

K U L K A J E R Y C H L E J Š Í

Milan Dušek

Poselství

Z bočnicků
jeho ukrajuj
aby jediný
krajíc
neokoral

(Z básnické sbírky Modravý plamen Jiřího Faltuse)

Připisuji svým dětem
Mílovi, Ireně a Soně

MOTTO

Doba přinesla, že lidé vůči sobě ztrácejí vzájemnou úctu a potřebnou toleranci, že si závidí, dělají si naschvály, podvádějí se a leckdy se i nenávidí. Skoro každý dnes touží po zbrani. Někdo ji má pro svou ochranu, jiný aby mohl druhému vyhrožovat, ale přibývá i těch, kteří jsou schopni ubližovat těm, co neodpovídají jejich obrazu, nebo mají víc než jiní, nehledě na skutečnost, že svůj majetek získali poctivou prací. Jako houby po dešti se objevují ti, kteří velmi rychle pochopili, že je celkem snadné olupovat své spoluobčany, že k tomu stačí drzost a bezohlednost, stručně řečeno dobrý žaludek. Takovým na nějakém tom životu vůbec nezáleží. Nemají svědomí.

Je čím dál těžší takové darebáky zatknout, odsoudit a poslat do vězení, jak zasluhují. Soudci začínají mít obavy, aby nepoškodili práva obviněného, oběť je příliš nezajímá. Všeobecně se tvrdí, že máme špatné zákony a tak se klidně obcházejí. Nelze se divit, že v mnoha případech poškození lidé berou zákon do svých rukou, protože v jeho spravedlivé uplatňování těmi, kteří tu od toho jsou, nevěří. Ale zákon je přece od toho, aby poskytoval ochranu nevinným, ne aby jim působil ještě větší trápení.

PROLOG

Čas se posunul do druhé poloviny května a jaro finišovalo. Oproti předcházejícímu roku, kdy slunce svými paprsky šetřilo, tyto dny už páliho jako uprostřed léta. Meteorologové to sváděli na globální oteplování planety a strašili ozonovými dírami. Ale lidé po dlouhé zimě teplo převážně vítali a varování nebrali vážně, nehledě na skutečnost, že měli svých starostí dost.

Když kriminální komisař Jahoda obdržel informaci z dopravní služby, nechtělo se mu uvěřit, že by se něco takového mohlo přihodit v jejich okrese. Dopravácká hlídka prováděla běžnou kontrolu vozidel na silnici mezi Lhotkou a Svinicí, kde docházelo k častým nehodám, protože řidiči převážně nedodržovali povolenou rychlost. Stavěli i ford escort v modré metalíze s poznávací značkou AED 76-32. Když je minul, aniž by reagoval na příkaz, policisté skočili

do auta a pronásledovali. Před Lhotkou ho začali dojíždět, ale z fordu se ozvaly výstřely. Na výstražnou ránu osádka fordu nereagovala a na policejní vozidlo střílela i při vjezdu do vsi, hrozilo nebezpečí, že kulky zasáhnou někoho z lidí, kteří vybíhali ze stavení, aby se podívali, co se to děje. Něco takového policisté nechtěli riskovat a zůstali vzadu, tím s fordem ztratili kontakt. O dvacet minut později ho našli zaparkovaného při železniční zastávce v Kostelci. Prázdného. Jahoda dorazil do Kostelce s výjezdovkou. U modrého fordu stálo auto dopravy, ale byli tam i dva místní policisté. Ti už měli jasno. Pachatelé ukradli automobil Bořivoji Kozelkovi z Rájku, ale dopravní hlídka jim zkřížila plány. Díky střelbě jí sice unikli, ale v obavě, aby je při průjezdu městem nečekala nějaká past, odstavili forda hned za mostem před přejezdem trati a pravděpodobně nastoupili do vlaku, jenž v tom čase stál ve stanici. Kontaktovali kolegy v Týništi, ale výsledek kontroly cestujících byl nulový, neměli se čeho chytit, dopraváci bohužel věděli jen to, že šlo o dva muže a že byli ozbrojeni. Jízdenky si nekupovali, zřejmě nastoupili ze strany od mostu. A nebo zmizeli tady ve městě, pomyslel si Jahoda. Dal pokyn technikovi, aby se pustil do prohlídky fordu, požádal o adresu toho Kozelky, zeptal se, jak se tam dostanou, usedl do auta a kývl řidiči, ať jede. V Bornici odbočili na užší asfaltku na Rájek. Překvapivě byla v lepším stavu, než ta, kterou opustili. Obklopily ji stavení. Před začátkem stoupání se silnička stáčela doleva. Vpravo byla požární nádrž, za ní přízemní domek s nápisem HOSPODA nad dveřmi. Na lavičce bálal z fajfky nějaký stařík. Na otázku po čísle 8, mávl k zatáčce a propadlými ústy nevrle zašišlal, že za kšíšovatkou vplavo.

Usedlost, před kterou zastavili, se na první pohled odlišovala od tří, kolem nichž projeli. Obklopovala ji vysoká cihlová zeď a na oblouku ze stejného materiálu byl sytě červený nápis: RANČ U PIKOVÉ OSMIČKY. Dokořán otevřenými vraty bylo vidět octavii v policejních barvách.

"Sakra, proč nežvejkli, že už sem někdo jel?" zabručel podrážděně Jahoda ke kolegovi. "Zajed' dovnitř."

K nedávno omítnuté, měděnými žlaby a okapovými trubkami opentlené patrové budově přiléhala přístřešek, pod nímž parkovala dvě osobní auta a dodávka. Mercedes benz v hnědé metalíze, červený renault clio a ford tranzit bílé barvy. Naproti byly stáje. Vpravo dřevěné budovy ve stylu westrnových filmů z divokého západu. Mezerou byla vidět ohrada s

volně se pasoucími koňmi. Majitel musí být pracháč, napadlo Jahodu, když vystoupil z vozu. V tom okamžiku se ve vchodu obytného stavení objevili dva muži. Menší měl na sobě modré seprané džiny a barevnou kovbojskou košili, na které převládala červená, větší policejní uniformu. Poznal v něm kapitána Sováka, velitele z Kostelce.

"Buďte zdrav, pane komisaři," spustil halasně kapitán s obvyklým bodrým úsměvem, o němž si Jahoda myslel své. Sováka neměl rád, v několika případech se už přesvědčil, že si hraje na něco, čím není. Rezervovaně přikývl.

"Pane Kozelko, tohle je pan Jahoda, šéf rychnovské kriminálky," přidal kapitán hlasem, v němž se ozval podlézavý tón.

"Jsem rád, že vás poznávám, pane komisaři," pronesl mužík, ale ruku Jahodovi nenabídl. Zblízka vypadal starší, nejméně na šedesát. "Asi jste tu kvůli tomu autu."

"Uhodl jste," řekl Jahoda a začalo se ho zmocňovat podráždění. Co si o sobě ten mrňous myslí?

"Už jsme to tadyhle s panem kapitánem vyřešili."

"Ano?" dostal ze sebe překvapeně a podíval se na Sováka. Policista nejistě přikývl.

"Pan Kozelka mně volal chvíli před tím, než nás vyburcovala ta hlídka. Ohlásil krádež forda. Okamžitě jsem vyslal své lidi k zastávce. Bohužel už nestihli odjezd toho osobního vlaku, kterým pachatelé uprchli."

"Víte," promluvil mužík, "člověk jako já, který se snaží vybudovat něco nového, na sebe soustřeďuje pozornost závistivců a lidí, kteří se chtějí přiživit. Často za každou cenu. Pokud šlo o drobnosti, přivíral jsem oči. Ale dnes mě to podpálilo. Hlupáka ze sebe nehodlám dělat. Z mých plánů by nakonec nezbylo nic."

"Stručně řečeno," horlivě navázal kapitán, "ti dva se panu Kozelkovi představili jako lidé, kteří by někde jinde chtěli uskutečnit něco takového, jako staví on v Rájku. Ochotně je provedl. Jenomže netušil, že se vzápětí vrátí, aby se zmocnili toho forda."

„Nikdo je neviděl?“ přemohl se Jahoda.

„Koho by napadlo, že něco takového provedou. A ke všemu ve dne...“ povzdechl Kozelka. "Přišel jsem do Čech téměř po šestadvaceti letech, pane komisaři, abych tu investoval peníze, co jsem v Americe nabyl. Netušil jsem," povzdechl, "že ve své rodné zemi budou takové problémy. Nepamatuju, že by se tu dřív tolik kradlo."

"Problémy nebudou, pane Kozelka, to vám slibuju. A pan komisař jistě taky," snažil se Sovák.

"Taková slova moc rád slyším, pánové. Kdybyste neodmítl malé pohoštění, pane komisaři. Pak bych vás provedl po mém zdejším království. Postupně tu chci vybudovat zábavní středisko pro lidi z celé oblasti."

"Nechci vás urazit, pane Kozelka, ale nejdřív bych rád vyřešil věc, kvůli které jsem zde," řekl s komisním obličejem Jahoda, dělalo mu potěšení, že může tomu trpaslíkovi oplatit to přijetí. Mávnutím ruky přivolal kriminalistu z auta. "Kolega Coufal sepíše záznam."

"Ale to snad nemusí být," reagoval nervózně Sovák. "Ford je v pořádku a pan Kozelka nemínil podat trestní oznámení. Proč zbytečně papírovat, pane komisaři?"

"Slyším dobře?" zamračil se Jahoda. "Ti dva, co tu ukradli auto, stříleli na dopraváky. Jsou ozbrojení a mohou to zkusit kdekoliv jinde. A nechat za sebou mrtvé..." neodpustil si, vždycky a za všech okolností dbal, aby ti, s nimiž hovořil, věděli, s kým mají tu čest.

"Já vím, že vám nemůžu zasahovat do vaší kompetence," obrátil hned Sovák, "ale rozhodně by se to nemělo pustit na veřejnost. Takováhle špatná publicita by mohla uškodit podnikání pana Kozelky. V tomhle se mnou jistě souhlasíte, pane komisaři."

"Nic takového se nestane, pane kapitáne," osekla Jahoda a pootočil se k majiteli objektu. "Povězte nám, jak ke krádeži došlo a popište ty dva, abychom mohli vyhlásit pátrání."

Zatímco inspektor Coufal si dělal poznámky, Jahoda pátral ve vrásčité tváři toho přivandrovalce z Ameriky a dráždilo ho, že v ní nenachází ani stopy po nějakém neklidu. Úcta k jeho osobě tam už taky nebyla.

"Kdy mi vrátíte auto?" zeptal se věcně Kozelka, když záznam podepsal. Odpověď ho uspokojila, ale pozvání, vyslovené na začátku, už nezopakoval.

Jahoda v autě v duchu zuřil a umiňoval si, že na kapitána Sováka z kosteleckého obvodního si co nejdříve došlápne. Něco mu říkalo, že jeho vstřícnost k majiteli Pikové osmičky bude mít konkrétní důvod.

Mimo několika otisků prstů se ve fordu escort nenalezlo nic, co by pomohlo k určení totožnosti pachatelů. Bohužel k tomu nepřispěly ani samotné otisky, muži, co se auta v Rájku zmocnili, nebyli dosud trestáni. K ničemu nespělo ani vyhlášené celostátní pátrání, naprázdno vyzněly policejní relace ve sdělovacích prostředcích. Nepřihlásil se nikdo, kdo by o pachatelích cokoliv věděl. Ani žádný svědek z vlaku, kterým měli z Kostelce údajně odjet. Případ byl odložen a časem ho pustil z hlavy i kriminální komisař Jahoda z Rychnova.

Jestli si Ondřej Jányš myslel, že ho už nic nemůže překvapit po tom, co mu minulý rok v létě provedl Evžen Kodet, než se stačil vrátit ze Šumavy, tak se mýlil. Tohle si uvědomil, když mu pár minut po druhé odpolední z pošty zavolali text telegramu s podpisem DIANA.

Oznamovala v něm, že kolem osmé večer přijede rychlíkem do Újezda, aby ji určitě očekával na nádraží.

Telegram byl odeslán z pošty na pražském Hlavním nádraží a tohle znamenalo, že s tím už nemůže nic dělat, i kdyby stokrát chtěl.

Když se vloni na začátku srpna ve smuteční síni spolu s kriminálním komisařem Bémem naposled rozloučili s Kodetem, který spáchal sebevraždu, umiňoval si, že se Dianě už neozve. Že pro něho zůstane pouze hezkou vzpomínkou na jeho pobyt v Horské. Důvod byl prostý: nechtělo se mu uvěřit, že by tato mladá, hezká a navíc inteligentní dívka mohla věnovat svůj život muži na prahu padesátky. Co si to chtěl nalhávat? Na druhé straně nemohl opomenout, že od smrti Boženky, své první manželky, mu žádná žena nebyla tak blízká. Ale už na Šumavě, když do jejich přátelství začalo prosakovat něco, co evidentně nemělo, si říkal: Nemohu dovolit citům, aby převládly nad rozumem! Na tom, co by jeho neobvyklému a určitě i provokujícímu vztahu řekli lidé, mu ani moc nezáleželo. Zato se přímo hrozil okamžiku, kdy by Dianina zamilovanost opadla. Život zbavený romantického snu, přináší drsné vystřízlivění. Obával se, že by mohl Dianě ublížit. Co jí může nabídnout ve svém věku a při povolání, které si zvolil? Nehledě na skutečnost, že by se jí časem třeba zastesklo po rodné vsi na Šumavě.

A přece jí nakonec napsal. A netrvalo to ani tak dlouho.

V dopise, který odeslal už v závěru srpna, se ale snažil vyhnout všemu, z čeho by se mohla dovtípit, jak hluboko se mu do srdce zapsala. Nad její odpovědí pochopil, že ji znovu podcenil. Měla schopnost číst mezi řádky. Ani ona se nevěnovala citům a nezúčastněný by její dopis ani náhodou nezařadil mezi ty milostné, ale on si, hned po přečtení, uvědomil, že ani časový odstup ty společně prožité dny nesmazal, a úmysl, který už na Šumavě nadhodila, se nijak neotupil, naopak, dostal jasnější kontury.

Zase s tím pár dní zápasil, ale znovu prohrál.

Zatímco on jí psal o svých případech, na kterých se svým společníkem a synem Ondrou pracoval, ona mu ve svých dopisech líčila, jak za ní do Horské přijel Sovadina z klatovské kriminálky, jak se vdova po zastřeleném majiteli Zlaté podkovy energicky ujala vedení hotelu, jak soud, jehož jednání se osobně zúčastnila, odsoudil bývalého šéfa městské policie v Sušné Zárubu k patnácti letům odnětí svobody, někdejšího kriminalistu Čabana ke dvanácti letům a několik dalších, kteří se na převádění běženců z východních zemí podíleli, k trestům od dvou do šesti let. Podle ní měl případ značnou publicitu v tamním regionálním tisku a psalo se i o soukromém detektivovi z vnitrozemí, jenž přispěl k odhalení dobře organizované bandy, která měla kontakty i v řadách pohraniční policie. Věty, vyšperkované jejími vlastními myšlenkami, ho přesvědčovaly o nevšedně bystrém úsudku.

Když četl o chalupě po babičce, okolních loukách a lesích, nemohl na Dianu nemyslet a tohle ho zákonitě přivedlo do situací, kdy mu začala chybět. Už před vánočními svátky si pohrával s nápadem, že by se za Dianou mohl aspoň na pár dní rozjet. Stejná myšlenka ho pronásledovala i před Velikonocemi. Ale v obou případech se včas vzpamatoval a našel si pádný důvod, který mu zabránil v cestě. Jenomže Diana se mu pod kůži zadřela víc, než si byl ochoten připustit.

Jeho roztržitost v těch dnech, kdy s tímhle problémem zápasil, neušla pozornosti syna Ondry. Ale ten jeho stavy zřejmě stále ještě připisoval zklamání, které mu svým činem přichystal Kodet. Nechal ho při tom, ale stále častěji si představoval, jak Ondru vyzve, aby se posadil a dobře poslouchal.

Bohužel to neustále odkládal. Obával se, že by syn nepochopil, co pro něho Diana znamená. V době, kdy Jányš neklidně přecházel po nástupišti nádraží v Újezdě a hlavu měl plnou toho, co ho v nejbližších hodinách očekává a nemine, rychlík s Dianou se už řítí k městu. Zatímco se zabýval svými mindráky, rozhodla se jednat a vyřešit tuhle patovou situaci za oba. Žensky chytře a současně energicky, prostě ho postavila před hotovou věc! Těšil se na ni. Kdyby tvrdil opak, lhal by. Ale nebyl si docela jistý, zda je na její příjezd dostatečně připravený. Nebyl si jistý a zbývalo mu slabých deset minut k tomu, aby se s problémem vypořádal. Pokud našla odvalu ona, měl by jí v sobě objevit i on. Ve svém věku by už přece mohl vědět, co vlastně chce!

Minuty ubíhaly bezmála jako vteřiny. Z dopravní kanceláře vyšel výpravčí a navyklým pohledem po koleji se zadíval k semaforu při vjezdu do stanice.

Když se tam vzápětí objevila lokomotiva, výpravčí znovu vypochoďoval, aby vlak uvítal.

Had dlouhé rychlíkové soupravy, s vagóny pomalovanými pestrými grafity, brzdil a k zalesněnému hřebeni nad nádražím klesal do ruda zbarvený kotouč slunce v podobě přezrálého pomeranče.

Diana seskočila na perón s malou černou kabelkou přes rameno a kufříkem v levé ruce. Ještě se pootočila a pomáhala vystoupit staré paní, pro kterou to bylo příliš vysoko. Pak tam stála a hleděla k nádražní budově. S blond vlasy k ramenům, v přiléhavém tričku své oblíbené oranžové barvy a krátké modré džínové sukni, na nohou páskové sandály naboso.

Takhle si ji pamatoval ze Šumavy. Když ji teď znovu spatřil na vlastní oči, srdce se mu rozbušilo jako pubertákovi. Jak mohl tak hloupě váhat?

"Ondřeji!" zvolala a hned k němu svižně vykročila. Zřejmě pouze ten kufřík jí zabránil, aby se mu vrhla do náruče. "Tolik jsem se na tebe těšila," řekla s milým úsměvem a přešlápla z nohy na nohu.

"Vítám tě," vymáčkł ze sebe, levou rukou převzal kufřík, pravou uchopil její paži nad loktem, naklonil se, přilípl rty do koutku malinových úst. Hned, jak to provedl, napadlo ho, zda to napoprvé nepřehnal. O krok ustoupil a zkoumal Dianin obličej.

Ale oči jí zářily jako drahokamy.

"Asi jsem tě svým příjezdem zaskočila, vid'?" Zapátrala v jeho tváři.

"Ale ne... Tedy trochu ano," přiznal vzápětí nejistě.

"Díky za upřímnost. Rozhodla jsem se ze dne na den a už nestačila napsat. Vlastně jsem se tě chystala překvapit. Ale už v Praze se mi to rozleželo v hlavě. Poslala jsem alespoň telegram." Aniž by počkala na jeho odpověď, rozhovořila se o Praze, kde byla naposled před lety na školním výletě. Neodolala prosluněnému dni. Informovala se, kdy jí jede další vlak, a vyrazila k Václavskému náměstí. Prodrala se davy lidí až k Můstku a odbočila po Národní třídě. Po mostě se dostala na druhý břeh Vltavy. Lanovkou vyjela na Petřín. Umírala smíchy v zrcadlovém

bludišti. Pak vylezla až na ochoz rozhledny. Přes Hradčany a po schodech lemovaných stojany malířů a stánky řemeslníků sešla na Karlův most a uličkami za Prašnou bránou se dostala na Staroměstské náměstí s orlojem. Chtěla vidět co nejvíc, ale málem přecenila síly. Když se ocitla znovu na nádraží, byla příšerně unavená a moc ráda, když od Smíchova přijel rychlík a mohla si nastoupit a hlavně sednout.

"Jinými slovy: za postel by jsi dala všechno."

"Tolik na ni pospícháš?" hlesla a obličej jí vybarvil lehký ruměnc.

"Takhle jsem to nemyslel." Teď byla řada na něm, aby se vypořádal s rozpaký. Dovedl ji k autu, uložil kufřík dozadu a sklouzl za volant. Bylo mu všelijak.

Klesla na sousední sedadlo a už když startoval, začala o nedávném filmu v televizi, natočeném podle románové předlohy amerického autora detektivek Parkera. Viděl ho? Rozhodně to bylo něco úplně jiného, než ty akční krváky, kterých je nyní na obrazovce víc než dost.

"Abych se přiznal, na televizi koukám moc málo. Když už je klid, vezmu si knížku."

"Ondřeji, jestli nemáš moc naspěch, něco bych snědla. V Praze jsem na jídlo úplně zapoměla a do jídelního vozu se mi nechtělo," prohlásila, když projížděli po městském okruhu, aby se dostali k výpadovce na Kostelec.

"Promiň, že jsem ti to nenabídl sám. Táhle odbočíme," kývl k přibližující se křižovatce. "V Kostelní ulici je restaurace U bažanta. Dobře, a na dnešní poměry i levně, se tam vaří. Za zmínku stojí i rychlá a příjemná obsluha."

"Chceš snad tvrdit, že jsou lepší než U zlaté podkovy v Horské?" Zasmála se a při koutcích úst se jí promáčkly rozkošné dolíčky.

"Rozhodně nemají tak kouzelnou recepční."

"Tohle jsem už slyšela. Ale možná jsi to tenkrát řekl jen proto, abys mě přetáhl na svou stranu."

"Což nemění nic na skutečnosti, že je to pravda." Pousmál se, očima sklouzl na přiléhavé tričko, pod kterým se tísnila blízko sebe posazená ňadra. Vymáčknuté bradavky dávaly tušit, že nemá podprsenku. Tělem mu prošlehla vlna vzrušení. Raději odvrátil hlavu a zadíval se k čelnímu sklu.

Zajel k šesti automobilům, seřazeným na vyasfaltovaném parkovišti po pravé straně patrové budovy s nápisem U BAŽANTA nad vstupními dveřmi.

Krátce poté, co usedli u jednoho ze dvou volných stolů, uličkou přispěchala dívka kolem dvaceti s příjemným úsměvem ve zdravém, pouze decentně

nalíčeném obličejí. V záplavě havraních vlasů jí zářila sněhobílá čelenka.

"Budte u nás vítáni." Před oba na stůl položila tuhé zelené desky se zlatým emblémem podniku, kterým byl pochopitelně bažant. "Dáte si něco k pití?"

"Sodovku. A ty?" Jányš pohlédl na Dianu. Zase jako by nemohl uvěřit, že sedí vedle něho.

"Třeba colu," špitla a zamyšleně hleděla za odcházející servírkou. Když byla z doslechu, sykla: "Lháři. Tahle by z fleku mohla jít na převáděcí molo."

"No a co?" zabručel. "Vedle tebe mi každá jiná připadá nezajímavá."

"Na všechno máš pohotovou odpověď. Ale já ti vidím až do žaludku," ušklíbala se.

"Na všechno určitě ne." Rozevřel desky a očima sjel po nabídce jídel, aby třeba nevyslovil víc, než by měl. Bylo dost těžké se ovládnout, když se to přímo dralo do úst. Najednou měl pocit směšnosti, že se mučil těmi myšlenkami, když čekal na její rychlík. Už věděl, že jí bude muset poděkovat za to, že přijela, a tím ukončila jeho dilema.

"Dám si ten smažený sýr a hranolky," řekla a zaklapla své desky. Díky tomu se vrátil do přítomnosti a uvědomil si, že při jejich stolku znovu stojí servírka. Donesla jim nápoje.

"Dvakrát," vyslovil objednávku. Servírka kývla a odcházela. Chystal se Dianě vylíčit, jak si obalovaný sýr zamiloval díky tomu, že ho jednou ochutnal u Ondrový ženy Markéty, ale od sousedního stolu zaslechl dost vulgární poznámku určenou Dianě. Prudce se potočil a výrazem v obličejí dal jasně najevo, že se mu ta slova vůbec nelíbí. Holohlavého muže k padesátce s opelichaným knírkem pod skobou nosu znal, jeho dva podstatně mladší společníky viděl stoprocentně poprvé.

"Něco se ti nezdá, strejdo?" zavrčel zpuště svalnatec v nafialovělém saku, s vínově červeným motýlkem v límečku bílé košile.

"Hoďte zpátečku, mladíku. Nezajímáte nás," neodpustil si Jányš. Nedokázal zabránit zvedání hladiny adrenalinu v krvi.

"Opatrně, strejdo. Abys pak nelitoval. Tu tvou dcerunku bych si moh vzít jako matraci," ušklíboval se svalnatec a cuchal si přerostlé vlasy žluté jako sláma.

"Už mám v kalhotách." Jányš se chtěl zvednout, ale hřbet jeho ruky překryla Dianina teplá dlaň.

"Nenech se vyprovokovat, Ondřeji."

Sakra! zaklel v duchu. Měla pravdu, kdyby se pustil s drzounem do křížku, zpronevěřil by se veškerým svým zásadám. Cítil se trapně, když mu došlo, z jakého důvodu by to udělal.

Poznámky od sousedního stolu se už neopakovaly, ale myšlenky na selhání se nezbavil ani při jídle. Když odcházeli, tušil v zádech oči těch tří od sousedního stolu.

"Ty je znáš?" zeptala se Diana v autě.

"Jen toho plešouna. Nějaký Prokopec. Má tady v Újezdě soukromou bezpečnostní agenturu," utrousil za jízdy. Že ho zná z jeho působení u hospodářské kriminálky, si ponechal pro sebe.

Naslouchal jejím postřehům z cesty vlakem napříč zemí a jak se přibližovali ke Kostelci, stále víc myslel na to, že ji veze k sobě a má vlastně jedinou postel v ložnici. Neměl by ji pro dnešek odvézt k Ondrovi a Markétě na sídliště? Ne! Takhle zničehonic na ně vybafnout nemůže. Vyhrabe ze skříně spacák a přespí na pohovce v kanceláři!

"Proč mlčíš, Ondřeji?" připomněla se. "Pokud tě ještě mrzí řeči toho obejdy v restauraci, já je pustila z hlavy."

Tak jako ten svalovec nás budou vidět všichni! chtělo se mu vyhrknout, ale pak ze sebe vymáčkkl: "Jak dlouho se zdržíš, Diano?"

"Nejvíc záleží, jak dlouho mě vedle sebe strpíš, Ondřeji. Nebudu před tebou skrývat, že kdyby bylo po mém, zůstala bych s tebou natrvalo." Celým svým mladým a nádherně pružným tělem se k němu pootočila. "Ale nech si to projít hlavou. Nemusíš mi odpovědět hned," přidala vibrujícím hlasem a nespustila z něho oči.

"Nechci, aby tě třeba napadlo, že tě tu nevidím rád, jenže..." Odmlčel se. Proč vlastně váhá? Bojí se štěstí?

"Nejnutnější věci na prvních pár dní mám v kufříku. Zbytek pošle šéfová. Až jí zavolám."

"Zatelefonujeme hned ráno."

"Tak moc zase nemusíme pospíchat."

"Zásadní věci se nemají odkládat." Na chabě osvětlené křižovatce odbočil. Aniž by potkal jediné vozidlo projel ztichlým městem. Vmanévroval favorit do mezery za zelenou starší škodovkou, umlčel motor. "Jsme doma," kývl k spoře osvětlené budově přes vozovku.

"Myslela jsem, že... Odpusť mi tu nervozitu." Zaklonila se na jeho stranu, aby si dům prohlédla. Jak se ho dotkla, tělem mu prošlehl záchvěv vzrušení. Pravou rukou ji objal, přitiskl k sobě, ústy našel pootevřené rty.

Po dlouhém polibku malinko odklonila hlavu. "Musím ti říci, Ondřejí... Chci, abys to věděl. Ničím jsem si ještě nikdy nebyla tak jistá," zamumlala a sama ho políbila.

"Nepospíchej na mě," dostal ze sebe, ale v rozporu se slovy jí vrátil polibek. "Musíme si co nejdříve promluvit."

Když ji takhle k sobě tiskl, jako by z něho přeskakovaly nějaké elektřinou nabitě jiskry. Naplňovaly ji touhou. Báječnější pocit snad dosud nezažila. Stále ještě byli v autě a ona si už představovala, jak se spolu milují. Jak ji Ondřej zaléhá, ona se k němu vzpíná klínem a vzápětí ho cítí hluboko v sobě. "Souhlasím," hlesla, jako by se probrala. "Ale dnes v noci mluvit nebudeme, ano? Jestli si vzpomínáš, tak mi něco dlužíš už od nás."

Když stoupali po schodišti, připadalo jí to jako celá věčnost.

3

Noční služby na kriminálce nepatřily k oblíbené činnosti inspektora Františka Málka přestože nepochyboval, že mají svůj význam. Když přišla zpráva o trestném činu, který se v průběhu noci stal někde v jejich okrese, jeho povinností bylo vyhodnotit, zda je nutná přítomnost kriminalistů na místě činu. Pokud usoudil že ano, zařídil vyslání výjezdní skupiny, informoval kriminálního komisaře a co nejrychleji se tam přesunul, aby byla jistota, že místo činu nebude znehodnoceno neodborným zajištěním stop, které mohl zanechat pachatel. Čím více je dobrých stop, tím pravděpodobnější je pachatelovo odhalení.

Po dvou letech hlídkové služby v uniformě Málek nastoupil ke kriminálce v Újezdě, kde už byl sedmým rokem. Po komisaři Bémovi, vrchním inspektorovi Kadeřábkovi a technikovi Vaňurovi, byl čtvrtým nejdéle sloužícím kriminalistou na oddělení.

Dříve tyhle noční pro něho převážně bývaly děsně nudnou záležitostí. Po odbytí nejnutnějších administrativních povinností, které se nedaly stihnout v rámci běžné pracovní doby, přečetl noviny od první do poslední stránky, vyřizoval si soukromou korespondenci, pak v duchu přeskakoval z myšlenky na myšlenku. Pil kávu a kouřil jednu cigaretu za druhou, k ránu nic jiného nezbyvalo, aby se ubránil spánku, tělo se stále víc dožadovalo odpočinku. Ale v posledních dvou letech závažné trestné činnosti několikrát násobně přibývalo a s tímhle neradostným

nárůstem zločinnosti se zákonitě zmnožily i noční výjezdy. Někdy služebnu musel opustit i několikrát za noc.

Tentokrát byl ještě ve třiadvacet hodin klid. Málkovi už bylo třiatřicet, byl středně vysoký, měl husté tmavé vlasy, nakrátko přistřižené, vyklenutý pevný hrudník a paže samý sval. Před vojnu boxoval a pak dost pravidelně posiloval. Od jinošských let o něm říkali, že je pro ženy atraktivní typ, ale navzdory tomu si tu svou, se kterou se oženil hned po příchodu z vojny, příliš dlouho neudržel, neschvalovala už samotné jeho rozhodnutí, že nastoupí k policii. Jednou se v průběhu hlídkové pochůzky městem pro cosi zastavil doma a našel svou manželku v objetí jiného. A to spolu nežili ani celý rok. Raději ihned opustil byt, aby si nedal čas na rozepnutí podpažního pouzdra. Asi to nebyla ta pravá, namluvil si tehdy, aby se snadněji vyrovnal s bolestí, kterou ztráta milované ženy, způsobila. Kolegové mu radili, aby si sehnal jinou, že snadněji zapomene. Učinil jeden neúspěšný pokus a po něm na hledání té, která by s ním sdílela život, rezignoval.

Když se před půldruhým rokem v jejich služebně objevila inspektorka Milena Dudová, teprve sedmadvacetiletá plavovláska s rozkošným nosíkem, dominujícím převážně usměvavému obličejí, kterou k nim přeložili z Prahy na její vlastní žádost, během několika dní jako by se mu vrátila naděje, že nezůstane sám.

Alespoň tři týdny trvalo, než se ji odvážil pozvat na večeři a při sklence vína z ní vytáhl, proč vyměnila metropoli za okresní město. Rozvedla se a její bývalý muž šéfoval pracovišti, kde sloužila. Postupně se stále víc sbližovali, jenomže pak do toho vstoupila záležitost, která mohla jejich začínající vztah prohloubit, ale paradoxně přinesla zcela opačný výsledek, a jako by je od sebe vzdálila. Při první cestě do Újezda zastavila stopaři a z toho se vyklubal dlouho hledaný recidivista Stratílek, psychopat s násilnickými sklony. V autě na ni vytáhl pistoli, přinutil ji zajet do lesa a tam se jí pokusil znásilnit. Ale Milena se zmocnila jeho zbraně a už s pouty na ruku jim ho předala jako dáreček. Když Stratílek po půldruhém měsíci vyšetřovací vazby přivezli do soudní budovy, aby dostal spravedlivý trest za prokázané činy, přelstil své hlídače z vězeňské služby, nedaleko soudu se zmocnil automobilu muže, jenž si odskočil do trafiky pro cigarety a lehkomyslně ponechal klíček v zapalování, a svým pronásledovatelům zmizel jako by se propadl do země.

Dostali několik hlášek o Stratílkově pohybu, ale všechny se po prověření ukázaly být falešnou stopou.

Už se stmívalo, když tehdy Milenu přivezl k domku v Kociánově ulici, kde bydlela v podnájmu s vlastním vchodem. Rozloučil se s ní a vrátil se k budově policie, aby dal služební vůz do garáže. Když se nahoře od sloužícího kolegy dozvěděl, že automobil, který zcizil Stratílek, policisté objevili jen přes dvě ulice od té, kde bydlí Milena, napadlo ho, jestli si neusmyslel, že splní, čím Mileně vyhrožoval při výslechu po svém zadržení. Znovu sedl do vozu a rozjel se za Milenou. V jejím bytu se svítilo, ale ani na opakované zvonění nereagovala. Vykopl vstupní dveře a s připravenou zbraní se vrhl do místnosti. Stratílek po něm sice vypálil, ale netrefil. Než zvedl pistoli, která mu při rychlém úhybu vylétla z ruky, Stratílek vyskočil otevřeným oknem. Milena seděla polonahá v křesle, s pažemi spoutanými za opěradlem. Chvatně ji uvolnil a snažil se ji ukonejšit. Náhle se odtáhla a vytkla mu, proč Stratílka nechal uprchnout. Výčitka pro něho byla ledovou sprchou, ale překousl ji. Přehodil přes Milenu přikrývku a doufal, že se uklidní, ale stále vzlykala. Ani zpráva, že Stratílek při pokusu o únik autem, které bylo samozřejmě střeženo, byl těžce zraněn a než přijela sanitka přes poskytnutou první pomoc zemřel, na psychickém stavu Mileny pranic nezměnila. Nabídl se, že pár hodin zůstane, ale chtěla být sama. Když se u ní druhý den zastavil, otevřela mu s kruhy pod očima a vypadala vyčerpaně. Tehdy mu řekla, že asi ještě není na nový vztah připravená.

Náhle ticho kanceláře zpřetrhalo zazvonění telefonu. Zvedal sluchátko v domnění, že se někde venku něco přihodilo, ale ke svému překvapení uslyšel hlas té, na kterou právě myslel.

"Jakou máš noc?" zeptala se.

"Zatím neobvykle klidnou. Přinesl jsem si knížku a tak se do ní asi pustím."

"Co čteš?"

"Pořád ty Medojedky, co jsi mi půjčila."

"Budou se ti líbit. Jak jsi daleko?"

"Ještě jsem nedorazil první kapitolu," přiznal a napadlo ho, že Milena určitě nevolá jen kvůli tomu, aby se zajímala, jak mu ubíhá služba. Vzápětí se mu to potvrdilo.

"Františku, myslím, že bychom si měli promluvit."

"O čem, Mileno?"

"Došla jsem k názoru, že jsi správně nepochopil, jak mi bylo po té hodině, kterou jsem tehdy strávila sama s tím hulvátem Stratílkem."

"Nemůžeš mi upřít, že bych se o to nesnažil."
"Co kdybych tě zítra pozvala na večeři? K sobě."

"Bez rozmýšlení říkám ano. A nemá význam tajit, že se hodiny příšerně povlečou. Už mi strašně chyběly večery s tebou, Mileno."

"Tak zítra v sedm u mne, Františku. A přeji ti klidný zbytek noci."

Zavěsila, ale on ještě chvíli držel sluchátko u ucha, než ho vrátil na přístroj. Že by skončilo jeho čekání? Ale co když ho k sobě zve pouze proto, aby mu sdělila, že si dělá marné naděje? Ne, tohle si nechtěl připustit. V okamžiku, kdy došel k oknu a přes osvětlenou ulici před budovou okresního policejního ředitelství se zadíval do rozředené tmy protějščího parčíku, se na jeho stole znovu rozdrnčel telefon.

Snad to už Milena nechce odvolat? napadlo ho, když k uchu zvedal sluchátko.

Ozval se mu policista ze služebny o dvě patra níž.

4

Noci ve druhé polovině června byly teplé díky slunci, které od časného rána do pozdního odpoledne pražilo, jako by léto už vrcholilo. Děti se nemohly dočkat, až v jejich třídách naposledy zazvoní a začnou vytoužené prázdniny, převážná většina dospělých plánovala, kam se o letošní dovolené podívají a pomalu balila zavazadla.

Noc z neděle na pondělí pokračovala ve šlépějích těch předcházejících, než pět minut po půlnoci Kostelní ulici a její nejbližší okolí vyburcovala mohutná detonace, která se ozvala z přízemních prostor dvoupodlažního domu, kde před rokem zahájila úspěšný provoz restaurace U bažanta.

Starší obyvatelé Újezda podobné probuzení uprostřed noci naposled zažili na sklonku druhé světové války, kdy nad městem přelétaly angloamerické bombardéry, vracející se z náletu v Říši, a jedno utrousilo bombu do řadové zástavby v někdejší dělnické čtvrti při jedné z textilek. Tenkrát v troskách dvou stavení zahynulo pět osob, mezi nimi dvě děti předškolního věku. K explozi U bažanta naštěstí došlo v době, kdy už v lokále nebyli žádní hosté, tedy po uzavírací hodině. Bohužel ještě uvnitř zastihla majitele Kostrhůna, jeho manželku Annu a teprve devatenáctiletou dceru Květu, šlo o veskrze rodinný podnik.

Tlaková vlna výbuchu zdemolovala vnitřní zařízení restaurace, vyrazila dveře do široké vstupní haly s klenutým stropem, vymáčkla všechna okna mířící do Kostelní ulice a Kostrhůna, jenž právě skončil úklid mezi stoly a kráčel do kuchyně, kde obě ženy připravovaly vaření na další den, odmrštila až do kouta, zasypala ho střepy z lahví a sklenic, které pocházely z regálů za výčepním pultem, ten jako zázrakem odolal ničivé smršti.

Zatímco otřesenému Kostrhůnovi muselo být ošetřeno několik na první pohled ošklivě vyhlížejících ran a lékař z rychlé zdravotnické pomoci se netajil podezřením na možné vnitřní krvácení, matka s dcerou z toho až na pár škrábnutí a modřin vyšly bez větší fyzické úhony, ale díky tomu, čeho byly přímými svědky, obě utrpěly psychický otřes, který je uvrhl do stavu jakési apatie, proto nebyly schopny odpovědi ani na základní otázky inspektora kriminální služby Málka. Ten k restauraci U bažanta dorazil šest minut poté, kdy byl o výbuchu informován.

Přijel malou chvíli před dvěma vozidly městského požárního sboru. Všechny okolní domy už zářily řadami oken, téměř ze všech se vykláněli vyděšení občané. Přibývalo i zevlujících na protějším chodníku. Ti nejodvážnější zvědavci se už snažili proniknout do vstupní haly postiženého domu, nebo alespoň do značně poškozené restaurace nahlédnout okny s rámy olemovanými zubatými střepinami skla.

Málek promluvil s dvoučlennou hlídkou, která se v okamžiku výbuchu nacházela v sousední ulici a ihned předala zprávu do policejní budovy, poté vysílačkou požádal o posilu v uniformách.

Když hovořil se svým nadřízeným, kriminálním komisařem Bémem, vynášeli nosítka se zraněným Kostrhůnem do sanitky, která ho okamžitě odvážela do místní nemocnice.

S odůvodněním, že uvnitř budovy nehrozí vypuknutí požáru, Málek do zdemolovaných prostor restaurace vpustil pouze dva specialisty, kteří měli zjistit, zda nedošlo k úniku plynu. Znovu se přesvědčil, že Kostrhůnová s dcerou dosud nejsou schopné komunikace, a přidal se k dvojici pátrajících požárníků.

Po provedené kontrole rozvodů kategoricky vyloučili, že by explozi mohl způsobit unikající plyn, a jako první vyslovili domněnku, že může jít o nálož, která byla umístěná přímo v prostorách restaurace.

Zanedlouho se tam objevila výjezdní skupina kriminálky a s ní, jako téměř vždycky, komisař Bém. Pozorně vyslechl Málkovy základní informace a hned rozdělil úkoly. Technik Vaňura měl co nejpřesněji

vymezit epicentrum výbuchu a najít případné pozůstatky nálože, které by už vyžádanému pyrotechnikovi z krajské správy pomohly k rychlejšímu určení druhu použité výbušniny a ke zjištění, jakým způsobem byla odpálena. Malek byl pověřen zhotovením plánu restauračních prostor a v něm měl zakreslit stav před výbuchem, s důrazem na rozmístění stolů pro hosty, aby mohlo dojít ke konkrétní identifikaci těch z nedělního odpoledne a večera. Bém s inspektorem Kadeřábkem si vzali na starost Kostrhůnovou s dcerou.

Chvilí trvalo, než oběma, stále ještě dost vyděšeným ženám, vymluvili, že tu hrůzu, kterou prožily, nezpůsobil výbuch plynu. Před časem viděly necitlivě, možná až téměř nechutně, natočenou reportáž odněkud z Ostravy, kterou odvysílala jedna z komerčních televizí. Nesporně v nich zanechala špatný dojem. Konečně mohl komisař položit první otázku k věci.

Pobledlá Květa nejistým hlasem vyprávěla, jak s matkou stály u otevřené lednice, když se ozvala ta ohlušující rána z restaurace a současně se tam zablesklo. Tlaková vlna vyrazila skleněnou výplň dveří. Do kuchyně vtrhlo mračno prachu, z polic padalo nádobí. Vrhla se k matce s pláčem na krajíčku. Když se vedle v restauraci rozplynul prach a dým, vzpomněla si, že tam zůstal otec. Přes věci, které ležely na podlaze, doklopýtala ke dveřím a snažila se je otevřít, ale cosi na druhé straně v tom bránilo. Opřela se do nich spolu s povzlykávající matkou, ale stejně s nimi nepohnuly. Matka prohlásila, že táta už asi není mezi živými, a rozplakala se naplno. Okřikla ji, přeběhla k oknu na dvorek a už ho měla téměř otevřené, když odvedle zaslechla tlumené mužské hlasy. Policisté je vysvobodili z kuchyně a ony se na vlastní oči přesvědčily, že otec žije.

Kostrhůnová při řeči dcery neustále prikyvovala, ale když dostala slovo, nic podstatného k tomu nedokázala přidat.

Když Bém vzápětí položil otázku, jestli jim v minulých dnech někdo nevyhrožoval, Květa odpověděla záporně, ale Kostrhůnová po chvilce váhání vyhrkla, že se jí manžel asi před třemi měsíci zmínil o jakémsi psaní, ve které jim kdosi nabízel ochranu jejich podniku a požadoval za to peníze. Manžel se rozzlobil a zabručel, že nemá na podobně nezapné žertíky náladu ani čas. Ona s jeho názorem souhlasila a jak ubíhaly dny, zcela na to zapomněla. Znovu se jí to vybavilo tak před měsícem při zprávách v televizi, kde se mluvilo o zatčení několika mužů z Prahy, kteří získali miliony tím, že vydírali desítky prosperujících podnikatelů. Hlasatel tehdy uvedl, že

se teprve očekává, zda na tyhle výtečníky soudce uvalí vazbu. Zatímco její muž se pouze škaredě mračil, ji to příšerně vyděsilo. Když chtěla zavést řeč na dopis, co předtím dostali, prohlásil, že bude lépe, když se už na zprávy dívat nebudou. Co by si na nich vyděrači vzali? Každý si může ověřit, jak na tom jsou finančně. Platí víc než milionovou půjčku v bance a téměř všechno, co zbude, spolkne provoz restaurace, na osobní výdaje mají minimum, určitě méně, než kdyby žili z výplat za práci u někoho jiného Bém se vyptával, zda takový dopis nepřišel opakovaně, nebo je v této věci někdo nenavštívil, ale Kostrhůnová prohlásila, že o tomhle si budou muset promluvit s manželem.

Obě ženy si převzal Málek a s jejich pomocí na náčrtku upřesnil rozmístění stolů v restauraci před výbuchem. Pak je trpělivě zpovídal ohledně návštěvníků z minulého odpoledne a večera. Venku u auta Bém z kapsy saka vylovil mobilní telefon a vytukal číslo ústředny místní nemocnice. Požádal o spojení s lékařem, který přijímal pana Kostrhůna. Doktor byl evidentně dost podrážděný, zřejmě noční služba nebyla žádná procházka a neprobíhala podle jeho představ. Teprvé, když se komisař představil, srovnal si hlas a podráždění ho už jen mírně podmalovávalo. Bém se dozvěděl, že prvotní podezření na vnitřní zranění pacienta se naštěstí nepotvrdilo a ta ostatní nebyla tak vážná, jak mohla při ošetřování bezprostředně po výbuchu vypadat. Nějaký ostrý střep Kostrhůnovi rozsekl horní ret, přišel o část zubu ve spodní čelisti, má lehce obražená žebra na levé straně trupu, pohmožděné zápěstí levé ruky, četné škrábance a povrchní oděrky, zvláště v obličeji a na hrudi.

Na poslední otázku, kdy bude moci kriminálka zraněného vyslechnout, lékař už znovu podrážděně vyhrkl, že pacient dostal sedativa a usnul. A že by jim nedoporučoval, aby pacienta navštívili dřív než v deset, tedy po vizitě.

5

Jányš se probudil z hlubokého spánku bez obvyklého snu a cítil se nezvykle malátný. Chvilí zíral nad sebe, k bílému stropu, pak zvolna pootočil hlavu doleva k trojdílnému oknu. Venku už byl den a za střechou protějščího domu nazlátle blýskalo nízké ranní slunce.

Ze zvyku nahmátl hodinky na nočním stolku a zvedl je proti mžourajícím očím.

Do sedmi scházely tři minuty.

Náhle si uvědomil, že Dianu vedle sebe neslyší oddechovat jako když se v noci na moment probíral. Okamžitě se překulil na bok a zjistil, že tam zůstaly pouze bílé krajkové kalhotky. Neodolal. Posunul k nim ruku a konečky prstů je pohladil.

Pak týlem hlavy klesl zpátky na polštář a zákonitě musel myslet na okamžik, kdy se večer ocitli v téhle místnosti. Na chvat, se kterým se vzájemně svlékali. Vzpomínal, jak na jeho ústa přitiskla pootevřené rty. Jak se po prvním rozechvělém polibku špičkou jazyka dotkla jeho jazyka. Jak odklonem hlavy zkoumala, co to s ním dělá. Nahé paže ovinula kolem jeho krku a zjihlé oči se jí zatřpytily. Tiskla se k němu a s rostoucí touhou se ňadry třela o jeho pevnou hrud. Zvedl ruku a prsty jí vjel do vlasů. Trochu zaklonil její hlavu, líbal vypjatý krk a útlá ramena. Dýchala stále rychleji. Pak už i hlasitě posténávala a její křehké, ale báječně pružné tělo se mu chvělo pod rukama. Vybavil si i tu nádhernou chvíli po nejméně hodinovém urputném milování, které jim oběma vzalo dech a zcela je vysílilo. Diana, horká a hebká jako plyšové zvířátko, se schoulila do jeho náruče a zanedlouho už pravidelně oddechovala. Tiše a bez sebenepatrnějšího pohybu ležel vedle jejího zcela uvolněného těla, pozoroval její spánek a neodolal myšlenkám na ty dny, kdy se sblížení s ní tak tvrdohlavě bránil a vymýšlel si všechno možné, aby své touze nepodleh.

Jsem takový hlupák, nebo to všechno byla pouhá gesta?

Ať už to bylo, co chtělo, je to za ním! Nadešel čas, aby si konečně přiznal, že od Boženčiny smrti nebyl takhle šťastný a báječně vyrovnaný. Je až k nevíře, co s ním jediná noc s Dianou provedla.

Teď mi je kouzelně, ale během hodiny se tu objeví Ondra! problesklo mu vzápětí hlavou a znovu tu byly myšlenky, které ho trápily, než v noci podlehl spánku.

"Ondřeji, dumáš snad o nesmrtelnosti chrousta?" ozvalo se od dveří. Dianin pas přecházel v křivku pevných oblých boků, zužujících se v pár pěkně formovaných nohou. Usmívala se a za chůze si pročešávala rozpuštěné vlasy, které nádherně kontrastovaly s jejím opáleným tělem. Odložila hřeben na stolek z její strany, přiklekla na pelest, jako by chtěla, aby si ji celou prohlédl za denního světla.

"Už jsem potřebovala sprchu jako sůl," řekla a konečky prstů mu přejela po bradě. "Pícháš, Ondřeji."

"Něco s tím provedu."

"Nemusíš dělat, co nechceš. Není nutné, aby ti má přítomnost zpřeházela dosavadní zvyky."

"Pokud to jde, holím se každé ráno." Bezděčně se podíval k displeji elektrického budíku. Neušlo jí to.

"Dělá ti starosti, jak na mne zareaguje tvůj syn?"

"Lhal bych, kdybych se snažil tvrdit opak," přiznal rozmrzele.

"Napadlo mě to."

"Kdyby něco, budu v koupelně." Pažemi se vzepřel do sedu. Přikrývka mu sklouzla až na nohy. Spěšně se zakryl a cítil, jak se mu do obličeje zahryzává rumělec. K čertu! Chovám se jako panic.

"V noci jsem tě přece viděla, miláčku," zasmála se, ale hned do jejího výrazu vstoupilo napětí. "Taky bych neříkala pravdu, kdybych se ti snažila namlouvat, že se setkání s tvým synem neobávám. Ale spolu to zvládneme. Vlastně nám ani nic jiného nezbývá."

Po kolenou se k němu posunula, vzala ho kolem krku a políbila na rty.

Teplý tlak jejich ňader mu nabídl myšlenku, že je ještě dost času na rychlé pomilování, ale včas se ovládl. Šetrně ji odstrčil, odhodil přikrývku. S nohama spouštěnými ke koberci se sehnul pro slipy. V noci nedbal, kam co odhazuje. Už ve dveřích k ní pootočil. "Jedno by jsi asi měla vědět. Že už jsem se ani neodvážil pomyslet na to, že bych ještě někdy mohl být tak šťastný."

"Jen aby jsi tak mluvil i později." Trylky jejího zvonivého smíchu mu zněly v uších i pod šumící sprchou.

6

Ondra, až na nepodstatné odlišnosti přesná kopie svého otce v mladším vydání, se objevil o čtvrt hodiny dříve než jindy a přítomnost mladé dívky ho šokovala, přestože se tuhle skutečnost všemožně snažil skrýt.

"Dobré ráno," dokázal ze sebe vymáčkout a chtěl zmizet v kanceláři agentury, ale zastavil ho otcův hlas.

"Rád bych ti někoho představil..."

"Ano?"

"Dianu Vondřejcovou z Horské na Šumavě."

U otce neobvyklá nejistota syna přinutila, aby se na něho zadíval. Tvářil se všelijak, když vrátil pohled k dívce, ale zabručel: "Ondra. Těší mě."

"Nepřipadá mi to tak," dostala ze sebe Diana a v duchu ocenila, že jí Ondřej položil paži kolem ramen. Takhle podpořená pokračovala: "Byla jsem očitým

svědkem nejednoho dobrodružství, co u nás tvůj otec prožíval, jako by šlo o jeho denní chleba. Nikdy předtím jsem nepoznala odvážnějšího muže. Na tohle mohu klidně přísahat."

"Nepochlubil se, že by měl větší potíže. Ale taková skromnost je u něho běžná." Ondrovi neušel neklid, který se zračil v jejím obličejí.

"Jistě ho znáte lépe než já." Pokusila se o úsměv, ale dopadl nevalně. "Všechno se samosebou pokoušel zlehčovat."

"Myslím, že jste ho docela slušně odhadla. Za žádnou cenu by nepřiznal, že mu něco dalo dost zabrat. Zatloukat, zatloukat..." Ondra se ušklíbl. "Jedno z jeho hesel pro podobné situace." Ondra se ušklíbl. „Nic nového pod sluncem."

"Nezdá se vám, že jste mě už dost pomluvili?" ozval se Jányš senior.

"Takhle to je vždycky..." utrousil Ondra a na dívku se začal tvářit přijatelněji, přinejmenším mu připadala zajímavá.

Ale pak pronesla něco, co ho téměř popudilo.

"Tak dlouho jsem do něho hučela, až mi slíbil, že mě do vaší práce zasvětit. Hlavně proto jsem vlastně přijela."

"Vážně vám tohle slíbil?" Ondra se skoro vyčítavě podíval na otce. "Zajedu k Souhradovi s výsledky sledování. Pak se zastavím u kamaráda, volal, že mi něco sehnal. Vrátil se asi za dvě tři hodiny," řekl tónem, ze kterého bylo možné vycítit, že Dianina slova nebere příliš vážně. "Mějte se," utrousil už od dveří a vzápětí je za sebou energicky přicvakl.

"Řekla jsem něco špatného?" zamumlala stísněně.

"Ale ne. Promiň, za moment jsem zpátky." Jányš vyběhl do chodby za synem. Už byl na schodišti.

"Ondro?"

"Nezlob se, ale..."

"Tolik pospícháš?"

"Ona tu spala?"

"Co ti na tom vadí?"

"V každém případě jsi mě překvapil."

"Je to úplně jinak, než se domníváš." Uchopil syna za rukáv, jako by se obával, že mu uteče, než to ze sebe dostane. "Ano, spal jsem s ní, ale..."

"Aha."

"Co má, ksakru, znamenat tohle tvé aha?" vyhrkl zrudlý Jányš.

"Pouhé konstatování. Nerozčiluj se. Nemusíš se mi zpovídat. Doufám, že víš, co děláš." Ondra se chtěl obrátit, ale otec ho stále držel za rukáv šustákové bundy.

"Počkej!" sykl. "Předně tě nesmí ani napadnout, že Diana je jen holka na jednu noc."

"A že jsi se o její existenci ani nezmínil..."

"Protože jsem se tomu vztahu dlouho bránil. Předpokládal jsem, že zapomenou, ale... Tam v Horské jsme byli pouze dobří přátelé. Hodně mi pomohla. Pak jsme si psali."

"Až potud se to dá pochopit. Ale co měla znamenat poznámka, že jí hodláš zacvičit do naší práce?"

"Prostě si usmyslela, že si vyzkouší, jestli pro ni má talent. Mysli si o mém úmyslu co chceš, ale intuice mi říká, že bude dobrá. Je úžasně chytrá."

"Ale proč musí dělat právě s námi?"

"Máš nějaký konkrétní důvod, proč by nemohla?"

"Do dneška jsme si vystačili. A jsou dny, kdy nemáme do čeho píchnout."

"Budu ti velice vděčný, když jí dáš šanci a..."
Odmrl se, protože někde v přízemí bouchly dveře a vzápětí někdo stoupal po schodišti. "Až Dianu blíž poznáš, začneš ji vidět jinak. Nebudeme to rozebírat na chodbě. Poslechni, co kdybychom k vám navečer na chvilku zašli?"

"Nebereš to až moc zhurta?"

"Co můžeš udělat dnes, neponechávej na zítřek."
Jányš se pousmál. "Tak s námi počítejte."

"Když myslíš..."

„Určitě přijdeme.“ Zamyšleně hleděl za vzdalujícím se synem a napadlo ho: Jak se zachovám, pokud se proti Dianě zatvrdí natolik, že naše společná práce už nebude možná?

Z toho, co se mu nabídko, si uvědomil, že se Diany nehodlá vzdát v žádném případě. Tohle zjištění ho poněkud rozladilo.

Našel ji u okna, shlížela dolů do rušné ulice.

"Nechce mě tady, vid'?" řekla téměř šeptem a ani k němu nepootočila hlavu.

"Nadšený zrovna není. Ale nedělal bych z toho předčasné závěry. Prostě jen potřebuje čas, aby novinu strávil." Pažemi jí objal přes řadra, přimkl se k jejím zádům. "Nemůžeme mu vyčítat, že ho tvá přítomnost tady vykolejila. Zvykl si, že tu ženu vídával pouze jako klientku."

"Možná mu pro tebe připadám příliš mladá." Lehce se vymanila z jeho sevření, obrátila se k němu obličejem. "Moc bych si přála, aby jsi alespoň ty věřil, že z mé strany nejde jen o nějaký rozmar."

Spojila ruce za jeho krkem. "Opravdu tě miluju. Z celého srdce."

"Kdybych o tomhle měl sebenepatrnější pochybnosti, ta dnešní noc by se určitě nekonala. Nepatřím k mužským, co si chtějí užít za každou cenu."

"A litoval jsi?" Zazírala mu upřeně do očí.

"Noc s tebou byla jako pohádka," řekl a nevěděl, kam s očima. Něco takového od něho naposled slyšela Boženka, která se pak stala jeho zákonitou manželkou.

"Ano?" vyhrkla jásavě. "I já se cítila stejně. Vlastně jsi mi to vzal z úst." Krátkodechými vášnivými polibky pokryla jeho rty, líce i čerstvě oholenou bradu.

Vzal do dlaní skráně její hlavy a vyslovil další lichotku, která mu vehnala do obličeje ruměncem. "Byla to noc, na které se nezapomíná."

"Slibuju, že takových nocí spolu prožijeme ještě hodně. A moc si přeju, aby jsi mě nikdy nepřestal milovat."

Mlčky ji políbil. Vzhledem k jeho věku mu připadalo příliš banální, aby i on něco takového sliboval. Vzápětí se za tuto úvahu peskoval, protože si byl naprosto jistý, že s Dianou po boku bude jeho život plnohodnotnější. I když určitě těžší.

7

Nemocniční pokoj byl pro čtyři pacienty.

Muž po čtyřicítce spočíval na jediném obsazeném lůžku až u okna v nemocničním pokoji pro čtyři pacienty. Záda mu podložili dvěma polštáři a díky tomu téměř seděl. Obličej měl polepený několika náplastmi, hrud' a levou ruku omotanou obvazem.

"Myslel jsem si, že někdo od policie přijde," trochu šišlavě pronesl zraněný, když mu Bém představil Dudovou, a z bolestné grimasy v jeho tváři se dalo vyčíst, že mu mluvení působí značné potíže.

"Přišli bychom dřív, ale museli jsme počkat až po vizitě."

"Doktoři jsou tady přísní."

"Hlavně, když rozumějí své profesi," usmála se plavovlasá inspektorka.

"Jak by to mohli jinak dělat..." Zraněný sklouzl pohledem po její postavě, hned se však zamračil. „Proklínám den, kdy jsem si do baráku nechal zavést plyn, pane komisaři."

"Asi vás zklamou, ale o výbuch plynu prokazatelně nešlo. Ve vaši restauraci bohužel explodovala nálož trhaviny."

"Bomba...?" vymáčkl ze sebe Kostrhůn, přitiskl si prsty na nateklý horní ret, a na vteřinku přivřel oči. "Co mně to říkáte za nesmysl?" vyhrkl, mluvení mu ještě působilo potíže. Do výrazu jeho obličeje se vnutila bolest.

"Řekl jsem prokazatelně, což znamená, že jde o ověřenou skutečnost. Našli jsme důkazy a v současné době je zkoumají specialisté na příslušném pracovišti. Vycházíme z předpokladu, že nálož vám do restaurace přinesl některý z hostů a v nestřeženém okamžiku ji umístil. Možná už odpoledne, ale pravděpodobnější je, že až v průběhu večera."

"Tomu nejde uvěřit. Vždyť tam bylo tolik lidí..."

"Třeba právě proto unikl pozornosti. Můžeme si spolu promluvit hned, nebo s tím počkáme? Dokážete se na mé otázky dostatečně soustředit?"

"Ptejte se," hlesl Kostrhůn a snažil se ovládnout tvář.

"Nebudeme to zbytečně protahovat," slíbil Bém. Přemístil umělohmotné bílé židle od stolku vpravo u dveří k lůžku zraněného, počkal až usedne inspektorka, a s jistou obavou, zda židle vydrží nápor jeho téměř pětadevadesáti kil, se posadil i on. "Jak už jsem řekl, myslíme si, že nálož k vám dopravil někdo z vašich hostů. Mohl ji pronést v nevelkém kufříku, nebo i v běžné tašce, prostě v jakémkoliv zavazadle. Z toho vyplývá naše první otázka. Nevšiml jste si někoho, kdo by vám byl něčím takovým nápadný?"

"Bohužel. Šatnu provozujeme až s podzimem, hosté si berou všechno dovnitř."

"A nezůstalo něco u stolů po uzavření restaurace? Od vaši ženy, a dcera její slova potvrdila, víme, že jste uklízel u stolů krátce před výbuchem."

"Správně. Řachlo mi to za zády, když jsem měl už jen pár kroků ke dveřím do kuchyně, kde obě našťastí byly." Kostrhůn přemýšlivě svraštil husté, téměř srostlé obočí, a jeho čelo zryly tři příčné vrásky. "Sesbíral jsem popelníky, složil všechny ubrusy, vymetl pod stoly i uličky, prostě jsem dělal všechno jako každý jiný den po uzavření restaurace. Opravdu si nevzpomínám, že by tam někde něco leželo." Zdravou rukou si roztržitě hrábl do tmavých vlasů se začínajícími kouty. "Ale proč zrovna bomba? Kvůli komu? Vůbec to nechápu."

"V tomhle bohužel zatím tápeme i my. Zatím..." pousmál se Bém. "Abych se přiznal, spoléhal jsem dost na vás, že nám k rozlousknutí záhady přispějete. Ale ano, netvařte se tak udiveně, třeba si ani neuvědomujete, že k tomu máte správný klíč. Kdybyste se cítil unavený, upozorněte nás, dáme vám čas k

odpočinku. Ale nechci skrývat, že pachatelé před námi mají značný časový náskok. A dosud neznáme ani motiv činu."

"A proč si vybrali právě vás," přidala inspektorka.

"Opravdu mě nic nenapadá."

Dudová sáhla do kabelky a na dost pomačkaný povlak příkrývky rozložila kopii náčrtku interiéru restaurace.

"Pokud rozmístění stolů odpovídá tomu, jak stály před výbuchem, nálož musela být umístěna zde," píchla ukazovákem do čtverečku označeného červeným ležatým křížkem, "automaticky z toho nevyplývá, že výbuch musí mít na svědomí někdo z návštěvníků, kteří seděli u toho stolu těsně před uzavírací hodinou. Nálož tam už mohla být. Jak se zdá, byla k desce připevněna odspodu. Taky ji mohli nastražit ve chvíli, kdy byl stůl neobsazený."

"Nechce se mně uvěřit, že by si toho nikdo nevšiml."

"Počítat musíme se vším," ozval se Bém. "Důkladně jsme vyzpovídali vaši manželku i dceru a už máme představu o velké většině včerejších hostů. Ocenil bych, kdybyste se zamyslel i vy. Někdy pomůže i zdánlivá maličkost."

"Rozumím." Kostrhůn olízl opuchlý ret. "Víte, včera bylo už od odpoledních hodin téměř obsazeno. Jako ostatně skoro každou neděli. Končí víkend a lidi jako by si ho chtěli ještě o nějakou tu hodinku prodloužit... Asi v pět už byly volné pouze dva stoly. Tadyhle," ukázal do levé části lokálu, "si už kolem druhé srazila celou jednu řadu mládež. Šlo o jakýsi neplánovaný závěr setkání loňských maturantů zdejšího gymnázia. Hodně z těch chlapců a děvčat znám od vidění. Dcera vám je určitě vyjmenovala všechny, jde o její vrstevníky."

"Ty mladé můžeme vynechat."

"Tohle je, vlastně byl, stůl štamgastů," tůkl do čtverečku vlevo od výčepního pultu. "Hráli mariáš. Pan lékárník Kadavý, pekař Vandas od nás z ulice a Cmíral, co opravuje a prodává jízdní kola. Důchodci Louda a Balvín jako vždycky jen kibicovali."

"Tyhle pány jsme si už taky prověřili," zasáhl Bém, aby se zraněný zbytečně nenamáhal. "Vlastně mi jde hlavně o ty stoly kolem toho, kde došlo k výbuchu."

"Tady," Kostrhůnův prst se ustálil na čtverečku po pravé straně toho s označením ležatého křížku, "asi od pěti seděl pan Prokopec s tou mladou slečnou. Je prý jeho asistentkou, ale podle chování k ní... Jeho

věc, že? Večeří u nás každou sobotu a neděli, někdy i ve všední den. Málokdy se objeví sám."

"Máte na mysli šéfa soukromé bezpečnostní agentury?"

"Ovšem. Je to velice milý a uznalý pán, i když na první pohled vypadá nepřístupně. Ale kdo může za svoji tvář, že? Když má přijít se slečnou, vždycky si telefonicky zajistí místa... Nějak po sedmé nám došlo pivo, tak jsem byl dole ve sklepě narazit nový soudek Gambrinusu. Když jsem se vrátil, pan Prokopec se svou slečnou tam už nebyli. U stolu seděli dva pánové. Jeden kolem třicítky, druhý mohl mít o pět let víc. Podle oblečení bych je zařadil mezi podnikatele. Rozhodně u nás ještě nebyli, na obličeje mám dobrou paměť."

"Zkuste je popsat."

"Mladší postavou připomínal ty svalnatce z akčních filmů, kde je všechno dovoleno. Sako do fialova, bílá košile, u límečku vínově červený motýlek. Vlasy měl žluté jako sláma, dost přerostlé, ale rovné a uhlazené, žádný culík, jak je dnes v módě. Tímhle se u mne úplně shodil ten herec Moravec. Promiňte, vím, že to sem nepatří, ale řekněte sám, mají dobří umělci zapotřebí se takhle předvádět?" Povzdechl. "Starší měl tmavé, krátké vlasy, světlé šaty a širokou kravatu protkanou stříbrnými nitkami. Byl vyšší než jeho společník a štíhlý, ale možná by bylo přesnější, kdybych řekl hubený. Mluvil slovensky. Čistě, ne žádnou tou hatlamatilkou, kterou na vás chrlí Slováci, kteří v Čechách žijí delší dobu, jestli mi rozumíte. Než povečeřeli svíčkové řezy s hranolky a vypili po jednom pivu, přisedl si k nim pan Prokopec, vrátil se bez slečny. Nejdřív jsem si myslel, že se s nimi nezná, ale po tom konfliktu s tím pánem u sousedního stolu jsem si už nebyl jistý."

"O co šlo?" zbystril pozornost Bém.

"Před půl devátou si ke stolu, co máte označený tím ležatým křížkem, sedla nová dvojice. Muž kolem padesátky, ten už u nás párkrát jedl, s dívkou, které nemohlo být příliš přes dvacet. Předpokládám, že to byl otec s dcerou, ale dnes člověk neví, morálka se značně uvolnila, pánové si s oblibou nacházejí čím dál víc mladší ženy. Ten blondýn odvedle musel pronést něco hodně urážlivého, protože společník dívenky se po něm prudce otočil a reagoval dost vztekle. Blondýn ho vyloženě provokoval. Nebýt dívky a pana Prokopce, nejspíš by se mezi nimi něco strhlo. Když otec s dcerou zaplatili a odcházeli, blondýn se chystal vstát, ale pan Prokopec zasáhl. Mohu vám říct, že jsme si s dcerou, která obsluhuje na place,

dost oddechli. Ne, že by u nás občas nedošlo k nějaké hádce, ale dosud se nám v restauraci nikdo neserval."

"Po odchodu dvojice se ke stolu někdo posadil?"

"Až do uzavření zůstal volný."

"Nevíte, zda odešli pěšky, nebo odjeli autem?"

"Nezlobte se, nemáme čas koukat z okna. Ale když se ten pán zastavil asi před měsícem, venku zaparkoval bílý favorit s espézetkou rychnovského okresu."

"Alespoň něco. Můžeme se ještě vrátit k té dvojici podnikatelů? Zajímalo by mě, jestli se mohli znát s panem Prokopcem."

"Nechce se mi uvěřit, že by ten agresivně vyhlížející blondýn poslechl úplně neznámého člověka. Takoví, jako on, hned mávají pěstmi, a moc neradi se uklidňují."

"Seděl s nimi dlouho?"

"Odcházel asi půl hodiny po té dvojici od sousedního stolu. Pokud jde o ty dva, platili, až když jsem přítomné upozornil, že budeme zavírat."

"Kolik bylo?"

"Pár minut před půl dvanáctou. Peníze jim rozhodně nechyběly. Jen málokdy vídám podobně napěchované peněženky. A způsob, jakým platili, ve mně vyvolal pocit, že pro ně peníze příliš neznamují."

"Takže patřili k těm, kteří nemusejí počítat," komentoval to Bém a když Kostrhůn přikývl, zeptal se, zda se pak k tomu stolu ještě někdo posadil.

"Stoprocentně ne. Jen výjimečně se stane, že do restaurace někdo přijde po třiadvacáté hodině, a když už, tak jde o nějakého flamendra a ten si vypije jedno točené přímo u výčepu."

"Vaši Kvěťe uvízlo v paměti," promluvila inspektorka, "že si ten hubeňour, ona ho nazvala vychrtlým, dvěma prsty pravé ruky často sahal ke koutkům úst a že jí to připadalo, jako by si je vyhlazoval. Vy jste prý na jeho adresu dokonce zavtipkoval, zda nemá strach, aby mu sliny netekly na bradu."

"Vzpomínám si," bliklo mu v očích. "Opravdu to dělal tak často, že jsem měl co dělat, abych se nesmál. Někteří hosté, paní inspektorko, mají různé zlovyky. Tenhle nepatřil do kategorie těch horších." Zdravou rukou si přitáhl náčrtek, který mu po hladké dece sjel níž. "Chybí hudební skříň. Stála tadyhle. Včera jí dávali zabrat mladí. Chodili k ní touhle uličkou."

"Díky. Co nám povíte ke zbývajícím stolům?" ujal se slova znovu komisař.

"Ze druhé strany seděly ty dvě dámy z módního salónu na náměstí, tuším, že se jmenuje Eva. Povídá se o nich všelicos. Asi nejvíc je zdejším lidem trnem v oku, že nemají mužské partnery. Ale u mne je host jako host, když se chová slušně a řádně platí útratu. Dámy u nás bývají téměř každý večer a stůl mají permanentně v rezervaci. Popíjejí šampaňské a malují si do náčrtníků nejrůznější kostýmy, někdy jde o úplné fantazie. Šampaňské prý je pro ně nejlepší inspirací, jak se mi nejednou svěřily. Jejich salón musí rozhodně slušně vydělávat, když si mohou dovolit své módní oblečení a u nás takové útraty. Víte," opatrně promnul bradu mezi dvěma náplastmi, "co mě právě napadlo? Jestli třeba někdo nechystal past na pana Prokopce, když má tu soukromou agenturu. Podle toho, co se o něm říká mezi zdejšími lidmi, musí být dost důležitý člověk."

"Tohle mi nepřipadá pravděpodobné. Kdyby ji přichystali pro Prokopce, nevybuchla by až po uzavření. Vaše manželka se nám zmínila o dopise, který jste před časem obdržel. Údajně od vás někdo požadoval peníze za ochranu podniku."

"Husa!" škublo mu v obočí.

"Kdo a kolik chtěl? Povězte nám něco bližšího."

"Být vámi, neztrácel bych s tím čas. Nejspíš si ze mne někdo vystřelil. Nebo si myslel, že mě vyděsí. Každému vždycky nemůžete vyhovět. A v téhle době jsou lidé ještě víc nepřejícní a závistiví, než za totáče. Kdyby věděli, že..."

"Přesto bych moc rád, kdybyste nás informoval. Tenkrát jste dopis možná nebral vážně, ale v konfrontaci s nocí na dnešek... Šlo o vyděračský dopis, pane Kostrhůn?"

"Dalo by se to tak říct," ozval se po chvíli váhání. "Ale vážně jsem to brát prostě nemohl. Vždyť jsem až po uši zadlužený. Kde bych, prosím vás, vzal dvacet tisíc měsíčně na něco tak problematického, co mi navrhovali?"

"Takže jste na dopis nereagoval?"

"Přesně tak. Hodil jsem to za hlavu a... Nikdo se už neozval. Říkám vám, někdo na mne měl vztek a tak si zahrál na zlého. A když jsem se neposadil na zadek, raději toho zanechal. V naší branži se člověk musí pořádně otáčet, aby přežil, nemá čas na nějaké hlouposti."

Kostrhůn měl podivně roztěkané oči, Bém se nemohl zbavit pocitu, že mu až příliš záleží na tom, aby přijali jeho vysvětlení.

"Můžete mít pravdu," připustil. "Ale taky ji mít nemusíte. Co když jste význam dopisu podcenil a v noci na dnešek se vám to vymstilo?"

"Holý nesmysl," nesouhlasil Kostrhůn, ale oči spěšně odvrátil k oknu.

"Mohl byste nám ten dopis poskytnout? Přečtu si ho a posoudím, jestli ho můžeme vyloučit ze hry."

"Lituju. Spálil jsem ho."

"Škoda. Třeba jste jednal dost nerozvázně. Možná jste zničil důkaz, který by pro nás teď byl důležitým vodítkem. Ale už se stalo. Jistě jste si obsah zapamatoval. Snažte se interpretovat obsah."

"Po takové době?"

"Na tyhle věci se nezapomíná."

"Požadovali v něm dvacet tisíc v hotovosti za ochranu, kterou poskytnou mé restauraci. V závěru byla výhrůžka, že pokud odmítnu platit, nebo nebudu platby poskytovat včas, brzy zaznamenám škodu na svém majetku."

"Tohle je, podle mne, skutečnost, kterou jste tenkrát asi podcenil. Proč jste s dopisem nepřišel k nám?"

"Před tím mě důrazně varovali."

"Byl pod textem někdo podepsán?"

"Velký ochránce."

"Určili dobu splatnosti a způsob, jak máte platbu uskutečnit?"

"Měl ke mně přijít jejich člověk. Výběrčí Velkého ochránce. První den v následujícím měsíci..." soukal ze sebe. "Neobjevil se. Potřebujete ještě pádnější důkaz toho, že šlo o blábol nějakého závistivce?" skoro se rozkřikl, ale Bémovi připadalo, jako by tímhle náhlým zesílením hlasu přesvědčoval hlavně sám sebe.

"Pokud nám teď říkáte úplnou pravdu..." Bém si povzdechl, dlouholeté zkušenosti z vytěžování obětí podobných činů ho nabádala, aby Kostrhůnovi příliš nevěřil. Ledacos mohlo být úplně jinak. Jenomže co s tím lze udělat, když má pouze náznaky, že může jít o trestný čin?

"K pravdivé výpovědi vás bohužel nutit nemohu," pokračoval nahlas, "ale uvědomte si, že ta nálož s největší pravděpodobností nebyla určena žádnému z vašich hostů, ale vám. Ten, kdo ji pod ten stůl umístil, věděl, že k výbuchu dojde po uzavření restaurace, v době, kdy budete uklízet, nebo krátce poté. Domnívám se, že vás nechtěli zabít, ale pouze vás postrašit."

"Tohle je absurdní, pane komisaři."

"Možná. Ale přidejte si k tomu, že jste vlastně přežil jenom zázrakem... Je vaším právem, myslet si o té záležitosti, co chcete, ale mou povinností je, spojit si to s dopisem od záhadného Velkého ochránce. A když tohle učiním, zákonitě musím vycházet z

předpokladu, že výbuchem v restauraci vám dali najevo, jaké mají možnosti, když se nepodřídíte. Nechci vám sahat do svědomí, ale popřemýšlejte o faktech. Uvítal bych, kdybyste v tomhle směru svou výpověď doplnil, abychom mohli učinit příslušná opatření. A když už mluvím takhle na rovinu, domnívám se, že to tímhle výbuchem nemáte za sebou. Pokud jsou za hrozbami lidé, kteří v tomhle ohledu nemají zábrany, nedají vám pokoj, dokud vás nesrazí na kolena a vy nepřilezete s prosíkem. Jdou po penězích za každou cenu, neštítí se vůbec ničeho. Ani nějaká ta mrtvola je nezabrdí. A možná teď už nepůjde pouze o vás, ale o životy manželky a dcery."

"Nestrašte." Nervózně škulbl zdravým ramenem.

Z Kostrhůnova chování bylo patrné, že má asi největší strach z varování, že se s dopisem nesmí obrátit na policii. Bém lidsky chápal obavy z možné pomsty. Co mu mohou nabídnout oni? Ani náhodou nejde zaručit, že od něho a jeho rodiny odvrátí veškerá nebezpečí, která od vyděračů hrozí!

"Kdybyste se přeci jen rozhodl s námi spolupracovat, zavolejte mi, nebo vzkazte po manželce, jistě vás s dcerou brzy navštíví." Bém kývl inspektorce a vstal. Uklidil židle ke stolku a ještě se potočil. "Přejeme brzké uzdravení a hlavně jasné myšlenky."

"Kolegyně, co se vám honí hlavou?" zeptal se, když usazená za volantem startovala auto.

"Jsem přesvědčená, že by mohl říci víc."

"Je to i můj názor. Třeba bude sdílnější po návštěvě ženy a dcery."

"Šéfe, neměli bychom Kostrhůna pohlídat?"

"Kdyby ho chtěli zabít, udělali by to už včera v noci. Ostatně kdo by likvidoval zlaté tele."

8

Z domluveného večera Mileny Dudové a Františka Málka pochopitelně sešlo. Vzhledem k situaci, která po výbuchu v restauraci U bažanta vznikla, Bém usoudil, že těm, co to tenhle brutální čin mají na svědomí, nelze ponechat volné pole působnosti a preventivně rozhodl, že už v průběhu odpoledne vyšle jednoho kriminalistu v autě do Kostelní ulice, aby nespustil oči z Kostrhůnova domu.

Pohotovostní službu na kriminálce měl mít tu noc vrchní inspektor Kadeřábek, ale komisař ho zařadil do rozpisu hlídek, které měly zajistit bezpečnost Kostrhůnové a její dcery, a tak v podvečer k telefonu zasedla inspektorka Dudová. Málka, který byl vzhůru

po celou minulou noc a plnil úkoly i v průběhu dne, museli nechat alespoň pár hodin prospat. Oddálení rozhovoru, důležitého pro její vztah s Františkem, nesla dost těžce, ale už byla u kriminálky natolik dlouho, aby to přijala jako fakt, s nímž nejde vůbec nic dělat. V kancelářích byl klid a tak se její myšlenky brzy stočily k tomu, co chtěla Františkovi povědět, co se nedalo vysvětlit jen několika slovy prohozenými třeba na chodbě. Velmi oceňovala, že na ni nenaléhal a poskytl jí čas, aby se zorientovala sama v sobě. Poté, co se rozešla s manželem, který našel zalíbení v mladší ženě, a dokázala se rozloučit i s Prahou, odjížděla do Újezdu celkem optimisticky naladěná a nemohl ji zaskočit ani pokus toho stopaře, jenž se domníval, že jedinou její starostí bude touha, aby setkání s ním přežila.

Když ji namířenou pistolí donutil zajet na lesní cestu, zastavit a vystoupit, čekala pouze na vhodný okamžik. Rychlým obratem mu vyrazila zbraň a pak už jí nic nebránilo, aby ho zcela zpacifikovala. Když Stratílka za asistence všech přítomných inspektorů předávala svému novému šéfovi, tušila, že si je tím získala, zadržený byl nebezpečný recidivista a jeho agresivita s každým dalším trestem rostla. Jeho výhrůžky, že si ji najde, nebrala vážně a tohle se jí málem vymstilo. V den, kdy Stratílek uprchl ze soudní budovy, byli vysláni s částí pohotovostní jednotky do nedaleké Rázové, protože odtud volali, že při kontrole chatové osady po policistech někdo střílel. Akce splaskla jako bublina. Šlo o synka majitele chaty. O víkendu se jeho otec sousedům chlubil šestiranným revolverem Umapex na slepé náboje. Chlapec dával pozor, kam ho otec ukryje, a v týdnu se tam vypravil, aby si zastřílel. Místo toho, aby si vybavila Stratílkovy výhrůžky, při návratu do města v duchu řešila dilema, zda už nedozrál čas, aby Františka pozvala k sobě.

Neodhodlala se k tomu a nechala ho odjet. Přezula se, vstoupila do místnosti. Někdo k ní ze strany přiskočil, sevřel jí rameno, na krku pocítila ostří nože.

"Tě pic, pipko. Nečekala si, že mě uvidíš tak brzy, co?"

Nemusela mu vidět do obličeje, poznala jeho hlas. Snažila se o klid a překotně přemýšlela, jak se zachovat. Dospěla k závěru, že jakýkoliv odpor je riziko, že ji podřízne. Zapátral rukou v jejím podpaží, zmocnil se zbraně. Nůž z jejího krku zmizel, ale ocitla se před hlavní vlastní pistolí. "Co chcete?" hlesla.

"Přišel jsem vyrovnat účet."

"Zabijete mě?"

"Ještě nevím. Možná. Musím o tom popřemejšlet."

"Děláte další hloupost, Stratítku. Za mne by vás čekal výjimečný trest."

"Nejdřív by mě museli čapnout. V lochu jsem na tebe musel myslet. Dokonce se mně o tobě zdálo. Taky se těšíš, jak se spolu pomějeme?" Zvedl ruku k jejímu ňadru. Zaklonila se a on zbrunátněl. "Nejsem prašivej, sakra!"

"Nedotýkejte se mě, nebo..." zajíkla se.

"Nebo co?" zašklebil se. "Poradil jsem si už s jinejma. Budeš pak prosit, abych tě ohobloval znova."

Mlčela a snažila se něco vymyslet. Ale přinutil ji usednout do křesla, strhl ji paže za opěradlo, u zápěstí zacvakl ocelová pouta. Pozice to byla značně nepohodlná a brzy jí bolely ramenní klouby a ruce trnuly. Stratílek z ní strhal svrchní oblečení, nemohla si dělat iluze, že ji ušetří.

"Seš kousek." Prohlížel si ji zálibně od stolu a usrkával vodku přímo z lahve, kterou objevil v ledničce. Pistole a nůž ležely v dosahu jeho rukou. "Máš vůbec chlapa? Jestli ne, copak máš ze života? Hele, pročpak ses vůbec dala k policajtům?"

"Aby takoví, jako jste vy, neotravovali slušné lidi," vyhrkla, přestože si umiňovala, že ho nebude zbytečně dráždit.

"Jenom se vztekej," zachechtal se. "Sem splachovací."

"Nemůžete to mít v hlavě v pořádku. Jinak by vám bylo jasné, že tohle je poslední věc, kterou uděláte."

"Moc dobře vím, že to mám spočítaný. Ale když do pekla, tak na pěkněj kobylce." Zvedl se a kráčel k ní rozdychtěný jako jelen v říji.

"Nesahejte na mě!" vykřikla a chtěla uhnout, ale do očí jí vhrkly slzy. Víc než bolest jí deprimovala její naprostá bezmocnost.

"Nefňukej." Sklonil se k ní ze strany, aby ho nemohla kopnout. "Buď realista, pipko. Nikdo ti nepomůže. Vzdej to, uvolni se. Uvědom si, že je to naposled, a uživej si." Strhl z ní košilku, serval podprsenku. Hrubě jí sevřel ňadra. "S policajtkou jsem to ještě nedělal."

Bezostyšně ji osahával. Bylo jí příšerně, ale nemínila se smířit s myšlenkou, že si s ní bude dělat, co se mu zlíbí. Vzepřela se chodidly o koberec, vzepjala se tělem. Příval příšerné bolesti ji srazil zpátky na křeslo. Když znovu začala vnímat, zjistila, že je nahá. Stratílek klečel a tlačil jí obličej do klína.

Z předsíně náhle zadrnčel zvonek.

Vzápětí někdo zabušil na dveře.

"Pomoc! Pomozte mi!" stačila vykřiknout, než jí ústa překryla Stratílkova zpcená dlaň.

Dveře zapraskaly a Stratílek běžel ke stolu, kde zůstaly jeho zbraně.

"Pozor, bude střílet!" vymáčkla ze sebe v okamžiku, kdy do místnosti vpadl František.

Stratílek skutečně vypálil, ale minul. Pak couvl k oknu, otevřel ho a zmizel, než František sebral z podlahy zbraň, která mu při kotoulu vypadla z ruky.

Zbavil ji pout, dovedl k pohovce, zakryl dekou. Všechně se jí snažil ukonejšit. Ještě nikdy nikomu nebyla tak vděčná a přece ho od sebe odpudila.

Neměla nad sebou kontrolu.

9

Dvořákova ulice je dovedla do horního rohu náměstí. Jányš se chystal odbočit doprava k benzinové pumpě, když zaznamenal, že před květinářstvím jsou dosud koše a truhlíky. Dianě se líbily do fialova žíhané karafiáty, ale nechal zabalit tři růže, protože věděl, že je snacha miluje. Sotva odbyli formality s jejich předáním a představením Diany, Markéta dala růže do vázy a zmocnila se Diany s odůvodněním, že potřebuje pomoc s přípravou večere. Šlo o průhlednou záminku. Na první pohled se dalo poznat, že si mladé ženy, prakticky vrstevnice, padly do oka, a že je to vzájemné. Jányš tenhle vývoj situace pochopitelně uvítal. A navíc ho potěšilo, že i Ondra se už tváří skoro normálně.

Zatímco v kuchyni ženy neúnavně švitořily, v obývacím pokoji Ondra svého otce nejprve informoval, že jejich klient byl s výsledkem sledování spokojen a hned vypsál šek na částku, která byla dohodnuta předem, a že ho cestou přes město deponoval v bance. Když pak nadhodil, že už by bylo záhodno, aby získali dalšího klienta, Jányš starší zabručel, že než se přihlásí, dají si do pořádku písemnou agendu, kterou v posledních týdnech dost zanedbávali, a že - pokud Ondra nevznese zásadní připomínky - volna využije i k tomu, aby Dianu seznámil s Kostelcem a jeho nejbližším okolím.

"Tati," syn poposedl, jako by ho židle začala pálit, "nechci ti do tvého vztahu s ní kecat, ale..."

"Jen směle do toho, Ondro. Hlavně už nechod' kolem horké kaše, jako by jsi měl strach, že se popálíš. Prostě se domníváš, že je pro mne až křiklavě mladá. Je to tak?"

"Promiň, ale..."

"Neomlouvej se. Udělal jsem botu, když jsem ji před tebou tajil. V každém případě jsem rád, že o tom dokážeme hovořit zcela otevřeně. Už jsem se ti zmínil, že od loňského návratu z Šumavy jsem si ji snažil vyhnat z hlavy, ale že se mi to nepodařilo. Teď ti řeknu rovnou: Diana je zde a to je fakt, který se nedá změnit. Kdybych se řídil pouze rozumem a odehnal ji od sebe, neublížil bych jen sám sobě. Dokážeš pochopit mou situaci?"

"Teď už ano. A slibuju, že tvé přání budu respektovat. Mrkneme se na zprávy?"

Když otec přikývl, Ondra zvedl ze stolku dálkový ovládač, namířil ho na televizi a vzápětí se obrazovka rozsvítila.

Proběhla poslední stupidní reklama na dámské vložky s křidélky a vystřídalo ji studio s hodinami, na kterých štíhlá ručička pospíchala k cíli. Po tradiční znělce byly upoutávky na nejdůležitější události. Strojeně usměvavá hlasatelka s výrazným poprsím se zatvářila důležitě a zatímco obraz zprostředkoval pohled na průčelí patrové budovy s nápisem RESTAURACE U BAŽANTA, z jejích úst se dozvěděli o náloži zatím neznámé trhaviny, která v jednom z místních podniků vybuchla ve východočeském okresním městě Újezdě asi pět minut po půlnoci. Majitel utrpěl středně těžká zranění a nyní je hospitalizován v tamní nemocnici, jeho žena a dcera naštěstí vyvázly bez fyzické újmy. Jako vždy při podobných událostech policie uvalila na případ mediální embargo.

"A sakra!" ulevil si Jányš senior. "Když si pomyslím, že jsme tam s Dianou povečeřeli cestou z nádraží..." Hrál si do vlasů. "Jak se zdá, bouchlo to tam necelé tři hodiny po našem odjezdu."

"Měli jste prostě štígro. Čas exploze odpovídá době po uzavření podniku. Táto," Ondra potřásl hlavou, "řekni mi, co se u nás děje? Pumové útoky zatím byly záležitostí jen velkoměst. Jak se zdá, můžeme se jich dočkat i tady na venkově."

"Nemaluj čerta na zeď. Možná bych měl zítra brnknout Bémovi do Újezda, že jsem včera U bažanta večeřel. Jistě budou prověřovat všechny, kteří se tam večer třeba jen mihli." Podíval se ke dveřím do kuchyně. "Před Dianou o tom raději nemluv. Takovéhle uvítání by ji mohlo rozhodit."

"Stejně to zítra bude ve všech novinách, tati. Tyhle věci jsou pro ty novinářský supy moc chutná soustečka."

"Všichni nejsou stejní," zabručel Jányš a napadlo ho, že synovi právě poskytl první důkaz o své zranitelnosti. Než se s tím v duchu vypořádal, vešly

Markéta s Dianou a byli nekompromisně vyzváni, aby zhasli televizi a přemístili se k jídelnímu stolu.

"Tati, doufám, že nemáte nic proti tomu, že už jsme si s Dianou potykaly. Víte, co je přímo úžasné? Že obě mlsáme hořkou čokoládu," usmívala se Markéta. "Taky jsem z ní vytáhla, jak jste se poznali. Pročpak jste se o ní nikdy ani slovíčkem nezmínil?"

"Prostě jsem netušil, že to mezi námi dopadne tak, jak to dopadlo."

"Ještě si ale přiznejte, že její zásluhou..." ušklíbla se Markéta. "Konečně tady budu mít opravdovou kamarádku. Rozhodně k nám musíte zajít častěji. A víš, co je legrační?" obrátila se k Dianě. "Že vlastně budu tvoje snacha."

"Nelízly jste si něčeho, děvčata?" ozval se Ondra, když zaznamenal ruměnc v otcově obličejí.

"Stvrdit kamarádství přípitkem je nutnost."

"Nějak jsi se rozjela, Markéto," zabručel Ondra.

"Ty uděláš nejlíp, když budeš mlčet. Nebo jim povím, jaké hlouposti z tebe sršely, když jsi dnes dorazil domů," pohrozila.

"Jako bych ho slyšela," řekla s úsměvem Diana. "Vypadal skoro na infarkt, když mě Ondřej ráno představil. A to nevím, co si pak spolu povídali v chodbě."

"S tímhle jsi se nesvěřil, miláčku," zamračila se Markéta.

"Nenapadlo mě, že je to až tak důležité." Ondra vyslal k otci pohled, ve kterém byla téměř zoufalá prosba o pomoc.

"Přišlo to jako blesk z čistého nebe. A není to přece jen má vina."

"Vůbec před vámi nemíním tajit, že mám Dianu moc rád, ale..." Jányš se odmlčel, jako by hledal ta nejvhodnější slova. "Prostě bychom neměli předbíhat událostem."

"Mužská taktika," neodpustila si Markéta. "Ale ne," zareagoval rychle.

"Dianě se v Kostelci třeba nebude líbit. Nebo jí dojde, že už jsem starší pán."

"Ondřeji," Diana dlaní překryla hřbet jeho ruky, "jestli máš pocit, že patřím ke generaci, která postrádá hodně z vašich zásad, třeba se časem přesvědčíš, že je to jinak. A pokud jde o náš vztah, myslím, že s tím tvůj věk nemá nic společného. Zнала jsem u nás lidi, kteří se cítili staří už ve třicítce. Ale i ty, co tyhle kdykoliv strčili do kapsy i když jim bylo třeba i o dvacet víc."

"Nechci ti nic vymlouvat, ale..." Jányš mávl rukou. "Pro mne je důležité, že jsi taková, jaká jsi. Přirozená a spontánní. A hlavně mi je s tebou dobře,"

přidal a tváře mu pokryl ruměncem, už dlouho takhle veřejně nedal najevo své city. Zapátral v synově obličejí, přeskočil očima k Markétě. Neskrývali, že je zbytečné, aby ještě cokoliv dodával.

Po večeři Markéta s Dianou uklidily ze stolu. Když se vrátily od dřezu v kuchyni, hráli žolíky. Byl to bezesporu příjemný večer.

Venku se Diana k Jányšovi přitiskla.

"Jestli jsem se něčeho obávala, když jsem do Kostelce jela, tak toho, že proti mně budou oni. Strachovala jsem se zbytečně. Máš báječného syna a fantastickou snachu. Oba jsou prima, Ondřejí."

"Nepředváděl jsem se před nimi až moc?"

"Dost," pousmála se. "Ale potěšilo mě to. A když už o tom mluvíme, došlo ti, že jsi se vyslovil před svědky? Kdyby jsi teď chtěl couvnout..." Zahrozila mu komicky vztyčeným prstem a znovu se zasmála.

"Takhle to bereš?" Zastavil se a objal ji. "Ale mluvmě vážně. Mám dojem, že ještě stále nedokážu dost ocenit, co pro mne doopravdy znamená."

"Jsem šťastná, protože se mi začíná plnit, o čem jsem snila u nás v Horské."

"Strašně moc chci, aby jsi se mnou byla šťastná." Dal jí pusu a vedl si ji spoře osvětlenou ulicí k centru města. Asfaltový povrch jako by vydechoval teplo, které ze slunečních paprsků nashromáždil během jasného dne. Na náměstí usedli na lavičku blízko kašny. Noční ticho narušoval pouze tlumený hluk z baru a současně i herny za restaurací Pivovar. Diana to považovala za vhodnou chvíli k tomu, aby jí o sobě něco pověděl.

10

Byl v úžasné pohodě a tak bez zdráhání vyprávěl o své vojenské základní službě na šumavské jednotce Mýtina, která byla umístěná v lesích nad Modrou. Ještě před odchodem do civilu si podal žádost o přijetí ke kriminálce. Krátce po návratu do Kostelce mu přišlo vyrozumění, že může nastoupit v Újezdě. Jako elév mezi vesměs zkušenými kriminalisty začínal od píky, ale postupně se dostal i k závažnějším případům. Vlastně měl štěstí na šéfa. Tehdejší nadporučík Bém vyžadoval výsledky a dokázal je spravedlivě ocenit. I po svém přeložení do jejich okresu s Bémem neztratil kontakt. Ve spojení jsou i nyní. Při první příležitosti ji s dnešním kriminálním komisařem seznámí, je to vzácný člověk. V práci u kriminálky se cítil jako ryba ve vodě a už si nedovedl představit, že by mohl dělat něco jiného.

Ale pak přišel osmašedesátý rok a s ním i značně rozporuplné pocity. Když došlo k obsazení republiky vojsky tehdy spřátelených zemí, stále víc přemýšlel, zda slouží správné věci. V rámci konsolidace Veřejné bezpečnosti následovalo několik prověrek spolehlivosti. Kdo neobstál, musel pryč, bez ohledu na dosavadní práci a míru profesionality. Dvě absolvoval s odřenými zády, ale při třetí na něho vytáhli, že při příchodu vojsk kolegům rozdával vlaječky s trnovou korunou. Pro ztrátu důvěry ho propustili. Bez sebenepatrnějších možností odvolání. Tehdy to pro něho byla obrovská rána, kriminalistická profese se mu už zažrala hluboko pod kůži. Zkoušel si najít zaměstnání, kde by se mohl realizovat, ale kam tenkrát přišel, tam pošukovali rameny a předváděli lítostivé obličejy. Nakonec hledal jakékoliv zaměstnání, aby ho nezařadili mezi příživníky, v té době existovala povinnost pracovat. Zakotvil jako pomocný dělník v městské cihelně a snad díky středoškolskému vzdělání se časem vypracoval až na půlmistra směnového provozu. Když v osmdesátém devátém prohnílý režim zkrachoval, pokusil se o návrat ke kriminálce, ale ti, kteří o jeho možném znovupřijetí rozhodovali, měli máslo na hlavě a nepotřebovali vedle sebe nikoho, kdo by pamatoval na jejich dřívější horlivost. Neuspěl ani s odvoláním přímo k ministru vnitra a tak požádal o licenci soukromého detektiva. Nedělal si velké naděje a raději zůstal v cihelně. Tu tehdy vrátili bývalému majiteli a ten mu ihned dal výpověď, že ve svém podniku nebude trpět bývalého fízla. V té popřevratové době podobné záležitosti nikoho nezajímaly, při každé příležitosti se vytáhl strašák komunismu a do módy se dostalo vyhrabávání špíny na ty, co se dříve nějak angažovali. Naštěstí dostal licenci. Ze dne na den vznikla detektivní agentura Jányš a syn. Ondra zprvu jen vypomáhal po svém zaměstnání programátora počítačových systémů ve výpočetním středisku v Újezdě, ale brzy se mu práce detektiva natolik zalíbila, že dal ve svém podniku výpověď a začal v agentuře na plný úvazek. Převážně se zabývali sledováním a ochraňováním osob, manželské nevěry brali pouze výjimečně, když právě neměli do čeho píchnout. Jejich nepsaným krédem bylo, že každý případ musel být v mezích zákona a nijak zásadně nevybočoval z běžně uznávané morálky. Uvědomovali si, že nemá význam přeceňovat vlastní síly. Tohle pro ně znamenalo, že na případu skončili, pokud poznali, že jde o trestný čin. Zvedli telefon, volali kriminálního komisaře v Újezdě. Bém věděl, že mu mohou dodat cenné informace z míst, kam se jeho

kriminalisté nedostanou ani náhodou. Oni zase věděli, že jim na oplátku může poskytnout pomoc v záležitostech, které jsou mimo omezené možnosti jejich soukromé detektivní agentury. Spolupráce se už nejednou vyplatila. Oboustranně.

"Ondřeji, snad vám nebudu na obtíž," ozvala se Diana, když se odmlčel.

"Myslím, že ti to půjde. Jsi bystrá a máš v sobě potřebnou energii. Ale musíš si uvědomit, že detektivní práce není žádné hurá, jde se na ně, jak předvádí většina rádoby detektivních filmů, co teď můžeš sledovat v televizi několikrát v týdnu. Převážně jde o trpělivé shromažďování poznatků. Často dlouho nemůžeš říct, co se z toho nakonec vyvrbí. A leckdy je to na konci docela jinak, než jak to vyhlíželo na začátku."

"Trpělivost nepatří k mým silným stránkám. Tohle jsi konečně poznal v Horské."

"Nenecháme tě v tom plavat, Diano," řekl a vzal ji kolem ramen. "Namátkou si vzpomínám na případ jednoho vietnamského obchodníka, kterému zdejší tržnice začala být těsná. Dnes už je běžné, že si tihle podnikaví Asiaté najímají krámy i v centru města, ale tenhle Van Kačenka byl u nás v Kostelci určitě první vlašťovka. A možná proto měl ty problémy. Chceš si to vyslechnout?"

"Povídej. Zajímá mě všechno, co jsi prožil, Ondřeji."

"Uprostřed června, ve čtvrtek po poledni se v naší kanceláři objevila asi pětadvacetiletá atraktivní blondýnka a prohlásila, že postrádá manžela. Den před tím, časně zrána, odjel se svou dodávkou pro zboží a dosud se nevrátil, přestože slíbil, že bude doma nejpozději do půlnoci. Řekl jsem jí, že podle mne je na obavy příliš brzo, a poradil ať následující dopoledne zajde na policii, ta že má potřebné technické prostředky k tomu, aby promptně ověřila pohyb občana. Vyhrkla, že tam už byla a začala povzlykávat. Dost zmateně vyprávěla o manželovi a jejich sňatku. Nebyli spolu ani celý rok. Van převzal její jméno, aby se odlišil od těch z tržiště. Nejvíce jí tížilo, že mu nestačila sdělit, že s ním je těhotná. Pak spustila o domu s krámem v přízemí, který koupili. O hanlivých nápisech, co se skoro každou noc objevovaly na výlohách. Všechno korunovala tvrzením, že Vana už několikrát napadli neznámí násilníci."

"Pomohl jsi jí?"

"Nepředbíhej událostem. A kdybych tě nudil, klidně mě zastav. Ze všeho, co ještě řekla, vyplývalo, že zdržení Vana nezavinila pouze nějaká nehoda. Měl jsem

z toho rozporuplné pocity, ale bylo mně jí líto. Převzal jsem zálohu, zeptal se na věci, které jsem nutně potřeboval znát, a slíbil, že se ozvu, jakmile zjistím něco konkrétního. Když odešla, sedl jsem do auta a rozjel se k tomu jejich obchodu. Popovídal jsem si se sousedy a hlavně se starší trafikantkou ze stánku přes ulici. Ta Vietnamci Vanovi nemohla přijít na jméno, dal do prodeje lacinější cigarety a kazil jí kšeft. I na samotnou Kačenkovou měla vyhraněný názor. Tvrдила, že jde o lehkou děvku a že ta svatba byl zaplacený podfuk, aby bývalý stánkař snadněji dostal české občanství. Ochotně mě nasměrovala na jinou děvku, u které Kačenková dřív údajně bydlela." "Někteří nenechají na druhých čisté ani peříčko."

"V tomhle případě měla trafikantka pravdu. Chystal jsem se tu druhou děvku navštívit, ale v kapse mně zazvonil mobil. Kačenková na mě vyhrkla, že právě volali Vanovi únosci. Za jeho propuštění požadovali milión korun."

"Tolik?"

"Přesně tohle jsem řekl do telefonu já."

Zopakovala to a upozornila, na další podmínku únosců. Policie musí zůstat stranou. Zajel jsem k ní a zeptal se, jestli má možnost dát tak vysoké výkupné dohromady. Prohlásila, že by si snad mohla vzít hypotéku na dům, ale že na to asi není dostatek času. Jediným možným řešením se jí zdálo, aby Vanovi pomohli jeho přátelé z tržiště. Vypravili jsme se k Vietnamcům. Nevím, jak to dokázala, ale peníze jí na druhý den přislíbili. Pokud jsem ke Kačenkové měl ještě nějaké výhrady, potlačil jsem je. Nechtělo se mi věřit, že by byla až tak dobrou herečkou."

"Po tomhle, co pro Vana udělala, bych jí uvěřila i já."

"Ještě že jsem od přírody skeptik," zasmál se.

"Cestou z tržiště mi sdělila, že s únosci dohodla, že výkupné předám já. Něco mi na tom nesedělo. Řekl jsem si, že nic nezkazím, když zajedu k té Olině Baldové, kterou mi naservírovala pomstychtivá trafikantka. Přes dveře zajištěné na řetěz vyštěkla, kdo mě za ní poslal. S otvíráním nespíchala, ale čekání se vyplatilo. Potvrdila, že si Kačenková vzala Vana za peníze, a jedním dechem dodala, že ona by to provedla stejně, kdyby jí to někdo nabídl. Po chvíli z ní vylezlo, že Van možná přecenil své možnosti koupí toho baráku s obchodem a rozsáhlými skladovacími prostorami. Určitě nepočítal s tím, že od něho budou požadovat peníze za ochranu. Na otázku, komu platil, odpověď neznala. Jen mlhavě naznačila, že když Kačenková bude chtít, mohlo by se všechno změnit,

jistě by jí pomohl bratranec Aulický, je u městské policie. V poslední době se dost přátelili."

"Že s tím šla za tebou, když měla bratrance strážníkem?"

"V závěru pochopíš. Už při zaznění jeho jména jako by se mi v hlavě rozezněl varovný signál. Strážník Aulický měl mezi lidmi mizernou pověst. Choval se hrubě, často až despoticky, a pokud šlo o tržiště prosakovaly zvěsti, že si od stánkařů nechá platit a pak leckde přimhouří oči. Dokonce byly i informace, že kostelecká policejní stanice na něho obdržela několik stížností. Ale vesměs byly odloženy jako neprůkazné. Ani v jediném případě nedošlo k sebemenšímu ověřování. Bylo jasné, že nad ním někdo vlivný drží ochrannou ruku. Ledacos ukazovalo na kapitána Sováka. Ale na druhé straně je třeba přiznat, že proniknout do vietnamské komunity se ještě nikomu nepodařilo. Žádný svědek, žádný důkaz. Aulického nikdy nešlo obvinít."

"Tihle strážníci... Vzpomeň si na Zárubu."

"Mylně se domnívají, že uniforma je bude věčně chránit. Večer jsme s Ondrou tvrdě dumali, co podnikneme. Couvnout by znamenalo ponechat Vana Kačenku jeho osudu. Ale když předám výkupné do rukou únosců, jakou mám záruku, že ho skutečně propustí? Zákonnitě jsme museli dospět k závěru, že sami takovou věc nezvládneme. Obrátit se na kosteleckou policii nepřipadalo v úvahu a v Rychnově na kriminálce jsem nikomu nevěřil. Zavolaal jsem Bémovi. Vyslechl mě a slíbil, že se ještě ozve. Zatelefonoval k půlnoci, že do toho mohu jít bez obav, ale že musím oznámit místo předání peněz ihned, jak se ho dozvím, na číslo, které mi nadiktoval." Jányš se zvedl z lavičky a pomohl Dianě na nohy. "Začíná už být chladno. Dopovím ti to cestou."

"Hlavně nic nevynechávej," přimkla se k němu.

"Nejsem lekavá a musím si zvykat."

"Tu noc jsem už toho příliš nenaspal. Ráno před devátou jsem zajel pro Kačenkovou. U tržiště nás očekával Vietnamec s kufříkem. Usedl ke mně do auta místo Kačenkové a ta, než mi řekla, kam mám jet, zase spínala ruce, ronila slzy a prosila, abychom jí Vana přivezli v pořádku, že se už nemůže dočkat, až ho znovu obejmeme. Vietnamec na sousedním sedadle nepohnul ani brvou a zachoval si chladný výraz ve tváři i pak, když jsem na mobilu vytukal číslo od Béma a sdělil do něho čas a místo předání výkupného. Zpětné zrcátko mi zanedlouho prozradilo, že se na nás nalepil vůz městské policie. Napadlo mě, co když nás někde na odlehlém místě strážníci zastaví a donutí vydat kufřík. Z toho pomyšlení mi nebylo moc dobře po těle.

Trochu mě uklidnilo, když jsem vzadu zaznamenal další auto, které odbočilo stejným směrem jako my a strážníci. Vjel jsem do úzké uličky a na jejím konci otevřenými vraty zamířil na pozemek nějaké usedlosti, která na první pohled vypadala opuštěná. Sotva jsme vystoupili, z budovy se vynořili dva muži s tmavými kuklami na hlavě a mířili na nás pistolemi. Vietnamec musel odložit kufřík. Prikázali nám, abychom si stoupli k autu a obě ruce položili na kapotu. Ve chvíli, kdy nás jeden maskovaný začal prohledávat, vřítilo se do prostranství auto městské policie. Vyskočili z něho dva městští strážníci s pistolemi připravenými k výstřelu. Přes rameno jsem poznal Aulického. Na nic jsem nečekal, praštil toho za sebou a strhl Vietnamce k zemi. Do zvuku motorů dalších vozidel zazněla ojedinělá rána. Pak už kolem nás bylo plno policistů v černých kombinézách zásahové jednotky. Vana jsme objevili v zadní místnosti, ruce měl připoutané k litinovému radiátoru, ústa zalepená širokou páskou. Ze všeho nejvíc se už potřeboval napít. Když ve středu časně ráno vyjel pro nové zboží, sledovalo ho auto městské policie. Za městem ho předjeli a donutili k zastavení. Vynucovali si zaplacení pravidelného poplatku, který zůstal dlužný. Když řekl, že mu budou muset alespoň týden posečkat, Aulický ho začal surově bít. Nasadili mu pouta, zavázali oči, nacpali ho do svého auta a někam vezli. Šátek z očí mu sundali až v tom pokoji, kde jsme ho našli. V podstatě se ho ptali stále na stejnou věc: Na kolik si cení svůj život. Jeho námitka, že mu přece vzali těch devadesát tisíc, za které chtěl zakoupit zboží, jim byla k smíchu. Chtěli mnohonásobně víc. Za ty hodiny, co strávil ve svém nedobrovolném vězení, se mu rozbřesklo v hlavě a pochopil, že se jeho žena spolčila se strážníky. Vyšetřování to potvrdilo. Ty dva, co Vana hlídali, Aulický naverboval z recidivistů. Nasliboval jim tučnou odměnu a dokonce i beztrestnost, ale po akci měli být navždycky umlčeni. Strážníci neměli v úmyslu propustit ani Vana. Peníze z výkupného měly připadnout Aulickému a jeho kolegovi, dům s obchodem Kačenkové."

"Byla to pěkně rafinovaná dámička."

"Moc slušně řečeno. Když jsem si zpětně celý ten případ promítal hlavou, nešlo mi na rozum, jak jsem jí mohl tak hloupě naletět. Z toho plyne poučení, že si musíš vždycky důkladně ověřit, s kým máš tu čest, aby se z toho nakonec nevyklubala spoluvina," zabručel Jányš, když odemykal vchod do budovy.

Na schodišti se přistihl při myšlence, že se už nemůže dočkat, až se s Dianou ocitne v posteli.

V závěru krátké ranní porady, kde kriminální komisař Bém stručně shrnul, co už vědí o popůlnočním výbuchu v restauraci U bažanta, upřesnil úkoly k vytěžení zbývajících známých návštěvníků postiženého podniku z nedělního odpoledne a večera. Vrchní inspektor Kadeřábek měl nadále zajišťovat neustálý dohled na objekt restaurace, inspektorku Dudovou vyslal do místní nemocnice, potřebovali vědět, kdo zraněného Kostrhůna navštíví. Inspektora Málka požádal, aby připravil služební auto.

Málek hýřil dobrou náladou. V noci dospal, co zameškal z neděle na pondělí, navíc měl před poradou chvilku na to, aby s Milenou prohodil pár slov. Předběžně se dohodli na večeři v Avionu, pokud jim do toho neskočí něco, co bude přednější. Ráno bylo kouzelně prosluněné a k tomu se naprosto nehodily třeba jen trochu začerněné myšlenky.

V autě samosebou hovořili o případu.

"Kostrhůn dostal vyděračský dopis, ale všemožně se mi snažil namluvit, že buď šlo o žert nějakého závistivce, nebo o mstu někoho, komu v minulosti nevyhověl," prohlásil Bém už za jízdy.

"A samosebou nemá nejmenší tušení, o koho by konkrétně mohlo jít." Málek se za volantem ušklíbl.

"Osobně bych mu nevěřil, pokud to takhle okecával."

"Taky mám dojem, že si nejdůležitější ponechal pro sebe."

"A co říkáte tomuhle, šéfe?" zabručel Málek, když zastavil na křižovatce na červenou. Podal svému nadřízenému noviny přeložené na inzertní stranu, které měl dosud v boční kapse lehkého saka. "Pátý odstavec odshora, vlevo."

JSTE VYDÍRÁNI? JE V NEBEZPEČÍ VÁŠ MAJETEK? NEBO DOKONCE I VÁŠ ŽIVOT ČI ŽIVOTY VAŠICH BLÍZKÝCH? SVĚŘTE SE POD OCHRANNÁ KŘÍDLA SOUKROMÉ BEZPEČNOSTNÍ AGENTURY PROTEX. NEZKLAME VAŠE OČEKÁVÁNÍ, ZAJISTÍ VÁM POTŘEBNOU POHODU.

"Trochu morbidní," uklouzlo Bémovi. Text inzerátu ho překvapil. Aniž by chtěl, ihned si ho spojil s výbuchem U bažanta.

"Načasované skoro jako ta bomba u Kostrhůna." Málek rozjel auto, reagoval na oranžové světlo, které vzápětí přeskočilo na zelenou. "Soudím, že teď se jim pohnou klienti jako mravenci na sladké."

"Asi máš pravdu, Františku," řekl Bém zamyšleně a před další odbočkou přidal: "Víš co? Já se do toho Protexu podívám."

"Snad si Prokopce nechcete podat kvůli tomu inzerátu?" pousmál se Málek a stočil auto. Vyjeli ke Kociánovu domu a podle rušného tržiště zamířili k nemocnici.

"Jak víš, Prokopec byl mezi hosty restaurace. A dokonce dvakrát. Podruhé seděl s tou dvojicí mužů, které se nám dosud nepodařilo identifikovat. Zajed' sem." Bém kývl doleva k vyasfaltovanému parkovišti. "Než se vrátím, najdi kolegyni Dudovou a dohodni s ní vystřídání." "Spolehněte se, šéfe. Být vámi, přece jen bych se ho na ten inzerát zeptal. Jeho reakce by mohla být docela zajímavá."

"O Prokopcovi si můžeme myslet nejhorší, ale nahlas mu to naservírovat nemůžeme. Jak ho znám, hned by spustil příšerný křik. Samozřejmě namítne, že ani náhodou nemohl tušit, že se takováhle věc semele. Žádné zneužití ani klamnou reklamu mu nedokážeš, kdyby jsi se snažil sebevíc. Mezi námi, mám vážné pochybnosti, zda jsou schopní zajistit, co s takovým humbukem nabízejí. Pokud je mi známo, nemá ani dvě desítky zaměstnanců.!"

"Ale taky sexy asistentku, o které se šušká, že je i jeho milenkou. Faktem je, šéfe, že než lidem ve městě dojde, že na něco takového tahle agentura nemá, Prokopec se slušně napakuje a bude se nám z té své přepychové vily pod Chlumem smát, jak v tom nádherně bruslíme."

"Otázkou zůstává, co se stane, až ten tajemný Velký ochránce udeří tam, kde roztáhne svá ochranná křídla agentura Protex."

"Pak by se lehce mohlo přihodit, že z dosavadního poměrně klidného okresního městečka se stane něco jako otevřená střelnice. Ale promluvme si ryze prakticky, šéfe." Málek se pootočil. "Kolik myslíte, že ti Prokopcovi hoši měsíčně berou?"

"Snad nemáš zájem o přestup?"

"Nemělo by význam, abych skrýval, že by se mi ty jejich prachy moc hodily. Bohužel mám obavu, že bych pro pana Prokopce nebyl zrovna ten správný člověk. Stručně řečeno, že by mě ihned vyrazil." Málek znovu pohlédl do komisařovy tváře. "Přesvědčte mě, šéfe, že nás vnitro přeplácí..."

"Nezlob se, Františku, ale začínáš být dost nudný. Nezajímá mě, kolik dostávají na ruku Prokopcovi střelci, ale kolik agentura bere za ochranu svého klienta."

"Nepatřím k zájemcům o jejich služby."

"Určitě i na tohle téma zavedu řeč. Víš, co mi nejde z palice? Proč se v neděli večer do restaurace vrátil a přisedl si právě k těm dvěma, které tam dosud neviděli. A u stolu přes uličku už možná byla nastražená nálož..."

"Šéfe, snad se nesnažíte naznačit, že mezi Prokopcovou reklamou v novinách a tou řachou U bažanta může být nějaká spojitost?"

"Nedíváš se moc na ty akční filmy v televizi?"

"Nesnáším je, protože tam střílí každý na každého z docela malicherných důvodů. Ale možná bych se přemohl. V každém případě po nedělní noci panu Prokopcovi a jeho hochům naroste hřebínek. Ani bych se nedivil, kdyby o sobě začali roztrušovat, že jsou solí v očích Velkého ochránce a jejich šéf hrdina, protože seděl necelé tři metry od bomby."

"Vzhledem k minulosti, kdy zkoušel ty podrazy na hospodářské kriminálce, ho nemám rád, ale nemohu mu upřít, že jde o profesionála s cvičeným okem a úsudkem. Mohl si třeba všimnout něčeho, co ušlo Kostrhůnovi a ostatním. A třeba nám poví něco bližšího o těch dvou."

Bém přešel vozovku a vydal se po chodníku podle oplocení, za kterým byly hospodářské budovy nemocnice, které v konfrontaci s nově postavenými pavilóny pro pacienty vypadaly jako starší chudí příbuzní. Silnice klesala a stáčela se doprava. Po levé straně se k sobě tlačily řadové domky s vmáčknutými garážemi, vpravo ve svahu bylo několik vilek obklopených podstatně většími pozemky. K té druhé, s novou, dosud oslnivě bílou fasádou, komisař zamířil. Stiskl knoflík na panelu zabudovaném ve sloupku. Když z něho vyprskla otázka, představil se. Po chvílce se branka s tichým bzučením zvolna otevírala. Mohl vykročit po mírně stoupajícím schodišti k vstupní terase. O pár metrů dál se do svahu zařezávala panely zpevněná cesta. Mizela v porostu za vilou.

Než vstoupil do budovy, rozhlédl se a zaznamenal, že ho snímají dvě kamery současně. Nepochyboval, že jsou rozmístěny kolem celého objektu Protexu a přenášejí obraz do místnosti s obrazovkami. Proto se ani nedivil, když se šéf bezpečnostní agentury objevil mezi dveřmi své kanceláře dřív, než ho jeho sličná asistentka ohlásila.

"Vy asi jako klient nepřicházíte, pane komisaři." Prokopec, nepřiliš vysoký, dost přitloustlý a téměř holohlavý muž kolem padesátky s opelichaným kartáčkem knírku pod rozpláclým nosem, se bodře usmíval. Vypadal spokojeně a na první pohled nepochybně v lepší kondici, než když před několika lety nedobrovolně opouštěl tehdy ještě druhou skupinu, která se zabývala kriminalitou v hospodářské oblasti. O důvodech, pro které musel odejít, se oficiálně nemluvalo, ale pro zasvěcené bylo veřejným tajemstvím, že udržoval styky s kriminálními živly. Jenomže jak už to bylo v té době běžné, nic z toho, co se mu kladlo za vinu, se neprokázalo, nebo ani nechtělo prokázat.

"Vy jste snad jasnovidce, pane Prokopec," pousmál se Bém a rozhlédl se po prostorné kanceláři šéfa bezpečnostní agentury, vybavené vším potřebným, od počítače až po fax. Ale po tom, co stačil zaznamenat v předpokojí u asistentky, se už ničemu nedivil. Jen ho napadlo, že kdyby takové vybavení měla policie, vyhnula by se mnoha činnostem, které už v soukromém sektoru patřily k dávné minulosti. V duchu si povzdechl a nahlas řekl: "Jak se tak rozhlížím, nevede se vám špatně."

"Tvrdá a soustavná mravenčí práce vždycky nesla dobré výsledky, pane komisaři. V časech, kdy u nás bují násilí jako houby po dešti, lidé samosebou hledají jistotu," prohlásil nabubřele Prokopec a v dalším výstavním bodrém úsměvu vycenil chrup vyzdobený několika zlatými korunkami. "Mohl bych dodat, že čím bude hůře, tím lépe bude prosperovat má agentura, ale zaprvé by to znělo krutě a zadruhé bych vás proti sobě asi popudil."

"Neušlo mi, že dokonce inzerujete své služby v tisku."

"Pouze v regionálním. Posadte se, pane komisaři." Zatvářil se, jako by něco takového nestálo ani za řeč a pokynul k jednomu ze tří kožených ušáků kolem kulatého konferenčního stolku. "Dáte si kávu, nebo něco k zbystření smyslů? Mám na mysli alkohol..."

"Jedno ani druhé." Bém se usadil. "Pane Prokopec, pokud jde o činnost v rámci platných zákonů, nezbývá mi, než ji přivítat. Ale přejdeme k důvodu mé, možná dost překvapivé, návštěvy. Předpokládám, že pro vás není žádnou novinkou, co se stalo v noci z neděle na pondělí U bažanta. Při běžném ověřování svědků jsme zjistili, že jste tam zvečera také byl. A ne pouze jednou. Nejprve na večeři s asistentkou, pak i sám. Pokud jsme dobře informováni, podruhé jste odešel až po půl jedenácté, tedy zhruba půldruhé hodiny před samotným výbuchem. O převážné většině hostů už máme

slušný přehled, pár jich pro nás dosud zůstává neznámými. Nebude vás obtěžovat, když vám teď položím několik otázek?"

"Pokud ode mne přímo nebudete požadovat, vážený pane komisaři," Prokopcovi počouchle škublo ve tváři, "abych vám vytipoval pachatele, nic proti tomu nemám."

"Ale bylo by velmi záslužné, kdybyste k jeho odhalení přispěl," neodpustil si malou jedovatost Bém.

"V tomhle ohledu vás bohužel zklamal. Domníval jsem se," pokračoval lehce provokativním tónem, "že vtípky o policajtech, kterým při ohlášení krádeže musíte jmenovat i osobu, která se jí dopustila, patřily k minulému režimu."

Bém se přinutil k úsměvu.

"Pokud takhle hovoří laik, jde o neznalost. U vás, nezlobte se, bych předpokládal jistý nadhled. Nebo se mi tím vtípkem snažíte naznačit, že státní policii chápete jako konkurenci své bezpečnostní agentury?"

"V žádném případě. Promiňte, pokud to takhle vyznělo. Ještě jednou se omlouvám. Nejspíš nemám na roky u policie ty nejlepší vzpomínky."

"Myslím," zabručel Bém a znovu se pohodlně opřel, "že byste do dnešního vztahu k nám neměl plést emotivní pocity, se kterými jste od nás odcházel. Neberte to jako vyhrožování, ale včas si uvědomte, že máme jistý vliv na existenci vaší licence..."

"Tohle jste mi připomínat nemusel." Prokopcův obličej se zachmuřil.

"Nic ve zlém, ani v nejmenším vás nepodceňuji. Vraťme se k tomu nočnímu výbuchu U bažanta. Umístěná nálož bezprostředně ohrozila tři životy. Majitel leží v nemocnici. Nehledě ke značným materiálním škodám. Víte, že jednoho svědka dokonce napadlo, jestli si někdo nechtěl vyřídit účty s vámi?"

"Pokud by to měla být pravda, atentátník by byl pouhý břídil." Prokopec se s chutí zasmál. "O jakou nálož vlastně šlo? Měla budík, nebo ji odpálil na dálku?"

"O tomhle zatím musím pomlčet, pane Prokopec. Jasně je jedno: nálož zhotovil profesionál. Jistě jste si prohlédl lidi kolem sebe. Co nám o nich můžete povědět?"

"Nerad bych střílel od boku. Víte, snažím se netrpět onou profesionální deformací, která člověka neustále nutí pozorovat okolí a automaticky v duchu zpracovávat poznatky o lidech, se kterými se náhodně poznáte mimo pracovní dobu. Když se bavím, tak se bavím... Ostatně pan Kostrhůn nepatřil k našim klientům."

"Mám vaše slova chápat asi v tom smyslu, že pokud by vaším klientem byl, rozhodně by se mu něco takového nepříhodilo?"

"Nechyťte mě za slova. Co by bylo, kdyby klientem byl..." Prokopec mávl paží. "O něčem takovém přece nemá smysl vůbec hovořit," přidal vzápětí dost odměřeně a Béma napadlo, že je čas k otázce na ceny za ochranu od agentury. Vyslovil ji.

"Proč vás zajímají, když ke klientům Protexu nikdy patřit nebudete," prohlásil Prokopec už skoro podrážděně. "Ale nemám co skrývat. Jsou v pořádku, jinými slovy právně nezpochybnitelné. Tímhle si buďte jistý. Smlouvy s klienty v podstatě podepisujeme ve třech variantách, podle rozlehlosti a důležitosti objektů, které je třeba chránit. U podnikatelů před uzavřením smlouvy zkoumáme prosperitu. Ceny se pohybují od pěti do dvaceti tisíc, jen výjimečně jdeme výš. Kdo do nás investuje, nelituje, je našim běžným sloganem."

"Měsíčně?"

"Ovšem."

"Lidové ceny to zrovna nejsou," konstatoval Bém a vrátil se k nedělnímu podvečeru v restauraci U bažanta. "Při první návštěvě jste se tedy věnoval výhradně vaši..."

"Milence," dořekl Prokopec. "Nestyďte se mluvit na rovinu, pane komisaři, stejně si myslíte, že bych se s ní neměl ukazovat na veřejnosti, když je o pětadvacet roků mladší a klidně by mohla být mou dcerou. Potřebujete taky vědět, jestli na ni fyzicky ještě stačím?" vyslovil už dost agresivním tónem, ale když Bém na jeho provokaci nereagoval, splaskl jako propíchnutá bublina. Pokračoval, jako by svých předcházejících slov už litoval. "Neberte si to osobně, pane komisaři, na moment jsem pozapomněl, že smysl pro humor má u většiny našich policistů tradičně obrovské mezery."

Bém se chystal prohlásit, že jeho povolání ho převážně staví do situací, které humor naprosto vylučují, ale pak se rozhodl Prokopcův protiútok jednoduše ignorovat. Sáhł do náprsní kapsy lehké bundy a před šéfa soukromé bezpečnostní agentury rozložil plánek restaurace U bažanta. Ťukl bříškem prstu do čtverečku vpravo od toho s ležatým křížkem.

"V obou případech jste seděl zde. Souhlasí?"

"Zdá se, že ano."

Bém prst přesunul na označený čtvereček.

"Dokážete si vzpomenout, kdo seděl zde?"

"Když jsem tam byl s asistentkou, stůl stoprocentně nebyl obsazený. Po dvacáté hodině se u

něho předváděl ten soukromý detektiv z Kostelce. Už mi vypadlo z hlavy, jak se jmenuje."

"Myslíte Jányše?"

"Hmm. Tak nějak se jmenoval. Pokud si vzpomínám, šlo o vašeho oblíbence, že? Alespoň jste tenkrát dělal všechno proto, aby se mohl vrátit do služby." Prokopec dal úsměškem najevo, co si o tom myslí. Ani náhodou jsi Jányšovi nikdy nesahal víc než po kolena! chtělo se vyhrknout Bémovi, ale ovládl se.

"Proč jste použil výrazu: předváděl se?"

"Měl tam s sebou blondatou kočičku, která je určitě mladší než má asistentka. Pokud vím, dceru nemá. Ledaže by ji nedávno adoptoval..." Prokopec znovu výsměšně pokrivil koutky úst.

"Po návratu jste seděl sám?"

"Bohužel ne. Mám k tomu stolu zvláštní vztah a dost mě naštvalo, když jsem tam našel ty dva. Určitě bych je požádal, jestli by si nepřesedli, i za cenu, že by mě to něco stálo, ale lokál byl dost našlapaný. Nebudu před vámi skrývat, že jsem se předtím s Alicí chytl a ještě se mi nechtělo domů."

"Už jste se s těmi muži někdy předtím viděl?"

"Stoprocentně ne. Poslechněte, snad si nemyslíte, že... Aha," teatrálně se pleskl do vysokého čela. "že vy jste si je vytipovali jako možné pachatele?"

"Pane Prokopec, ptám se já..." upozornil ho Bém.

"A ze své praxe u nás přece dobře víte, že podezřelým je potencionálně každý, kdo se vyskytoval na místě činu."

"Tohle zní jako z příručky pro kriminalisty..." jedovatě poznamenal Prokopec. "Mne a moji asistentku z podezřelých snad vyloučíte?"

"Mluvil jste s muži, ke kterým jste si přisedl?"

"Pár slov. Už ze slušnosti něco říct musíte, aby si nemysleli, že jste venkovský buran."

"O čem byla řeč?"

"Ptali se, co by v našem městě měli vidět, a kde by mohli přenocovat, kdyby se rozhodli zůstat. Doporučil jsem jim výlet na Chlum a k přespaní Prahu, nebo Avion. Ale domnívám se, že si přenocování nakonec rozmysleli. Stoprocentně to samozřejmě tvrdit nemohu, odešel jsem dřív než oni."

"Oba byli Češi?"

"Řekl bych, že ano. I když vlastně mluvil pouze ten zrzek. Druhý byl tmavovlasý. Oba byli slušně oblečení a rozhodně nikam nespáchali. Moc bych se divil, kdyby šlo o nějaké atentátníky. Podle mého názoru by pasovali k těm mužským, kteří když už se dostanou daleko od svých manželek, snaží se klofnout jinou ženskou a co nejvíc si s ní užít," vykládal

Prokopec a zkoumal komisařův obličej, jako by se snažil odhadnout, o čem zrovna přemýšlí.

Bém měl z této části rozmluvy s šéfem bezpečnostní agentury dost smíšené pocity. Jeho popis těch dvou byl hodně odlišný od toho, co jim poskytl Kostrhůn. Který z těch dvou mlží? Z jakého důvodu? Že by majitel restaurace vyprávěl záměrně špatně, protože nechce, aby se k té dvojici dostali? Už měl na jazyku otázku ohledně konfliktu mezi jedním z těch dvou a Jányšem, ale v posledním okamžiku si ji odpustil. Zeptá se přímo Ondřeje!

"Přiliš jste mi nepomohl, pane Prokopec." Bém se zvedl z ušáku. "Kdyby se vám později cokoliv vybavilo, víte, kam je třeba zavolat."

"Samozřejmě. Jak se daří panu hostinskému?"

"Nějaký den si ještě poleží, ale na umření to rozhodně není," odpověděl Bém. Jak si bral z konferenčního stolku plánek restaurace U bažanta, na registračce při oknu zaznamenal přeložené noviny s červeně zatrženým inzerátem, na který ho v autě upozornil kolega Málek.

Když pak procházel halou, v jednom z křesel seděl muž v černém obleku a schovával se za rozložené noviny. Od dveří se Bém ohlédl a profil čekajícího mu připadal známý.

Teprve cestou k parkovišti před nemocnicí si komisař uvědomil, že šlo o holiče Párala z Kostelní ulice.

13

„Tvá žena byla moc hezká, Ondřeji.“ Diana zvedla oči od zvětšené fotografie usměvavé tmavovlásky ve světlých letních šatech upnutých až ke krku a délkou hodně pod kolena. Oknem se zadívala na střechu protějšího domu, kde na hřebeni, poblíž chátrajícího komínu, seděl párek v poklidu povrkávajících holubů. „Asi ti bude hodně scházet.“

„K tomu není co dodat,“ zabručel a už se v duchu peskoval, že album se snímky z minulých let, s ohmatanými růžky stránek, které byly svědectvím, jak v něm dříve často listoval, vytáhl z nočního stolku. Ale odmítnout nepřipadalo v úvahu. Nechtěl, aby ji třeba napadlo, že před ní má nějaké tajemství.

„Někde jsem četla, že ženy převážně cítí žárlivost k té, která byla před nimi. Já tenhle případ rozhodně nejsem, Věříš mi?“

„Ani nevíš, jak se mi ulevilo. Skoro jsem si už v duchu nadával, že jsem ti album ukázal,“ řekl a prolétlo mu hlavou? Boženka je hezká minulost a Diana nádherná přítomnost. Ty dvě nejde směřovat. A choval bych se příšerně hloupě, kdybych je v čemkoliv porovnával.

„Chtěla bych ti být alespoň tak dobrou ženou, jako ti byla ona.“ Odvrátila hlavu, aby před ním skryla nejistotu v očích. Myslet na něho tam v Horské na Šumavě bylo tak snadné... Když k ní odzadu přistoupil a chlapsky neohrabaně ji objal kolem ramen, pootočila k němu obličej rozkvetlý ruměncem. „Myslíš, že to svedu?“

"Jsem o tom přesvědčen."

"Opravdu mi věříš?"

"Jak se, ještě dnes, můžeš takhle ptát?"

"Řekni to," špitla.

"Věřím ti víc než sám sobě." Políbil ji na pootevřená ústa a odtáhl se. Rozhodným pohybem zaklapl album ležící na stole. "S Boženkou jsem prožil spoustu hezkých roků. Zůstala se mnou i když to pro ni často muselo být hodně těžké. Býval jsem víc v zaměstnání než doma. A dala mi syna... Ale od její smrti už uplynula dlouhá doba. Navíc jsem dnes úplně jiný člověk. A je třeba přiznat, že i tvou zásluhou. Vrátím album tam, kde bylo, ano?" Souhlasně přikývla. Jányš vyšel z kanceláře. V té chvíli na jeho stole zazvonil telefon. Diana se nejprve zvedla, že na něho zavolá, ale pak odhodlaně přistoupila ke stolu a zvedla sluchátko. "Detektivní agentura Jányš a syn," ohlásila se. "Bém. Dobré popoledne. Je přítomen Holmes?"

"Pokud máte na mysli pana Jányše, momentík počkejte, křiknu na něj, je vedle." Odložila sluchátko na desku v okamžiku, kdy Jányš vstoupil do kanceláře.

"Kdo je to?" zeptal se, když sahal po sluchátku.

"Bém."

"Jányš. Nazdárek, komisaři. Jak se ti vede?"

"Mohlo by to být lepší."

"Na copak si ty můžeš stěžovat. Podle televize u nás přece kriminalita neustále klesá..."

"Od kdy těm tlachalům věříš?"

"Pak máme stejný názor," zasmál se Jányš. "Čemu vděčím za tu čest, že voláš?"

"Musím tě sprádnout, Ondřeji. Ale nejdřív mi prozrad', kdo byla ta dívčina, která se ozvala? To se ti daří tak dobře, že máš sekretářku?"

"Ptáš se soukromě, nebo jako polda?" řekl Jányš a spiklenecky zamrkal na Dianu.

"Tak i tak. Je mi známo, že jsi v neděli byl s nějakým blondatým andílkem na večeři tady U bažanta. A jistě taky víš, že pár minut po půlnoci šla hospoda málem k čertu."

"Komisaři, snad tě nenapadlo, že jsem tu bombu nachystal osobně?"

"Srandičky, ty ti šly vždycky perfektně," zabručel Bém. "Ale teď vážně. Jak jsi se o tom doslechl, měl jsi hupnout do autáku a přijet podat svědeckou výpověď."

"O čem?"

"O lidech, kteří kolem vás seděli. Třeba se ti někdo u sousedního stolu nezamlouval..."

"Jak tě tak poslouchám, připadá mi, že už jste s tím dost daleko. Faktem je, že jsem se tam s jedním parchantem chytnul a málem porval. Ty jeho poznámky o Dianě mě pořádně nažhavily." "Dianě...? Poslechni, snad nejde o tu dívčinu ze Šumavy, o které jsi vyprávěl? Pokud mě paměť neklame, prezentoval jsi to jako přátelství ve vší počestnosti?"

"Časem z toho vzniklo víc. Ale zajímali tě lidé U bažanta, komisaři," namítl Jányš, za přítomnosti Diany se mu nechtělo o ní hovořit.

"Už tenkrát jsem měl pocit, že k té dívčině cítíš víc, než jsi byl ochotný připustit. Kolik jí vlastně je?"

"Komisaři, necháme to na jindy, ano? Diana se stala řádným zaměstnancem agentury. Jestli jsi na ni zvědavý, a to ty určitě jsi, jak tě znám, zastav se, a já ti ji moc rád představím."

"Ondřeji, zklidni hormony. Nemusíš hned vyskakovat jako čertík z krabičky. Zjistili jsme, že u sousedního stolu seděl Prokopec a dva mladší maníci, které nikdo nezná. Vzpomeneš si, jak vypadali?" "Aby ne. Tomu hajzlovi, co mě tak nadzvedl poznámkami k Dianě, mohlo být do pětatřiceti. Vlasy měl jako slámu, přerostlé a rovné, sako do fialova, bílou košili, v límečku vínově červeného motýla. Nemístně drzý, předváděl se, prostě nadržžený svalovec. Druhý byl o pár let starší, hubený jako tyčka. Krátké tmavší vlasy, světlé šaty a kravata protkaná stříbrnými nitkami. Prostě elegán."

"Mluvil slovensky?"

"Neslyšel jsem, že by něco řekl."

"Myslíš si, že si k nim Prokopec sedl jen náhodou?" "Ledacos naznačovalo, že se znají. Ale mohli se přece seznámit, než jsme do restaurace přišli. V každém případě blondýn přestal blbnout, když mu Prokopec cosi tlumeně sdělil."

"Teď se něčeho přidrž, Ondřeji. Seděli jste u stolu, kde pak explodovala nálož. Ale s vámi to

určitě nemělo nic společného. Byla časovaná a tak se nám zatím jeví jako nejpravděpodobnější, že měla vyděsit majitele restaurace. Zprvu jsme předpokládali, že si to mohla objednat konkurence v branži, ale teď už máme něco, co naznačuje, že půjde o vydírání."

"Cosí takového mě napadlo, když jsem reportáž sledoval u syna v televizi."

"Víš sám, jak je o tomhle těžké získat důkazy... Díky za popis těch dvou, co seděli s Prokopcem. Možná bude nutné s tebou udělat aspoň záznam. Kdybych se nemohl utrhnout osobně, někoho k tobě pošlu. Pozdravuj ode mne tu svou Dianu a opatruj ji. Moc rád ji poznám. Musí to být žena s velkým Ž, když se jí podařilo pokořit tak zatvrzelého samotáře, jakým jsi byl."

"Říkáš to, jako bych už obrůstal mechem?" zabručel podrážděně, napůl předstíraně a napůl vážně, ale Bém už zavěsil.

"Komisař kriminálky z Újezda," řekl, když sluchátko položil na přístroj.

"Napadlo mě to. Co jsi mu o mně vyprávěl?"

"Netajil jsem před ním, jak vydatně jsi mně v Horské pomáhala. A on teď tvrdí, že už tenkrát věděl, že mi nejsi lhostejná."

"Třeba sis to jen z nějakých důvodů nemínil připustit." Usmívala se.

"Nejspíš máš pravdu," přiznal ve chvíli, kdy na jeho stole znovu zazvonil telefon.

"Detektivní agentura Jányš a syn. Přejete si?"

"Pane Jányš, potřebuji si s vámi o něčem pohovořit," ozval se starší mužský hlas.

"V tom případě přijďte do agentury. Jsme tu až do pěti hodin."

"Rád bych mluvil pouze s vámi. A snad by bylo nejlepší, kdyby k našemu rozhovoru došlo mimo vaši kancelář. Budova, ve které sídlíte, je blízko centra a tedy dost na ráně. Nerad bych, aby mě tam spatřil někdo, kdo by neměl."

"O co vlastně jde, pane... Mohu aspoň vědět, s kým vlastně mluvím?"

"Do telefonu bych jméno raději neříkal, pane Jányš," namítl volající. "Ale jedno vám povědět mohu: půjde o práci, která je pro vás jistě běžná. A vůbec nezáleží na tom, kolik bude stát."

"Máme stabilní cenu, pro každého stejnou. Plus doložené náklady. Kde se tedy chcete sejít?"

"Kdyby vás neobtěžovalo sednout do auta, co třeba v Častolovicích? V zámeckém parku. Znáte ten výběh, ze kterého jim nedávno ukradli párek pštrosů?" "Kde

jsou ty ohrady vím, ale o těch pštrosech je to pro mne novinka. Můžete místo upřesnit?"

"U tabulky, která tu hnusnou krádež dává na vědomí."

"Jak vás poznám?"

"Budu se tam opírat o ohradu. A mám sádru na levém předloktí. Stačí?"

"Ovšem. V kolik?"

"Hned se tam vydám."

"Dobře. Do půl hodiny přijedu se spolupracovnicí. Mladou blondýnkou."

"Žádal jsem vás, abyste..."

"Uklidněte se, pane," přerušil volajícího. "Zaprvé s ženou nebudu v parku nápadný. A zadruhé nikdy není na škodu, když někdo pohlídá nejbližší okolí, zatímco my se pobavíme o problémech, které vás nepochybně znepokojují. Ostatně posadí se někde stranou. Dohodnuto?"

"Spoléhám na vaši diskrétnost, pane Jányš," zamumlal volající muž a ve sluchátku luplo, což byla neklamná známka toho, že zavěsil.

"I takhle získáváme klienty." Jányš se usmál. "Místo schůzky je na okraji sousedního města. Na zpáteční cestě se můžeme zastavit na poště jestli už ti přišly ty věci z Horské."

"Nechtěla jsem o nich sama začínat." Přiblížila se k němu. Zdvižené ruce spojila za jeho krkem, povytáhla se na špičky, lehce ho políbila na rty. "Děkuji." Zopakovala pusou. Pak se odtáhla a řekla: "Dej mi chvíličku. Musím se přestrojit."

Její odchod do ložnice mu přišel vhod. Otevřel zamaskovaný trezorek a připnul si na košili podpažní pouzdro s oblíbenou ČZ 75, samonabíjecí pistolí ráže 9 mm se zásobníkem na 15 nábojů. Přes ni si oblékl lehkou šustákovou bundu, aby přítomnost zbraně v podpaží zamaskoval.

Něco mu na té schůzce nesesedělo. Nešlo o skutečnost, že se měla odehrát mimo Kostelec, ve všední den mimo sezónu v málo navštěvovaném zámeckém parku. Žádný klient mu dosud netajil své jméno! Věděl, že bude muset mít oči otevřené, aby se nenechal vlákat do nějaké pasti. A s Dianou po boku je nutné být opatrný dvojnásob!

Objevila se při něm v kostýmku zbarveném do béžova, ke kterému patřila poměrně úzká, po straně nastřižená sukně, a když zaznamenala jeho obdivný pohled, otočkou kolem své osy se mu vyzývavě předvedla. Decentně se naličila, vlasy si vyčesala a v týlu hlavy sepnula do kouzelného drdůlku, botasky vyměnila za páskové střevíce na polovysokém podpadku.

Z poněkud rošťácky vyhlížející dívky se jako mávnutím kouzelného proutku stala dáma velkého světa.

"Co si mě tak šokovaně prohlížíš, Ondřeji? Prostě nechci, aby si ten pán třeba myslel, že se spouštíš s nějakým třeštídem," sdělila mu hlasem plným potlačovaného smíchu.

"S kým se spouštím, je moje věc a jeho nejmenší starost. Jedeme tam služebně. A pokud jsem ho odhadl správně, má úplně jiné starosti." Sjel jí dlaní po zádech a i tenhle nepatrný dotyk jako by ho elektrizoval. Nechovej se jako nadržžený puberták! Jestli se takhle necháš rozptylovat, co nejdřív tě potká nějaký malér! A hlavně si uvědom, že jsi za Dianu převzal plnou zodpovědnost! peskoval se v duchu na schodišti.

"Nedělej si o mne sebenepatrnější starosti," ozvala se, než nastartoval favorita.

Od volantu se k ní potočil.

"Nechtěl bych, abys byla třeba zaskočená, kdyby se ta schůzka nějak zvrtila. Občas se nějaký ten zádrhel bohužel vloudí."

"S tebou se ničeho neobávám. Budu se snažit, abych nebyla na obtíž. Chci ti být něco platná."

"Já vím," utrousil, když vjel do ulice, která je měla dovést k pomníku obětem první světové války. Za ním už byla výpadovka z Kostelce. Za přejezdem tratě z Rychnova odbočil ze silnice na parkovací plochu ze dvou stran obklíčenou letitými listnáči. Než opustili auto, obrátil se k Dianě.

"Může to být zájemce o naše služby, ale taky někdo, kdo mě sem chtěl vylákat. S každým jsem nebyl zadobře, stručně řečeno, po světě běhá pár maníků, kterým jsem dokonce pomohl i za mříže. Až ho uvidíme, sedneš si někde poblíž na lavičku. Kdyby se ti zdálo, že něco není v pořádku, do ničeho se nežeň." Předal jí mobil. "Vymáčkni Ondru a stručně ho informuj. Když se neohlásí, zkus 158."

"Ani jsi nemusel říkat, že je lépe abych byla připravená na všechno. Okamžitě mi to došlo, když jsem zjistila, že máš v podpaží zbraň."

"Nic ti neujde. Můžeme jít?"

"Moment. Když jsem byla malá, babička mě nepustila z chalupy, dokud mi čelo nepoznamenala křížkem. Já ti dám aspoň pusu." Spěšně se k němu naklonila, přilípla rty do koutku jeho úst.

Kriminální komisař v Újezdě byl muž hřmotné postavy, jeho váha se neustále pohybovala dost nad

devadesáti kilogramy. Měl drsnou chlapskou tvář a i ve svých letech po padesátce vlasy nepoznamenané šedinami, což jeho samotného udivovalo vzhledem k tomu, co všechno měl za sebou. Narodil se čtyři měsíce po vpádu hitlerovských vojsk do tehdejšího Sovětského svazu, mládí prožíval v padesátých letech, v roce 1960 nastoupil k Veřejné bezpečnosti a po třech letech v hlídkové službě se ocitl u kriminálky. Za své postoje v osmašedesátém byl na čas převeden zpátky do uniformy, ale když tehdejší normalizační euforie odvanula, znovu se vrátil ke své profesi. Teď mu scházelo necelého půldruhého roku do výslužby, ale nijak si tenhle fakt nepřipouštěl. Když už si svůj věk z nějakého důvodu musel připomenout, vzápětí učinil všechno, aby tyhle myšlenky z hlavy vystrnadil. Stručně řečeno, nedovedl si svůj odchod od kriminálky představit. Telefonický rozhovor s Jányšem, který podle jeho názoru patřil do osmašedesátého roku mezi nejspolehlivější a současně nejvýkonnější kriminalisty, potvrdil, že majitel restaurace U bažanta poskytl pravdivý popis oněch dvou hostů, kteří je nejvíc zajímali. Stále pro ně zůstávali neznámými, přestože všechny ostatní návštěvníky už kontaktovali. Ale mluvil Kostrhůn pravdu i pokud jde o ten vyděračský dopis, co údajně obdržel před zhruba třemi měsíci? Bémovi se nechtělo uvěřit, že šlo pouze o nějaký druh žertu či strašení, byl si téměř stoprocentně jistý, že pokud dopis obsahoval, co restauratér prozradil, muselo něco ze strany onoho Velkého ochránce následovat. Podle známých scénářů těchto lidí, kteří se dali na cestu ždímání peněz ze svých majetnějších spoluobčanů, se zákonitě museli ozvat, je směšné, že by jejich jednání mohl ovlivnit Kostrhůnův sebevětší dluh u banky. Něco takového tenhle druh všeho schopných lidí vůbec nezajímá. Jsou odhodláni vyinkasovat od svých obětí třeba i poslední korunu. Kdyby ustoupili jednomu, hrozilo by, že se to dozvedí ostatní vydíraní a ihned by museli čelit lavině dalších výmluv. Tohle nemohli připustit.

Ne! Kostrhůn, už krátce poté, co se z exploze ve své restauraci vzpamatoval, si musel uvědomit, že jde o poslední varování.

Komisař se snažil vyrovnat i s myšlenkou, kterou se poměrně dlouho zdráhal přijmout jako holý fakt: že v jeho městě či v bezprostředním okolí existuje skupina lidí, kteří se dali na cestu organizovaného zločinu a společně vystupují pod tajemným názvem Velký ochránce. V souvislosti s tímhle stavem ho zneklidňovala otázka, jak je možné, že až do toho výbuchu U bažanta, nezaznamenali sebemenší signály,

které by je varovaly. Je možné, že by něco, co to naznačovalo, uniklo jejich pozornosti?

Ani nyní nemají nikoho jiného než Kostrhůna, který zatím nejeví pražádnou chuť spolupracovat, přestože mu lidé Velkého ochránce výbuchem nepochybně dali na vědomí, že s nimi nejsou žádné žerty.

Pokud tuhle skupinu mají ve městě, je téměř jisté, že stejné dopisy obdrželi i jiní majitelé restaurací, hotelů, penziónů, větších i menších provozoven, obchodníci a řemeslníci, prostě všichni, kteří nejsou závislí pouze na výplatách za odvedenou práci.

Ale co když je tenhle Velký ochránce pouze výplodem fantazie vychytralého jedince a má třeba zastínit úplně něco jiného? Bém si vzpomněl na soupeření dvou prodejen s ojetými vozy, hned v následujícím roce po převratu. Tenkrát dokonce došlo k přestřelce mezi znepřátelenými skupinami, po které na zemi zůstali dva těžce zranění lidé. Jeden z nich je v trvalé invaliditě. A všechno vzniklo kvůli několika ojetinám dovezeným z Německa.

Přecházel po své kanceláři a dumal, jak to dnešní klubko co nejrychleji a bez zbytečných průtahů rozmotat, když si náhle vybavil toho muže v černých šatech za novinami v hale soukromé bezpečnostní agentury Protex. Páralovu tvář zahlédl pouze na okamžik, ale určitě mu připadala zasmušilá. Co když holičova návštěva v Protexu měla nějakou souvislost s inzerátem, který agentura zveřejnila v novinách a třeba i nepřímo s výbuchem v restauraci U bažanta?

Letmý pohled do zrcadla nad umyvadlem mu vnukl myšlenku, že by neškodilo, nechat si trochu přistříhnout vlasy. Tím by získal záminku k návštěvě holiče.

Pootevřel dveře do sousední větší kanceláře, kde měli stoly jeho inspektoři. Přítomen byl pouze Kadeřábek, cosi si pečlivě vypisoval z několika složek, které měl úhledně srovnány po pravé ruce. "Mirku, potřebuji hodit do Kostelní ulice."

"Že bych jásal, to ne, ale šéfovi nelze odmítnout," zabručel vrchní inspektor. "Kostrhůna už ze špitálu propustili?"

"Zatím ne. Zkusím něco jiného."

V autě Bém stručně vysvětlil, co má v úmyslu podniknout. Když se Kadeřábek zeptal, zda na něho má čekat, záporně zavrtěl hlavou.

"Chci se pak ještě mrknout k Peckovi, který má pod dohledem restauraci. Kdybych něco potřeboval, ozvu se mobilem."

Bém opustil auto u katolického kostela, kterým Kostelní ulice vlastně začínala. Po chodníku kolem výloh Sempry, vietnamského obchodu s levnými oděvy a

Barev a laků zvolna došel ke staršímu patrovému domu s klenutým průjezdem do dvora, odkud byl vchod do malého holičství.

Hubený stařík ve značně opraném, ale čistém plášti, právě stříhal nějakého výrostka kolem sedmnácti a když odpovídal na pozdrav kriminalisty, nedokázal zcela ukrýt rozpaky, které mu Bémův příchod nepochybně způsobil.

Posadil se na dřevěnou lavici při stromkovém věšáku, z kupky starších a už dost ohmataných časopisů, jeden zvedl, listoval v něm a současně se zájmem naslouchal mladíkovu vysvětlování, o jaký zástřih má zájem. Přál si mít vlasy zkrácené, nahoře vystřižnuté do tvaru kostky, jak to vypožadoval u svých nejoblíbenějších hrdinů z amerických akčních filmů. Starý Páral tyhle divoké slátaniny určitě nesledoval, ale díky svým letitým zkušenostem v holičském řemesle se svého nelehkého úkolu zhostil. Když spokojený výrostek hrdě vypochoďoval z nevelké místnosti vonící krémy a šampony, starý holič košťátkem ometl křeslo před velkým oválným zrcadlem, vyměnil použitou plachetku, stejně opranou jako plášť, který měl oblečen, a gestem paže vyzval Béma, aby zaujal místo.

"Už jste u mne dlouho nebyl, pane kapitáne," ozval se holič, když nad umyvadlem čistil hřeben.

"Nějak nebyl čas, pane Páral. Jakkak se vám v nových poměrech daří?" zeptal se, aby dal na srozuměnou, že si na staré časy rád zavzpomíná.

"Ani nevím, co mám na tohle odpovědět. A co vy, už jste konečně povýšil?"

"Dobře víte, že hvězdy mě nikdy moc nezajímaly."

"Hlavně, že jste spokojený. To se nám ale staly věci, že ano? Nic proti novému, pro mne vlastně staronovému, když nám dali zpátky živnosti... Jenomže poslední dobou si nejsem jistý, jestli jsem na stará kolena právě po tomhle toužil. Před vámi přece nemusím nic skrývat. Začínám mít totiž pocit, že to klidně mohlo ještě nějaký ten roček počkat a potrefit až ty mladší."

"Že by se z vás stal pesimista, pane Páral?"

"Občas mě napadne, jestli toho už nebylo až dost na jeden lidský život, pane Béme." Povzdychl a pokračoval: "Vždyť já pamatuju už řádění henlainovců v Sudetech. Příjezd Němcourů. Protektorát Čechy a Morava. Kruté válečné roky. Revoluci v pětačtyřicátém. Promrzlý únor v osmačtyřicátém. Lednovou naději v osmašedesátém. Emoce po srpnovém obsazení republiky..." Holič smýkl rukávem pláště po vysokém čele s kouty do téměř bílých, hodně už prořídilých vlasů. Vypadal unaveně a při jeho

sedmdesátce to rozhodně nepřekvapovalo, ale s nůžkami zacházel stejně zručně jako v mladších letech.

"Přiznám se vám, pane Páral," přerušil Bém nastalé ticho, "že jsem se tu neukázal pouhou náhodou."

"Jak jste se objevil ve dveřích, hned mě napadlo, že nejdete jen tak. Asi jsem neušel vaší pozornosti v Protexu. Že jsem to trefil?"

"Proč jste vyhledal služby agentury?" zeptal se Bém. Starý pán mu na chvíli připadal zaskočený. Jak ho otázka rozhodila, svědčila i skutečnost, že se snažil hovořit o všem a o ničem, Tak míval ve zvyku s člověkem, kterého neznal. Z tónu jeho hlasu se dalo poznat, že ty věty vyslovuje čistě mechanicky.

Pak se náhle dokonce odmlčel, jako by mu došla slovní zásoba. Tohle se Bémovi zdálo být ještě víc alarmující.

"Nechcete mi svůj důvod svěřit, nebo nemůžete, pane Páral?" snažil se překlenout hluchý prostor, který jako by se mezi ně vetřel poté, co se starého holiče otázal na důvod jeho přítomnosti v Protexu.

"Nevysvětľujte si to špatně, pane kapitáne. Víím, že vám mohu důvěřovat, ale... Prostě začaly moc nejisté časy," vymáčkľ za sebe. "No a tohle všechno," rychlým pohybem paže jako by objal ta dvě křesla před zrcadly upevněnými na stěně, "spolklo veškeré mé úspory. Kdyby zrovna teď dorazila ta zubatá s kosou, museli by prodat barák, aby mě mohli pochovat do země."

"Myslím, že víím, co máte na mysli, pane Páral. A ani na okamžik nepochybuju, že máte opravdu vážný důvod hledat úkryt pod ochrannými křídly Protexu, jak svou činnost vzletnými slovy nazvali v novinovém inzerátu."

"Bohužel to nedopadlo, pane kapitáne. Přeptal jsem se, kolik by mi účtovali, a raději z toho sám vycouval," vysoukal ze sebe a z výrazu jeho obličeje čišela směsice smutku, znechucení i jakési beznaděje. "Prostě si jejich služby nemohu dovolit. Když k těm pěti tisícům měsíčně přičtu počáteční investici, za kterou by mě napojili na jejich centrální pult, jak mi vysvětlil pan Prokopec, je to nad mé finanční možnosti. Vždyť jsem některý měsíc rád, když dám dohromady šest tisíc. V minulém režimu se lidé zvykli stříhat doma navzájem a těžko se v dohledné době dočkáme nějakého obratu k lepšímu, vzhledem k všeobecnému růstu cen. A abych se přeorientoval na dámské účesy, je pro mne už trochu pozdě. Kdybych ještě navíc musel platit nájem, asi by mi nezbývalo nic jiného, než spásat příkopy."

"Chcete tvrdit, že Prokopec za ochranu tohoto krcálku, na vás požadoval celých pět tisíc?"

"Už je to tak, pane kapitáne. Snažil jsem se částku usmlouvat alespoň o tisícovku, ale jasně řekl, že slevy nikomu a za žádných okolností neposkytuje. Prý není žádný zaopatřovací ústav. Teď mě napadá, jestli byste za mne nemohl utrousit nějaké slovíčko přímluvy. Ze staré známosti, pane kapitáne."

"V tomhle vás bohužel musím zklamat, pane Páral. Neuspěl bych stejně jako vy. Z jistých důvodů, o kterých bych se nerad rozšiřoval, pan Prokopec policii nemá v oblibě. Postrašil vás ten noční výbuch U bažanta, že mám pravdu?"

"Pane kapitáne," Páral se k němu sklonil a ještě víc ztlumil hlas, "možná bych si měl tyhle věci nechat pro sebe. Ale když slíbíte, že co vám povím, se nedozví nikdo nepovolaný..." Odmlčel se. "Znáte mě přece dlouho."

"Víte, dostal jsem dopis parafovaný nějakým Velkým ochráncem. Pokud prý každého prvního v měsíci nesložím deset tisíc korun... Ano, slyšíte dobře, deset tisíc. Jestli nebudu platit za ochranu, budu prý mít problémy, které mě finančně zatíží podstatně víc." Stařík zavzdychal. "Ještě stále se divíte, že jsem hnal za Prokopcem, pane kapitáne? Na rovinu vám řeknu, že bych po té bombě U bažanta tuhle oficínu nejraději zavřel. Jenomže co bych celé dny dělal? Neumím chytat lelky, jak mám možnost vidět u většiny důchodců, kteří se vzdali práce. A už vůbec nevím, jak bych při dnešních cenách vyžil z penze."

Oni by ti stejně nedali pokoj, když už tě drapli do svých pařátů, pomyslel si Bém a sfoukl chomáček vlasů, který ho šimral na nose a nutil ke kýchnutí.

"Pane Páral, vím, že nejste první, kdo takový dopis obdržel, a jistě ne poslední, ale určitě zatím jediný, kdo se o něm nebojí hovořit. My se v tomhle ohledu bohužel stále pohybujeme pouze v oblasti představ. Například ani neznáme přesný text dopisu toho Velkého ochránce. Mohl bych si ho alespoň přečíst?"

"Dám vám ho," hlesl stařík. "A zbavím se ho strašně rád, pane kapitáne. Vždyť se mi o něm už i zdá. Několikrát za noc se probouzím celý zpocený a s bušícím srdcem. Jenom, prokrista, nikomu neříkejte, že ho máte ode mne. Kdyby se to k těm mizerům doneslo, nejspíš by mě vůbec nešetřili. Co jim taky záleží na životě jednoho obyčejného človíčka, že?" Při řeči povytáhl nejspodnější zásuvku stolku a zpod několika čistých ručníků vylovil přeložený list papíru, který už byl dost ohmataný, zřejmě ho bral často do rukou a znovu a znovu četl, jako by nemohl uvěřit vlastním očím.

"Rychle ho schovejte, pane kapitáne," zamumlal varovně, protože nad dveřmi cinkl zvoneček a do holičství vbelhal prošedivělý pán po šedesátce. Značně přerostlé tmavé vlasy mu vpředu padaly až přes brýle, pravou rukou si chůzi zpevňoval francouzskou holí.

"Ani si nesedejte, pane Jeřábek, hned přijdete na řadu," řekl překotně Páral, přesvědčil se, jestli Bém už schoval dopis, a košťátkem začal čiperně ometat jeho ramena, dosud zakrytá bílou plachetkou.

Bém zaplatil, poděkoval staříkovi očima a opustil holičství. Nedočkavá zvědavost ho ponoukala, aby získaný dopis alespoň přeběhl očima, ale dokázal se ukrotit. Věděl, že by Párala svou lehkovážností vystavil hrozbě obrovského nebezpečí. Někdo ve službách Velkého ochránce mohl mít oficínu na očích. Leckteří lidé dnes za pouhých pár korun udělají cokoliv.

15

Ondra Jányš zajel se starší zelenou škodovkou na jejich vyhrazené místo naproti budově a zamyšleně zíral do prázdného obdélníku asfaltu před autem. Chvilí trvalo, než mu došlo, že nepřítomnost bílého favoritu znamená, že otec s Dianou někam odjeli. Myslel na popolední rozhovor se svou ženou Markétou, která mu prozradila, že je možná gravidní, ale jedním dechem ho požádala, aby o tom zatím pomlčel, už jednou si přece dělali marné naděje.

Tušil, že pro něho bude moc těžké držet jazyk za zuby. Vzápětí si vzpomněl, jak se stejnou zprávou vloni vyrukoval na otce krátce před tím, než za ním přišel Kodet a požádal, aby odjel na Šumavu a zjistil, zda něco nejde udělat pro objasnění záhadné smrti jeho někdejšího přítele Forejze. Říkalo se o něm, že přešel hranici do Bavorska, ale po letech jeho kostru náhodně objevili ve starém okopu na Mýtině. Teprve s odstupem pochopil, že možná právě kvůli stavu Markéty otec ze Sušné nezavolal, že ho tam potřebuje. - Třeba zase jde jen o zdržení měsíčků, Ondro. Pár dní počkám a udělám si těhotenský test, než půjdu k lékařce, prohlásila Markéta. Nezbyvalo mu, než jí vyhovět, ale už předem věděl, že to pro něho budou kruté dny. Z celého srdce si přál, aby její těhotenství byla skutečnost.

Zajistil auto, přešel vozovku k budově, v přízemí vybral schránku, po schodišti vystoupal ke dveřím do otcova bytu s tabulkou DETEKTIVNÍ AGENTURA JÁNYŠ A SYN. Přiklepl je za sebou a zamířil k těm se stejným

označením. Zbavoval se bundy a současně přebíral poštu. Reklamní letáky ihned házel do koše na odpadky. Nakonec na stůl položil platební doklad na měsíční inkaso, které za otce platilo sporožiro, a písemnou výzvu pošty k vyzvednutí dvou balíků z Horské na Šumavě, odeslaných nějakou Bahníkovou.

Tak už je jisté, že Diana zůstane, pomyslel si a natáhl ruku k diktafonu, stiskl spouštěcí tlačítko. Otcův hlas mu věcně sdělil, že po půl třetí odjeli do parku k častolovickému zámku na schůzku s potencionálním klientem, který je o setkání, krátce před tím, telefonicky požádal. Nepředstavil se, předem ani náznakem neprozradil, o co půjde. Vzal s sebou Dianu, aby ho jistila, a v případě hrozícího nebezpečí přivolala jeho nebo policii.

"Sakra!" Zastavil přístroj, stiskl tlačítko na přetáčení. Otec se sice nijak netajil skutečností, že Dianu míní zapojit do jejich práce, ale on si ani náhodou nepředstavoval, že s tím bude takhle pospíchat. Domníval se, že Diana začne papírováním, ke kterému oba přistupují s jistou nechutí a někdy doslova liknavě. Často jen s velkým sebezapřením dělají nejnnutnější záznamy. Jak by ho Diana mohla zajišťovat, když o jejich práci ví pouze z otcova vyprávění? Nic proti dívce nemá, dokonce mu je velice sympatická, ale tohle ještě přece neznamená, že by nezazmatkovala, kdyby třeba došlo k nějaké ostřejší konfrontaci.

Ani se nenadál a zase po něm sáhl ten pařátek v podobě myšlenky, která mu nabídla jízlivosti, co se vyprávějí o dvojicích, kde je mužská polovina takhle propastně starší.

Vzal si alespoň zbraň? přetrumfla to praktická myšlenka. V minulosti ho otec mockrát přesvědčil o své, téměř stoprocentní profesionalitě, ale semínko pochybnosti už stejně zapustilo kořínky. Ondra neklidně přešlapoval u okna a nervózně shlížel do ulice, kde neustále projížděly vozy nejrůznějších typů. Bílý favorit mezi nimi nebyl.

S přibývajícimi minutami nervozity samozřejmě přibývalo. Když bylo na kulatých hodinách nad dveřmi čtvrt na pět, Ondru poprvé napadlo, že seběhne k autu a okamžitě se rozjede do Častolovic k zámku.

Ovládl se a v duchu otci poskytl čas k návratu do půl páté. Vzápětí si nebyl jistý, zda se rozhodl správně.

Velká ručička na hodinách snad šestkrát přeskočila, když zazvonil mobilní telefon. Diana na něho vychrlila, že už se vracejí. Než promluvil, zrušila spojení.

Ondrovi se ulevilo, ale část toho předcházejícího napětí v něm přece jen zůstala. Napadlo ho, zda by otci neměl vytknout, že zbytečně riskoval.

Dianin úsměv s rozkošnými dolíčky poblíž koutků úst ho zcela odzbrojil. Ve výrazu jejího obličeje nemohl přehlednout dychtivé vzrušení. Takhle jsem asi vypadal i já, když mě táta poprvé vzal na sledování toho sňatkového podvodníka! problesklo mu hlavou. Odehrálo se to už před více než třemi lety, ale dosud si pamatoval každý detail toho, co tehdy zažil.

"Máme nového klienta, ale nejsem si úplně jistý, jestli s jeho problémem pohneme," prohlásil Jányš senior a gestem je sezval ke stolu. Když si přistavili židle a usedli, přidal: "Hned to prodebatujeme."

Diana se naklonila k Ondrovi.

"Seděla jsem na lavičce kousek od nich jako na trní. Ruce se mi potily, jak jsem mačkala mobil, a hlavu si mohla vykroutit, abych někoho podezřelého nepropásla. Taky jsi byl tak vzrušený, když tě táta zaučoval?"

"Tímhle obdobím si asi každý musí projít," odpověděl přidušeně, i když se chystal vyslovit úplně něco jiného. Něco, čím by jí jasně dal najevo svou převahu. Ale jako by ho její nadšení udolalo. Bylo mu prostě blízké. Proto se jí neodvážil ublížit třeba jen pouhým slovem. Pootočil se k otci. "Vzal jsi ho s nějakou podmínkou?"

"Zaplatil obvyklou zálohu. Podle mého názoru záleží na tom, co se z toho vyklube. Nebudeme dělat předčasné závěry. Řeknu vám, co jsem z něho vytáhl. Jmenuje se Arnošt Kovanda a..."

"Kovanda...? Snad nejde o toho majitele realitní kanceláře na náměstí?" ozval se překvapeně Ondra.

"Trefa do černého. Zdá se, že si v tomhle oboru vede slušně. Svou úspěšnost přede mnou nijak netajil. Jeho problémem je ještě ne devatenáctiletá dcera Adéla. Minulý rok odmaturovala na zdejším gymnáziu. Po škole prý u něho začala v kanceláři, ale údajně se pošťekala s Kovandovou sekretářkou. Ale spíš ji práce přestala bavit. Jen se poflakovala. Nechtěl na ni tlačit, věřil, že časem dostane rozum a pochopí o co mu jde. Přeměna k lepšímu se bohužel nekonala." "O Adéle Kovandové něco málo vím," zabručel Ondra. "Už na gymplu nevynechala jedinou diskotéku. Kluky potřebuje jako denní stravu. A netáhnou za ní jen proto, že dobře vypadá. Dostává od papírka vysoké kapesné. Koho si zrovna oblíbí, nepotřebuje ani korunu. Adéla všechno zatáhne. Tohle je, uznejte, velká vějička. Řečeno bez obalu, Adéla patří k těm holkám, co jsou veselé v rozkroku. Promiň, Diano."

"Neomlouvej se. Jako recepční hotelu jsem musela vyslechnout i podstatně drsnější výrazy." "Stejně se kontroluj," zabručel starší Jányš. Když přihlížel, jak se ti dva oťukávají, nemohlo ho nenapadnout, jak víc by se jeho syn lety k Dianě hodil, a násilně musel odehnat ostrý osten v hrudi, který mu znovu připomněl tu propast věku mezi ním a dívkou. "Asi to bude, jak říká Ondra. Kovanda nepřímě přiznal, že se mu začala vymykat z ruky. Matka jí zemřela už v osmadvadesátém a on na ni při svém podnikání příliš času neměl. Teď zrovna neví, kde se nachází. Má podezření, že žije se starším mužem. Bohužel nemá potuchy o koho jde a kde by ho měl hledat."

"Z čeho usoudil, že od něho utekla?"

"Ke konci minulého týdne, není si úplně jistý, zda šlo o čtvrtek či o pátek, si šel dolů udělat kávu. Ze schodiště zaslechl, že dcera dole v hale telefonuje. Bylo to krátce po osmé navečer. Někomu řekla, že během deseti minut přijde, zavěsila a spěšně vešla do svého pokoje. Prý už několikrát takhle zmizela a vrátila se domů až k ránu. Nejprve se jí chtěl zeptat přímo, kam odchází. Ale pak se rozhodl, že půjde za ní. Větší kabely, kterou si odnášela, mu vnukla myšlenku, že tentokrát by se její návrat mohl protáhnout na delší čas. Zpovzdálí ji sledoval. Přešla vozovku k hnědému mercedesu, který parkoval nedaleko od křižovatky. Musel zrychlit krok, aby ji dohonil u auta. Když na otázku, kam se chystá, neodpověděla, chtěl jí zabránit v nastoupení. Ale z auta údajně vyskočil nějaký muž, prudce ho odstrčil a Adélu vtáhl dovnitř. Museli být nejméně dva, protože se mercedes ihned rozjel. Bez ohledu na Kovandu, který ležel na chodníku s bolestivým zraněním ruky. Nezbyvalo mu nic jiného, než jít na lékařskou pohotovost. Tam zjistili, že jde o zlomeninu předloktí a dostal sádru."

"Zapamatoval si espézetku toho mercedesu?"

"Tvrdí, že byla určitě pražská. Jenomže to je dnes málo. Mohlo jít o auťák z tamního autobazaru."

"A co popis toho chlápka, který ho srazil na zem?"

"Šedé vlasy, vysoký asi sto devadesát, tmavé kalhoty, ještě tmavší bunda. Ten za volantem prý byl určitě blondák. V každém případě o únos nešlo. A Adéla se dosud neukázala, ani mu nedala žádnou zprávu."

"Dcera je pryč bezmála celý týden a on nešel na policii?" podivila se Diana.

"Tuhle otázku jsem mu pochopitelně taky položil," pousmál se Jányš starší. "Ve vzteku z toho, jak s ním ten dlouhán zacházel, se prý k tomu chystal. Ale pak se mu to rozleželo v hlavě. Dcera je plnoletá a

nemůže přece tvrdit, že by s těmi muži odjela nedobrovolně. Několikrát zopakoval, že policii do toho nemíjí v žádném případě zatahovat."

"Tohle vážně nechápu." Diana potřásla hlavou. "Zdrhne mu jediná dcera a on čeká tolik dní, než se konečně k něčemu rozhoupe. Copak mu vůbec nic nenapověděl způsob, jak s ním zacházeli?"

"U lidí, co jsou dnes v balíku, obava o peníze kolikrát zastíní všechno ostatní," prohlásil Ondra. "Čím teda začneme?"

"Myslím, že bychom si měli promluvit s vrstevníky té dívky. Hlavně s těmi, se kterými byla častěji ve styku. Třeba objevíme nějakou bližší kamarádku, které se mohla Adéla s něčím svěřit. Kovandu jsem požádal, zda bych si mohl prohlédnout dceřin pokoj. Tohle se mu nelíbilo. Slíbil, že to provede sám. Kdyby našel něco, co by Adélin odchod vysvětlovalo, dá mi vědět."

"Nevím, jak vám," Ondra si prsty hrábl do vlasů, "ale mně se na tom něco nepozdává. Dva dospělí chlápci, jak se zdá, schopní všeho, někam odvezou osmnáctiletou holku. Aby se s ní někde v klidu poměli? Nebo patřili k někomu, kdo jí něco nabídl? Ale klidně to může mít i souvislost s papínkovými penízky... Co vy na to?"

"Musím přiznat, že i tahle eventualita mě napadla. Holka toužící po vzrušení jde s nimi jako ovečka a najednou tu je telefonát, aby otec složil kulatou částku, pokud jí chce ještě někdy vidět... Ale všechno popořadě, Ondro. Nejprve tu Adélu musíme najít. Já se zítra trochu poštourám kolem Kovandy, vy dva si vezmete na starost tu mládež. Ale opatrně, abychom kolem děvčete něco nechtěně nerozvířili. Možná se vám bude hodit fotka." Jányš sáhl do kapsy a posunul k synovi snímek velikosti běžné pohlednice. Byla na něm mladá čerňovláska v pestrých letních šatech s hlubším výstřihem a módním zlatým křížkem klesajícím do žlábků mezi ňadry dospělé ženy.

"Ráno před osmou tě vyzvednu," řekl Ondra. Schoval fotku a položil před Dianu oznámení o zásilce z pošty. "Pro tohle si asi budete chtít zajet sami, že?"

"A jeli jsme kolem..." Jányš se zatvářil rozladěně. "U balíků už nebudou. Musíme to nechat na zítřek."

"Dnes, nebo zítra. Nahá chodit nemusím," prohlásila Diana, když zůstali sami.

"Nahá vypadáš nejlíp." Přistoupil k ní, jednu ruku jí položil na záda, druhou do podkolení. Zvedl ji a odnášel do ložnice.

Dopis od Velkého ochránce měl formát běžného kancelářského papíru, nebyl napsán na tradičním mechanickém psacím stroji, ale evidentně vyšel z tiskárny napojené na počítač. Co do textu nebyl nijak rozsáhlý, v první části šlo o několik úsporně formulovaných oznamovacích vět, v závěru je doplnily výhrůžky. Autor dopisu požadoval deset tisíc korun za poskytování ochrany holičské živnosti pana Párala, které měly být každého prvního v měsíci předány člověku, jenž se prohlásí výběrčím Velkého ochránce. Pro případ neuposlechnutí výzvy z jakéhokoliv důvodu, by nastoupily sankce v podobě postihu neplatiče. Závěrem byla jakási douška, ze které příjemce dopisu musel pochopit, že pokud by něco oznámil policii, vzápětí by následoval krutý zásah proti blízkým osobám či přímo proti němu.

"Už samotná skutečnost, že takovýhle dopis poslali i starému Páralovi, který se, drží nad vodou pouze proto, že nemusí platit nájem, nasvědčuje, že on a Kostrhůn nebudou ojedinělé případy. Domnívám se, že lidé Velkého ochránce už pravděpodobně tímhle způsobem navázali, nebo ještě navážou, kontakty se všemi, kteří vlastní nějaký podnik, společnost nebo živnost," řekl kriminální komisař Bém při pravidelné ranní poradě, když odbyli čtení svodky toho, co se v jejich okrese přihodilo v průběhu nočních hodin.

"Stručně řečeno, šéfe, předpokládáš, že nám už tady tenhle svůj výnosný kšeft rozjeli ve velkém stylu," zabručel zasmušilý vrchní inspektor Kadeřábek. "Co jiného můžeme vyvodit z dosavadních poznatků? Dá rozum, že nezačínali malými rybkami jako je Páral a jemu podobní..."

"V tomhle máš jistě pravdu. Ten, kdo se do něčeho takového pustil, nebude žádný blbec. Jenom si nějak nemůžu srovnat v hlavě, jak je možné, že jsme až do toho výbuchu U bažanta nikde na nic nenarazili. Nechce se mi uvěřit, že by lidé, kterých se to týká, byli takové ovce."

"Taky marně dumám, kde jsme co zanedbali. Ale tohle nám nepomůže, musíme současnou situaci vzít jako holý fakt a vycházet z ní. Referoval jsem okresnímu řediteli. Málem se mi vysmál. Co zatím máme, nepovažuje za přesvědčivé důkazy. Požaduje předložení dalších, jinak prý v náš prospěch nic nepodnikne."

"Aby si nespálil prstíky, že jo?" Kadeřábek se kysele ušklíbl. "Jestli něco umí parádně, tak taktizovat. Mohl jsem vyletět z kůže, když jsem tě vloni zastupoval a on si mě povolal na kobereček."

"Takoví už naši šéfové bývají," věcně k tomu poznamenal Bém. "Pokud v dohledné době nenarazíme na další vydírané a někoho z nich nepřesvědčíme k spolupráci, nezbude nám, než trpělivě čekat na nějakou chybu lidí Velkého ochránce."

"Nebo mít oči na stopkách v den výběru poplatků," poznamenal inspektor Málek.

"I to je jistá šance. Jestli je jejich klientela tak rozsáhlá, jak se domníváme, něco občas musí zavrzat. Na našich bedrech spočívá, aby nám žádná jejich chyba neunikla. Doufám, že okresní se přece jen rozhodne alespoň k posílení nočních pořádkových hlídek ve městě a k nařízení zvýšené pohotovosti zásahové jednotky, to je minimum toho, co jsem požadoval."

"Z počínání pane ředitele je vidět, že nám bezmezně důvěřuje," prohodil jízlivě Málek.

"Františku, srandičky si necháme, až za námi bude nějaký úspěch," zamračeně to komentoval Bém.

"Samí všechno nemůžeme uhlídat," ozval se znovu Kadeřábek. "Nevíme o nich vůbec nic a oni nás mají jako na dlani. A nic bych za to nedal, že jim někdo tady z boudy může dávat avízo. Proto si myslím, že ty noční hlídky po městě tomu můžou spíš uškodit. Upozornit je, že začínáme něco věřit."

"Chápu, co tě znepokojuje, Mirku. Ale pokud se něco takového děje třeba v Praze, neznamená to automaticky, že máme úplatné poldy i tady," reagoval dost podrážděně Bém.

"Já bych na tohle moc nesázel. Dnes jsou časy, kdy si chce každý přilepšit, zvláště když slyšíš v televizi, nebo čteš v novinách, o těch sumách, co berou poslanci, a nebo na kolik si přijdou nejružnější manažeři, o podvodnících škoda mluvit." Kadeřábek mávl rukou a podrážděně blýskal očima.

"Když jsem ty hlídky požadoval, myslel jsem i na možnost prozrazení našich úmyslů. Doporučil jsem, aby se to konalo pod hlavičkou akce za jiným účelem. Souhlasím s tebou, Mirku, že o Velkém ochránci a jeho lidech nic nevíme, ale takhle přece začínáme vždycky. Prioritou pro nás teď bude, abychom získali co nejvíc informací, poskládali je k sobě a vyhodnotili. Pokud chceme zjistit, kdo je Velkým ochráncem, hodilo by se nám vědět, ve které vrstvě obyvatelstva ho hledat. Je třeba se dozvědět víc o způsobu výběru peněz od vydíraných. V souhrnu určitě půjde o obrovské částky. Kde je shromažďují? Investují je například do nemovitostí, nebo mají nějakou banku, kde peníze perou? Uvědomme si, že zatím sto procentně ani nevíme, jestli byl ten výbuch U bažanta skutečně výstrahou od

Velkého ochránce. Co když třeba někdo znalý situace toho zneužil ve svůj prospěch, aby prostě odstranil konkurenční podnik?" Bém se rozhlédl po přítomných kriminalistech.

"Vycházejme z předpokladu, že jejich oběti se převážně rekrutují z řad podnikatelů. Pouvažujme, co asi učiní člověk, který obdrží takovýhle dopis," položil dlaň na dopis adresovaný holiči Páralovi, "a dozví se, že každého prvního v měsíci má složit určitou sumu peněz. Převážná většina asi zaplatí ze strachu o sebe, rodinu a majetek. Otázkou je, jak dlouho postižení mohou tenhle sprostý desátek táhnout. Kdo má víc, vydrží déle. Ale co si počnou ti, kteří se ocitnou ve finančních nesnázích, nebo dokonce zbankrotují? Hodně jich běželo do agentury k Prokopcovi, protože v dopise je zmínka pouze o policii. Pak zbývají jedinci, kteří se domnívají, že to vyřeší sami, a dopis nevezmou vážně jako například Kostrhůn. Takoví pochopitelně nemají ani minimální šanci, že uspějí."

"A dopadl jako sedláci u Chlumce," suše konstatovala inspektorka Dudová.

"Vlastní vinou, kolegyně. Předpokládám, že mu v nemocnici došlo, že už nemá na výběr. Buď se podřídí Velkému ochránci a ještě víc se zadluží, nebo nám pomůže, abychom se mu snadněji dostali na kobylku a jednou provždy s ním skoncovali. Myslím, že by od nás nebylo prozřetelné, kdybychom ty lidi odsuzovali za utajování jejich situace. Jestli se jim s tím nechtělo ven dřív, po výbuchu U bažanta by to vyžadovalo mnohonásobně větší dávku odvahy. Z dopisu Velkého ochránce jasně vyplývá, že informování policie by považoval za podraz. Když tuhle záležitost zvážíme z jeho hlediska, je zákonité, že pokud by neposlušnost toleroval třeba jen jedinkrát, ostatní vydírání by se toho okamžitě chytli a síť, kterou vybudoval, by se mu začala rozpadat, naši lidé jsou v tomhle ohledu nepřekonatelní koumáci." Bém se zvedl a pokračoval až tváří k oknu. "Nevíme, zda ti lumpové jsou místní, nebo se k nám infiltrovali odjinud. Mohla sem rozšířit působnost nějaká mafiánská organizace z většího města, kde už něco takového provozují. Ale když se i nad touto možností trochu zamyslíte, dojdete nakonec k závěru, že se na tom musí podílet i pár lidí odtud, ani sebevětší profesionálové se neobejdou bez znalců místních poměrů." Vrátil se ke stolu, podepřel se pažemi o desku.

"Mirku," zadíval se na Kadeřábka, "k dosavadnímu dohledu přibereš holičství v Kostelní ulici. Důraz kladu na utajení. Dnes před devátou mají propustit do

domáciho ošetřování Kostrhůna. Zatím vůči nám hrál mrtvého brouka. Dám mu den a rozjedu se k němu. Bez servítků mu vyložím, že by mohl dopadnout ještě hůř. František s kolegyní Dudovou se porozhlédnou v centru kolem náměstí. Vaňura s Peckou si vezmou kruhový objezd a začnou v Avionu. Zkuste nejdřív větší podniky, kontaktujte i lidi, kteří nám už pomohli. Jakmile zachytíte třeba jen sebenepatrnější náznak něčeho, co by se mohlo týkat naší věci, naplno se tomu věnujte. Není možné, abychom někde na něco nenarazili." Bém se chystal ještě dodat, že chce, aby ho ihned o všem informovali, když před ním zazvonil telefon.

Muž na opačné straně linky se svým jménem nezdržoval. Zajímalo ho, zda četli inzerát v pondělních novinách, týkající se soukromé bezpečnostní agentury Protex. Po kladné odpovědi se volající zeptal, zda je kriminálka ochotná se zabývat problémem člověka, který se díky vydírání dostal do velkých problémů. Sotva ho Bém ujistil, že je to jejich povinnost, byl požádán, aby se dostavil přesně v poledne na fotbalové hřiště za řekou. Aniž by počkal na odpověď, zavěsil.

"Zdá se, že se to začíná hýbat," prohlásil Bém, když svým kriminalistům tlumočil obsah rozhovoru.

"Jenom jestli nejde o nějaký tah od Velkého ochránce," namítl Kadeřábek. "Vzpomeň si, jak tě do zdejšího parku vlákala ta blondatá judistka. A jak tě málem odpráskla."

"Nevidím sebenepatrnější důvod, proč bych tam nešel. Řekni mi, proč by ten Velký ochránce dostal zálusk na komisaře kriminálky, když jsme mu vlastně ještě nepřeložili ani to pomyslné stéblo přes cestu. A dělat nějaká opatření taky nebudeme, nechci toho člověka zbytečně vyděsit. Riziko v tom možná trochu je, ale ve srovnání s tím, co se mohu dozvědět, se může vyplatit. Končím radu, pusťte se do toho, o čem jsme mluvili."

Když kriminalisté opustili Bémovu kancelář, podíval se k zápěstí a vstal. Došel k oknu, kterým viděl až do parčíku, odděleného od ulice vysokým živým plotem. Musel myslet na člověka, s nímž před necelými deseti minutami hovořil. O tom, že mu může poskytnou tolik potřebné informace, nepochyboval. Ale dokáže ho přesvědčit, aby spolupracoval s policií i dál?

Diana vstávala časně, nemohla dospat. Ráno bylo rozpačité stejně jako její nálada. Po obloze pluly ojedinělé mráčky. Večer rosnička v televizi slibovala občasně přeháňky.

Mohlo by sprchnout, alespoň by se pročistil vzduch, myslela si, když se strojila.

Posnídala a pootevřela dveře do ložnice. Ondřej dosud pravidelně oddechoval a jeho obličej si uchoval rysy úsměvu. Vybavila si, jak se v noci milovali, a celou ji zaplavila teplá vlna něhy k němu. Už si byla naprosto jistá, že život s Ondřejem je opravdu to, po čem toužila.

Neodolala, aby si k němu nepřisedla. Náhle otevřel oči, zvedl paže, stáhl ji do předklonu.

"Už jsem si myslel, že zmizíš bez ranního polibku," řekl vyčítavě a zvedl ruce. Vzepřením o jeho pevnou hrud' se mu vymanila.

"Mohlo mě napadnout, že spánek pouze filmuješ... Ne, na tohle už není čas. Za pár minut se tu objeví tvůj syn," zamumlala, když jí jeho ruce sjely na ňadra.

"Počká."

"Ty si počkej na večer, miláčku." Letmo ho políbila a definitivně se osvobodila. Raději ihned vstala. "Mám trochu trému," přiznala s rukou na klíce.

"Všechno nech na Ondrovi," řekl v okamžiku, když zacvakal klíč ve vstupních dveřích do bytu. Ondra je za sebou přiklepl a dolehlo k nim jeho hlasité dobré ráno.

"Jedno ti musím přiznat: máš na tátu dobrý vliv. Nepamatuji, že by dřív nějak moc žertoval. Vždycky mě spíš umravňoval," prohlásil s úsměvem Ondra v autě, když si připnul ochranný pás a nastartoval.

"Vážně? Z čeho tvůj úsudek vychází?" zeptala se opatrně. Ne jednu stranu přivítala, že s Ondřejovým synem může být sama, aby si případně vysvětlili, co se třeba ostýchal vyslovit před svým otcem, na druhé se trochu obávala, že se od něho může dozvědět něco, co se jí nebude líbit.

"I pokud jde o auto je ústupnější. Dřív na mě převážně zbyla pořádně ojetá škodovka."

"Pokračuj."

"Zrána často býval podrážděný."

"Třeba jste ho měli zvát víc k sobě. Když je člověk sám..." začala, ale zaznamenala Ondrův pohled a navíc cítila, že se červená. "Oba víme, o čem je řeč..." zabručel. Zastavil u značky Stop a když přefrčel světlý opel vectra, vyjel do hlavní ulice a zařadil se do správného pruhu. "Myslím, že konečně znovu žije naplno. Tohle mi připadá nejdůležitější."

Nějak nevěděla, jak zareagovat. Dokonce ji napadlo, zda jeho slova nejsou jakousi předzvěstí chystaného útoku. Pro jistotu se připravila na jeho odvrácení. Jen ať to zkusí! Na rovinu mu povím, že si do vztahu s jeho otcem nedám mluvit, umiňovala si v duchu.

Ondrovo mlčení ji znervóznělo. Už se odhodlávala k preventivnímu protiútoky, ale včas se zarazila. Co když na něco takového ani nepomyslel? Pouze by se zesměšnila!

"Kde hodláš začít?" zeptala se jen.

"V bistru na Opletalce maká jeden můj spolužák ze základky. O Adéle Kovandové by mohl ledacos vědět. Nebo nás alespoň nasměruje na někoho, kdo je lépe informovaný. A pokud jde o tátu a tebe, nedělej si zbytečné vrásky. Sebekriticky přiznávám, že to pro mne bylo trochu velké sousto. Teprve když jsem ho strávil... Přesněji, když jsem tě poznal blíž, nespokojenost se doslova bleskově vytratila. Ostatně, kdo by si nepřál tak mladou a šarantní matinku," zasmál se uličnický.

"Nemusíš mi mazat med kolem pusy. A na tu matinku zatím zapomeň. Ale nemíním před tebou tajit, že jsem právě takhle toužila žít. Zatím jsem spokojená. A jistě ti nepovím žádnou novinku, když řeknu, že tvůj otec je nevšední mužský. O takovém chlapovi jsem celé roky snila. Když se objevil u nás u zlaté podkovy a s klidem Angličana se vnutil našemu šéfovi Bahníkovi, který byl příšerný neřád, okamžitě jsem věděla, že mu pomůžu, i kdybych na to měla doplatit."

Letmo se podíval do jejího obličeje a zajel k obrubníku chodníku. Zastavil na úrovni bíle natřeného, spíše jen symbolického plůtku, hned za tmavě modrým fordem escortem s hradeckou espézetkou a reklamním nápisem tamního autobazaru.

"Můžu se tě zeptat na něco osobního?" Otočením klíčku zastavil motor a uvolnil si ochranný pás. "Odpověď není povinná."

"Pokud je to pro tebe důležité..."

"Vyspala jsi se s ním už u vás na Šumavě?"

Páteří jako by jí projel lehký mrazivý závan. Vzápětí musela čelit vlně těžko definovatelného odporu. Ale pak se přece jen rozhodla k pravdivé odpovědi.

"Mysli si o mně, co chceš, ale já si to při první příležitosti přála. On možná taky, ale předstíral, že nechápe, co mu nabízím. Počkej moment," zachytila rukáv jeho šustákové bundy. "Teprve s odstupem mi došlo, že byl rozumnější než já. Kdoví, jak by to s námi dopadlo, kdyby k tomu došlo už tehdy v Horské."

"Díky za upřímnost. Jsme u cíle." Ondra ukázal za plůtek, který ohrazoval čtyři bílé zahradní stolky s přiklopenými židlemi a dosud neroztaženými slunečníky. Nad vchodem byl červený nápis BISTRO U INDIÁNA.

"Ještě šokující by bylo U rudého muže..." ušklíbla se. Musela něco vyslovit, aby překonala rozporuplný pocit, který se dostavil po otevřené odpovědi na jeho otázku.

"Karel tady dělával barmana, ale před rokem někde splašil peníze a bistro koupil. A název mě ani trochu nepřekvapuje. Už ve škole o indiánech věděl víc než celá třída dohromady. Dřív se tu jen čepovalo pivo, dnes u něho dostaneš skoro všechno. Je rozený kšeftman," informoval ji, než došli ke vstupním dveřím.

Vlevo při oknech se táhla řada stolků pro čtyři, proti vchodu stál pult jaký bývá v barech, dokonce nescházely ani klasické vysoké stoličky. Po stěnách a stropě se skvěly barevně vyvedené motivy z indiánského prostředí.

"Nazdárek, Ondro," přivítal je mladý muž s pozadím tradičního regálu s lahvemi a sklem v rozsahu od běžných půllitrů až po broušené šampusky. Středně vysoký, ramenatý, z obličeje, v němž byl dominantní ostrý nos, vyzařovalo sebevědomí, které se nijak nesnažil skrývat, spíše ho přichozím vystavoval na obdiv. Měl na sobě bílou značkovou košili s vyhrnutými rukávy, u rozepnutého límečku povolenou vínově červenou vázanku, přes ramena široké šle s klikatým červeným pruhem. Za ty zahákl oba palce, což mohlo znamenat, že ruku nepodává jen tak někomu.

"Buď zdráv, Karle." Ondra mu oplatil úsměv. "Jeli jsme kolem, tak mě napadlo, že s tebou ztratím pár slov."

"A já, hlupák, myslel, že mně chceš představit slečnu." S lítostivým výrazem ve tváři přeskočil pohledem na Dianu. Ta se z povinnosti taky pousmála, ale pomyslila si něco o prohnání. Majitel bistra jí sympatický nebyl.

"Přibrzdi, Karlíku," zareagoval spěšně Ondra.

"Nerad bych, aby se Markétě doneslo, že mám bokovku."

"A máš?" hlesl majitel bistra, znovu po Dianě sklouzl očima.

"Zvědavost ke cti neslouží," vmísila se energicky do rozhovoru Diana. Ze zásady nesnášela lidi, kteří se jí snažili zařadit do některé ze svých škatulek, a zuby nehty se tomu bránila. Někdy i za cenu, že pak o ní roztrušovali ještě horší věci. I dřív, když byla recepční U zlaté podkovy v Horské na Šumavě, kvůli tomu mívala dost konfliktů.

"Vtipné... Co si dáte?" zeptal se ten za pultem a jeho oči naznačovaly, že se předchozí myšlenky dosud nevzdal. "Kávu?" Ondra se potočil k Dianě.

"Pro mne se smetankou."

"Přání zákazníka je mi rozkazem." Obrátil se k přístroji a vzápětí před nimi stály šálky s překapávaným nápojem. Ondra roztrhl sáček s cukrem.

"Karlíku, potřeboval bych jistou informaci..."

"Mohlo mě napadnout, že by jsi se nestavil jen tak. Nejsem žádný práskač, Ondro. Kohopak sháníš tentokrát?"

"Potřebuju navést na Adélu Kovandovou."

"Krásnou Adélku?" Zatvářil se, jako by ji viděl před sebou. "Copak zase provedla?"

"Hlavně se vypařila neznámo kam."

"Hele, snad si nemyslíš, že ji schovávám nahoře ve svém mládeneckém bytečku?" Zasmál se komediálně.

"Je mi známo, že inklinuješ k usedlejšími typům," ušklíbl se Ondra. "Ale třeba jsi o ní něco zaslechl, když tady tak postáváš a štamgasti si pouštějí pusinky na špacír."

"Hele, existuje něco jako diskrétnost vůči zákazníkům. O té jsi nikdy nic neslyšel?"

"A já myslel, že jsi kamarád, Karlíku. Nechtěj, abych ti před svědkem připomněl, kolikrát jsem tě ve škole vytáhl z jistého průšvihů."

"Dokonce vydíráš... Kam ty jsi to už dopracoval?" potřásl hlavou a zadíval se na Dianu, která mlčky usrkávala kávu. "Slečno, dobře poslouchajte, ať víte, co je tenhle mužskej zač. Nakonec mně ještě vyčte, že jsem od něj někdy něco opsal. Nezapírám to. Jenomže já měl tenkrát důležitější věci, než biflování těch nesmyslů, co nám cpali do lébinek." Hrábl si do krátce sestřižených vlasů. "Pokud vím, tak to není vůbec první Adélčin výlet. Asi před půl rokem se tady pochlubila, že si celej tejden užívala s nějakým ženáčem v jednom hotelu v Hradci. Jestli to byla pravda, musel to bejt pracháč, při dnešních cenách za pokoje... Ale jestli vás zalarmoval její fotřík, tak v tom je něco vážnějšího, zatím pokaždý čekal, až se Adélka vrátí sama."

"Možná máš pravdu," připustil Ondra.

"A co kdybyste vyždímali její nejlepší kámošku?"

"Světový nápad. Povídej, Karlíku."

"Jestli o Adéle něco neví Izabela, máte smůlu. Dřív sem chodily na zmrzlinový pohár a s hlavou u sebe si špitaly. Trochtová. Fotřík má na námku zlatnictví. Stačí?"

"Aby ne." Ondra odstrčil prázdný šálek. "Kolik?"

"Pro tebe čtyřicet očí."

Ondra položil na pult padesátikorunu a gestem ruky naznačil, že jsou vyrovnání."

"Držím palce. A docela rád bych se dozvěděl, ze který postele ji vylovíte tentokrát," řekl do jejích zad.

"Nic proti tvému kamarádovi nemám, ale tihle týpci mi jsou protivní," prohodila Diana u auta.

"Není a nikdy nebyl můj kamarád. A domnívám se, že si to nemyslí ani on, přestože se tak snaží chovat. Určitě bych tě k němu netáhl, kdybychom nepotřebovali záchytný bod. A když něco od takového člověka vyžaduješ, je lepší tvářit se, že jeho žvástům věříš." Ondra sklouzl za volant. "Nechci tě zneužívat, ale s Izabelou by jsi měla promluvit ty. Kdyby mě zmerčil její fotřík, určitě by vyvolal nežádoucí rozruch. Před časem jsem se s ním mírně nepohodl."

18

Než kriminální komisař opustil kancelář, vylovil ze zásuvky svého stolu kožené podpažní pouzdro se služební zbraní, kterou vlastně nosil nerad, pouze ve výjimečných případech, kdy předpokládal, že by ji mohl potřebovat. Utáhl přezky, vyzkoušel si rychlé vytažení pistole a její funkci. Oblékl si lehkou koženkovou bundu se světlejšími náplety u zápěstí, při stromkovém věšáku si nasadil nezbytný klobouk s naformovanou stříškou.

Širokým schodištěm sestoupil do přízemí, kývl mladému nadstrážmistrovovi v prosklené kukani vrátnice a vyšel před budovu okresního policejního ředitelství.

Inspektor Málek se od volantu naklonil k jeho straně, otevřel mu dveře auta. Než nastartoval, ještě se pootočil. "Šéfe, nechci vám do toho mluvit, ale..."

"Ale nedá ti to!" zafuněl Bém podrážděně. "Ty i Mirek máte velké oči. Kdyby mě zamýšleli oddělat, jak mi nepřímo naznačujete, nic by na tom nezměnila ani celá zásahová jednotka. Stačí přece někde na střechu posadit chlápka se snajperkou."

"Tak jo," zabručel Málek namísto chystané námitky, že komisař zbytečně hazarduje se svým životem. Už ho znal natolik dobře, aby věděl, že Bém by stejně prosadil svou.

Těsně před přijíždějícím fordem červené barvy se dostal na správnou stranu vozovky. Na křižovatce odbočil, aby vzápětí zkratkou projel na silniční okruh. Z něho brzy odbočil k řece. Na druhé straně

mostu místo k fotbalovému stadiónu, za jehož jižní tribunou vykukovala kopule nafukovací tenisové haly, uhnul doprava k poměrně rozlehlému vyasfaltovanému parkovišti, kde stál pouze osamocený trabant žlutozelené barvy.

"Šéfe, já bych přece jen..." začal, ale Bém ho umlčel rázným gestem paže.

"Nehneš se z auta. Kdybych tě potřeboval, dám ti vědět mobilem."

Bém volnou chůzí došel až k dokořán otevřené bráně stadiónu a rozhlédl se po zelené ploše hřiště. U vzdálené branky pobafávala ruční motorová sekačka vedená podsaditým chlapíkem se slamákem na hlavě, upravoval trávník ve velkém čtverci trestného území. Vlevo na tribuně s lavičkami kdosi seděl a ve slunci, které přece jen vykuklo na jinak dost zatažené obloze, blýskly brýle.

Podlezl zábradlí a zamířil k uličce, která k tomu místu stoupala. Muž se neklidně zvedl a upřeně ho sledoval očima schovanými za silnými dioptrickými skly. Měl na sobě hnědé sako s koženými nášivkami na loktech a světlé, plátěné kalhoty s dost vymačkanými koleny, nemohlo mu být moc přes čtyřicet. Vypadal značně roztržitě, neustále šmejdil pohledem po okolí, jako by se obával, že vzápětí budou někým přistiženi.

Představil se jako Jan Soudek, majitel obchodu s obuví. Léta dělal mzdového účetního v textilce. V tomhle oboru začal podnikat až poté, co v rámci restituce převzal nárožní dvoupatrový dům na náměstí. Na zařízení prodejny v přízemí vyčerpal veškeré úspory. Víc než rok trvalo, než navázal pevnější kontakty s hlavními výrobci tuzemské obuvi a se zástupcem jedné italské firmy. Zpočátku se mu dařilo a měl poměrně slušné zisky, takže bez problémů pravidelně umořoval půjčku od banky, kterou si vzal na nákup prvního zboží. Ale v květnu mu pošta doručila dopis, který okamžitě srazil jeho náladu k bodu mrazu. Nejdřív se tomu chtěl vzepřít, ale když ochladl a všechno si srovnal v hlavě, usoudil, že pokud zamýšlí dál prodávat obuv, nezbyvá mu nic jiného, než aby tomu Velkému ochránci, o kterém do té doby slůvko neslyšel, platil, co od něho požaduje. Kdyby bývalo šlo o poplatek jednorázový, časem by se z toho jistě vyhojil, ale blíží se druhý termín a on je v situaci, se kterou si neví rady. Ke všemu minulý týden vracel nějaké vadné zboží a firma, která mu ho zaslala, s požadovanou výměnou nijak nepospíchá, o penězích, které do toho investoval, ani nemluvě. Díky tomu pomalu nemá co prodávat. Ať počítá, jak počítá, stále víc mu je jasné, že tu částku, kterou požaduje Velký ochránce, nedá dohromady ani zázrakem.

"Pane komisaři, teď se mě určitě zeptáte, proč jsem na ty podmínky, které mi nadiktovali, přistoupil..." Soudek zavzdychal a mechanickým pohybem pravé ruky si brýle přisunul víc ke kořeni nosu. "Věřte, že nejsem zbabělec. A věděl jsem, co je moje občanská povinnost, ale..." Zatvářil se zoufale. "Kdyby šlo pouze o mne, vůbec bych neváhal. Jenomže mám rodinu. Ženu a dva chlapce v předškolním věku."

"Pane Soudek, tohle mi nemusíte vysvětlovat." Bém konejšivým způsobem položil dlaň na neklidné předloktí muže vedle sebe. "Docela chápu, co vás přimělo, pokořit se vnuceným podmínkám. Jakou částku od vás požadovali?"

"Dvacet tisíc. A to mi ten chlap, co byl u mne inkasovat poprvé, nadhodil, abych tolik nesmutnil, že na tom jsou jiní hůř." Soudkův obličej zrudl. "Chápete tu drzost? Málem jsem se na něho vrhl."

"Uklidněte se a povězte mi víc o výběřčím Velkého ochránce." "Objevil se u mne v krámě prvního června asi půl hodiny po otevření. Vysoký blondák s přerostlými, rovnými vlasy, široký v ramenech jako zápasník nebo vzpěrač. Na očích měl tmavé brýle, na sobě modrý riflový oblek se slušivou vestičkou. Než jsem obsloužil ženu, která se nemohla rozhodnout, jaké si vezme pantofle, obcházel vitríny s vystavenou obuví. Když zákaznice konečně odešla, že si to musí ještě rozmyslet, většina lidí má dneska stále hlouběji do kapsy, vyšel jsem před pult a blondáka se zeptal, o jaké boty by měl zájem. Pobaveně se zasmál a utrousil, že o žádné, protože přichází jako výběřčí Velkého ochránce a jestli už mám platbu přichystanou. Řekl jsem, jak mě o tom chce přesvědčit, teď musíte být v jednom kuse ostražitý, podvodníci jsou neustále vynalézavější. S úšklebkem poodhalil tu vestu a já zíral na pažbu pistole, kterou měl za opaskem. Dá rozum, že mě ihned přešla chuť na další dohadování. Peníze jsem měl v obálce pod pultem. Jen do ní zběžně nakoukl, ledabyly ji pustil do kožené brašny a šel ke dveřím. Zavolal jsem za ním, že nevím, zda dám tolik dohromady i k dalšímu termínu. S rukou na klíče se pootočil a hlasem, ze kterého mě zamrazilo, mi sdělil, abych se nepokoušel chytračit." Soudek si sundal brýle, přisleple mžoural a pečlivě je čistil kapesníkem.

"Když jsem se teď dostal do překérní situace s vadnou zásilkou, ve které mám skoro osmdesát tisíc, napadlo mě, jestli bych nemohl zkusit štěstí s bezpečnostní agenturou, co dala ten lákavý inzerát do novin. Jenomže tam na mě požadovali patnáct tisíc jen za zařazení mezi klienty a každý měsíc dvacet tisíc. A ke všemu ta jejich nabízená smlouva je

sepsaná tak prapodivně, že vlastně ani nedává žádnou konkrétní záruku." Soudek si nasadil brýle a znovu se rozhlížel po ochozech stadiónu.

"Takže jste couvnul."

"I přes ty výhrady jsem se s panem Prokopcem chtěl nějak dohodnout. Jenomže když jsem se mu svěřil, že jsem Velkému ochránci už jednou zaplatil, najednou jako by vůči mně ochladl. Musel bych být hlupák, kdyby mně nedošlo, že už mě jako klienta nechce. Ale i kdyby to bývalo dopadlo, nějak se mi nechtělo uvěřit, že by ta jejich ochrana k něčemu byla. Dokonce mě napadlo, jestli bych se neocítl mezi dvěma ohni. Po tom bengálu U bažanta, si už nikdo nemůže myslet, že hrozby v dopise Velkého ochránce jsou jen žvásty nějakého psychopata."

"Pane Soudek, nebudu před vámi zatajovat, že váš krok směrem k nám velice vítám. O tom Velkém ochránci už máme pár hlášek, ale jediné, čím si jsme téměř stoprocentně jistí, je, že nejde o jedinou osobu. Na tomhle rozsáhlém, dobře organizovaném vydírání se musí podílet skupina lidí. Jste připraven a hlavně ochoten s námi spolupracovat?" položil Bém přímou otázku.

"Já...?" Výrazně pobledl a zase se zdlouhavě zabýval svými brýlemi. Když je měl z očí, krátkozrace mžoural do silicích paprsků slunce. Získával čas, jako by si ještě mohl vybírat.

"Nemám v úmyslu vás strašit, ale sám jste své současné postavení dostatečně charakterizoval. Pan Prokopec si evidentně nemíní pálit prsty. Možná se vám nějak podaří sehnat peníze na další platbu Velkému ochránci. Ale kde je vezmete příště? Měsíc není zase tak dlouhá doba... Nebudu na vás naléhat, musíte se rozhodnout sám."

"Pane komisaři, potím se už jen z pomyšlení, že by se nějak mohli dozvědět o tomhle našem setkání," zamumlal Soudek.

"Z mé strany vám prozrazení nehrozí. O naši schůzce vědí pouze moji nejbližší spolupracovníci. A za ty dám ruku do ohně. Přesto určité riziko existuje. Tomu se prostě nevyhneme. Mohu vám slíbit, že vaši rodině poskytneme maximálně možnou ochranu."

"Na něco takového jsem myslel, než jsem vám zavolal." Soudek si bříšky prstů přejel po čele, jako by si chtěl vyhladit příčné vrásky, které ho zryly. "A jak by ta spolupráce probíhala, pane komisaři?" mačkal ze sebe s nerozhodným výrazem v obličeji.

"Předpokládám, že vás nebudou kontaktovat dřív, než přijde čas ke složení druhé částky. Využijeme toho k důkladné přípravě. Budeme muset do vaši prodejny nainstalovat nejméně jednu kameru."

"Snad ho nemíníte chytit přímo u mne?" vyhrkl a ještě výrazněji pobledl.

"Tohle pusťte z hlavy. Ta kamera nám dodá jeho podobu a zajistí svědectví o samotném předání vyděračského poplatku."

"A co když..." Soudkovi selhal hlas.

"Žádná co když si nepřipouštějte. Učiníme všechna nutná opatření, aby na vás nepadlo sebenepatrnější podezření. Celá akce proběhne za maximálního utajení. Pro vás z toho vyplyne, že budete muset mlčet i před svou vlastní rodinou a zaměstnanci, pokud nějaké máte."

"Na prodavačku jsem se bohužel ještě nezmohl. A nedivte se, že mám strach o rodinu. Byt je přímo nad krámem a on má přece zbraň... Neměl bych je někam odvézt? Třeba ke tchyni. Nebo k bratrovi do..."

"Tohle nepůjde," přerušil ho Bém. "Mohlo by jim to být divné. Všechno musí zůstat jako dosud. Zasáhneme proti němu pouze v případě, že by vám něco hrozilo. Nesmírně si vašeho odhodlání spolupracovat vážím, pane Soudek. Díky vám se můžeme tomu Velkému ochránci dostat na kůži."

"Ještě je tu problém s tou částkou, kterou požadují..."

"Tu si беру na starost osobně. Dodám ji včas."

"Doufám, že tomu Velkému ochránci zatrhnete típek. Mé telefonní číslo je v seznamu."

"Volání si pro jistotu odpustíme. V dnešní době není až tak velký problém dát vám do krámu štěnici. Odposlechem vašich telefonních hovorů by se mohlo všechno vyzradit. Podumáme, co bude pro tenhle případ nejvhodnější, a až se nachýlí čas, pošlu k vám někoho z mých lidí. Prokáže se vám služebním průkazem a několika řádky ode mne. Nezapomeňte, abyste nenaletěl někomu úplně jinému. Zkusit na vás mohou ledacos. Pro případ, že byste potřeboval volat vy, použijte budku a představte se třeba Kulatý. Dohodnutí?"

Obrýlený Soudek nejistě přikývl.

Bém mu pevně stiskl ruku a vyzval ho, aby stadión opustil jako první. Hleděl za ním a už musel myslet na akci, která by jim mohla pomoci rozkrýt organizovanou síť vyděračů Velkého ochránce. Nemusel moc dumat, aby pochopil, že pouhé zmocnění se výběrčího by ještě nemuselo přinést výsledky, které by od zásahu očekávali. Slibněji vyhlíželo jeho sledování. Tak by se mohli dostat k dalším napojeným osobám. Soudkovi možná bude vrtat hlavou, proč mu nedovolil odvézt rodinu někam jinam. Pokud je organizace Velkého ochránce nějak jištěna - a bylo by lehkovážné, kdyby se domnívali, že má pouze výkonné

články - bude zahrnovat i lidi, kteří mají jedinou povinnost: mít otevřené oči! Soudek, nahrbený jako by na zádech vláčel tíhu toho, co ho přinutilo zavolat na kriminálku, prošel vraty.

Bém ještě pár minut počkal a začal sestupovat k hrací ploše. Každý krok budou muset pečlivě zvážit. Seběmenší chybička by mohla vyvolat obrovský problém. Bylo mu jasné, že lidé Velkého ochránce by neváhali použít zbraní. A kdoví kdy by se jim naskytla další taková šance, kdyby tuhle promarnili.

19

Diana dosedla vedle Ondry, který parkoval s bílým favoritem na náměstí poblíž morového sloupu, s kamenným podstavcem ověnceným několika anděličky s jen lehce zahalenými prdelkami, lesknoucími se nedávno obnoveným nátěrem pozlátka. Netvářila se příliš optimisticky.

"Vytáhla jsi z ní něco kloudného?" nevydržel její mlčení.

"Nebyla ke mně moc vstřícná. Navíc v prodejně byl i starší bělovlasý pán a na první pohled mi bylo jasné, že ho moc zajímá, co dívce chci."

"Od jisté doby ji Trochta hlídá jako ten svůj krám."

"Myslím, že měl v úmyslu jít k nám. Tak jsem se jí tiše zmínila o tobě. Jak se zdá, máš mezi zdejšími děvčaty dobré image," zasmála se.

"Musím ti připomínat, že jsem šťastně ženatý?" zabručel skoro podrážděně.

"Nemusíš se hned ježit. Byl to žert... Mimochodem, ta Izabela slíbila, že se tu za pár minut objeví. Bude na tobě, přesvědčit ji, aby kápla božskou."

"Za tohle samozřejmě dík, ale ne, aby jsi něco vyzvonila Markétě. S Izabelou jsem nic nemohl mít už jenom proto, že neměla věk na kluky, když jsem ještě vymetal zdejší zábavy." Ondra ve zpětném zrcátku sledoval nedaleké klenotnictví. Když k nim od něho mířila štíhlá brunetka v pestře barevných letních šatech, koutkem úst utrousil: "Už se nese."

"Myslím, že bude hovornější, když se posadí k tobě a já tu nebudu." Diana na nic nečekala a opustila auto.

Vzápětí na uvolněné místo sklouzla Izabela Trochtová. Krátké šaty jí povylezly nad kolena, ale dost možná k tomu přispěla ona sama, aby Ondrovi předvedla svá pevná stehna.

"Ahoj, Izabelo. Jak se pořád máš," snažil se navázat rozhovor.

"Ty si žiješ určitě líp. Celý týden musím trčet v tátově krámě..." zachmuřil se jí obličej.

"Jinde by ti bylo hůř. A jak tě znám, fotříka máš otočeného kolem prstu, takže si často odskočíš," zasmál se.

"Víš, co mě naštválo? Že jsi za mnou poslal tu ženskou." Pootočila hlavu a střelila očima k Dianě, která předstírala zájem o nedávno restaurovaný morový sloup. "Co je vlastně zač?"

"Dělá s námi. Šla za tebou ona, abych svou přítomností nevydráždil tvého tátu. Nejspíš by mě vyhodil."

"Tátu do toho nepleť!"

"Do dneška jsem nepochopil, proč ho popadl takový amok, když jsem tě tehdy přivezl domů. Buď si to falešně vyložil, nebo nesnáší soukromá očka."

"Zmínila se," znovu blýskla očima po Dianě, "že se mnou potřebuješ mluvit kvůli Adéle. Pročpak?"

"Kovanda ji postrádá."

"Je plnoletá."

"To ty taky, ale vsadím se o co chceš, že kdybys odkráčela a nesdělila tátovi, kam odcházíš, udělal by ti pořádný cirkus."

"Máš pravdu," přiznala a trochu znejistěla, jako by se v ní svářely dva ostře protichůdné úmysly.

"Izabelo, víš, kde Adéla je?"

"Třeba nechce, aby to Kovanda věděl..."

"A co když jí něco hrozí?"

"Co by jí mělo hrozit?" vyhrkla a hned se kousla do rtu.

"V dnešní době si člověk nemůže být jistý téměř ničím, Izabelo. Pokud víš, kde ji můžeme najít, měla bys s tím vyrukovat. Kdyby ti třeba vadilo, že se to dozvím právě od tebe, nemusím se zmiňovat, kdo mi dal tip," mluvil do ní.

"Když já nevím," hlesla nerozhodně.

Začalo se ho zmocňovat podráždění, ale mlčel a střežil si i výraz obličeje. Obával se, aby přílišným naléháním nezpůsobil opak toho, co si od ní sliboval.

"Určitě by se vztekala, kdyby se tam objevil její fotr. A vůbec nevím, jak by asi reagoval ten její..." zarazila se. Po chvíli dodala: "Musím si to dobře rozmyslet."

"Přemýšlej," souhlasil. "Ale uvědom si, že pokud by ten její současný vztah byl v pořádku, neměla by důvod k zmizení způsobem, jakým to uskutečnila."

"Ty jsi mi něco zamlčel, vid'?" Pátrala v jeho obličejí.

"Když odcházela, Kovanda potajmu šel za ní. Snažil se jí zabránit v nastoupení do mercedesu, ale z auťáku vystartoval nějaký dlouhán a srazil ho na zem."

Při pádu na chodník si zlomil ruku. Bez ohledu na jeho potíže odfrčeli jako Šemík s Horymírem po skoku přes Vltavu."

"Tohle jsem nevěděla," zamumlala se sklopenou hlavou a v klíně sepnula prsty obou rukou. "O tom mužském moc nevím. Jednou jsem ho zahlédla, ale byl daleko. Čekal na ni. Adéla o něm mluvit nechtěla. Pořád jen říkala, že se všechno včas dozvím."

"Kam ji odvezli?"

"Jak to mám vědět?"

"Bez tebe ji nenajdeme, Izabelo."

"Včera odpoledne mi volala a jsem přesvědčená, že šlo o místní hovor."

"Takže se domníváš, že je pořád v Kostelci?"

Váhavě přikývla.

"A ty víš kde, co? Nenech se prosit, Izabelo."

"Jednou jsem s ní byla. Říkají tomu Dvůr. Jde o ty baráky hned za viaduktem. Na střeše toho od centra je malá věžička s barevným praporkem. Do restaurace se chodí hned z ulice."

"Myslíš, že je s ním?"

"Daly jsme si kávu. Řekla, že jde na WC, ale vrátila se až za dvě hodiny. Chtěla jsem, aby mi prozradila, kde tak dlouho byla. Jenom se tajuplně usmívala. Naštvala jsem se a řekla, že už s ní tam nikdy nepůjdu. Myslím, že do Dvora chodila už předtím sama, protože ji znal číšník. A ten místní určitě není."

"O čem jste spolu hovořily, když ti včera volala?"

"Tvrdila, že se má senzačně, ale měla takový divný hlas, skoro jako by to bylo naopak. Když jsem se jí zeptala, kdy se uvidíme, rychle začala mluvit o něčem jiném. Taky chtěla vědět, jestli se u nás po ní nesháněl otec." Izabela stáhla spodek šatů ke kolenům, pravou rukou nahmátla otevírání dveří. "Víc už fakticky nevím, Ondro. A jestli prozradíš, že jsem ti ty věci pověděla já..." Očima mu visela na rtech.

"Slovem se o tobě nezmíním. Přísahám. A díky. Fakticky oceňuju, co jsi mi řekla."

"Proč se někdy neukážeš na disce v Bunkru? Je každý pátek..."

"Přece víš, že jsem ženatý, Izabelo."

"Nevěděla jsem, že jde o nemoc. Škoda. Senzačně trsáš. Zdejší mladší kluci jsou na tanec jako polena."

"Izabelo, brnkla bys mi, kdyby se ti Adéla znovu ozvala?"

"Možná." Opustila auto a minula přicházející Dianu, jako by byla pouhý vzduch.

"Čekala jsem, kdy se ti vypláče na hrudi..."

"Adéla Kovandová je s největší pravděpodobností v komplexu budov, kterému se říká Dvůr. Před devadesátým rokem tam sídlila pouze Staviva, zbytek byl prázdný. Pak to koupila nějaká společnost s ručením omezeným. Stavební materiál se tam prodává dál, ale přibyla k tomu prodejna s ojetými vozy. Ze strany od silnice zřídili restauraci. Mezi lidmi jde řeč, že je tam i šantán s prodejními ženštinami, ale tohle už mohou být pouhé kecy."

"To by se Adélka neocitla v nejlepší společnosti..."

"Izabela připouští, že se tam scházela s nějakým mužským v letech. Ale o těch, co ji minulý týden odvezli, nemá páru. Věřím jí. Dost ji sebralo, když jsem prozradil, jakým způsobem se Adéla odporoučela a jak dopadl Kovanda." "A jak došla k názoru, že její kamarádka je právě tam?"

"Včera se jí ozvala. A nejvíc ji prý zajímalo, jestli je po ní shánka."

"Co se chystáš podniknout teď?" Diana mrkla na hodinky.

"Obhlédnul bych ten Dvůr."

"Jsem ve vašem oboru úplně začátečnice, Ondro, ale divila bych se, kdyby se tam holčina veřejně producírovala."

"Nemíním po ní pátrat. Prostě si jenom ohmátneme terén, jak takovému průzkumu říká táta. Pořád ještě existuje možnost, že jde o úplně falešnou stopu. Co když právě o tuhle službičku Adéla včera Izabelu požádala?"

Za viaduktem v náspu trati, který už byl dost úzký na dnešní silniční provoz, se jim vlevo otevřel pohled na velmi majestátní dvoupatrovou budovu s věžičkou vyrůstající ze střechy, s brčálově zeleně natřeným oplechováním. Nad špicí povlával tříbarevný praporek. Celé průčelí budovy bylo jen hrubě omítnuto a vyvolávalo dojem nějakého šlechtického sídla z minulých století.

20

"Jenom jestli si to všechno nemalujeme až moc na růžovo," ozval se Kadeřábek, který se chvilku před obvyklou ranní poradou vrátil z kontroly hlídek u Páralova holičství a restaurace U bažanta v Kostelní ulici. Ze všeho nejdřív informoval nadřízeného, že Kostrhůn krátce před osmou opustil dům a zamířil k centru města. Vyslovil to značně zpochybnujícím tónem, bezesporu šlo o reakci na Bémovy věty, kterými stručně nastínil, jak si představuje sledování

výběrčího Velkého ochránce poté, co kamera zaznamená předání peněz v prodejně obuvi u Soudka.

"Copak se ti na tom nelíbí? Nabídneš nám lepší nápad?" Komisař se na svého zástupce zadíval a v obličejí se mu mihl podrážděný výraz.

"Podle mne je lepší vrabec v hrsti, než holub na střeše. Kde bereš jistotu, že nám nezmizí? Je jasné, že nebude mít za úkol pumpnout jenom Soudka. Jestli něco vyčuchá, hodí všechno za hlavu a práskne do bot. Navíc ho stoprocentně někdo bude jistit. Chceš riskovat střetnutí, šéfe? A co když se strhne střelba přímo na náměstí a schytá to někdo z nezúčastněných lidí?"

"První, co je napadne bude, že v tom má prsty Soudek. Ale klidně řekni, jak by jsi takovou akci zorganizoval ty."

"Skočil bych po něm, na dvoře ho nacpal do autáku, odvezl k nám a začal s výslechem. Však on by se rozpovídal, aby si zachránil vlastní kůži."

"Na to, že bude mluvit jako kniha, bych moc nespolehal, Mirku. A víš proč? Bylo by od nás příšerně naivní si myslet, že na tuhle, pro ně vlastně nejdůležitější rachotu, posílají nějakého zelenáče, který se sesype, sotva na něho zadupeme. Zákonitě musíme předpokládat, že půjde o chlapa s drsnou náturou, který je schopen i toho nejhoršího. A ještě jedno je třeba připomenout. Bude vědět, že pokud do něčeho spadne, vyplatí se mu držet jazyk za zuby. Uvědomme si konečně, že tahle banda měsíčně vydělává obrovské sumy peněz, a že pro ně tedy není problém, zaplatit si ty nejlepší advokáty. A ti si, jak dobře víme, téměř vždycky najdou nějakou skulinu, jak jejich člověka vytáhnout z basy na kauci. Pokud ho vůbec za mříže dostaneme."

"Šéf má bohužel pravdu," řekl inspektor Málek a sklidil Kadeřábkův spalující pohled.

"Pokud jde skutečně o vydírání v tak masovém měřítku, jak odhadujeme, určitě nemají pouze jednoho výběrčího," přidala se na Málkovu stranu inspektorka Dudová.

"Správně kolegyně," pousmál se Bém. "Jednoho zatkneme a oni ho okamžitě nahradí druhým. A my nemáme lidi, abychom hlídali každý podnik, hotel či obchod. Z toho vyplývá, že tudy cesta k cíli nevede. A oni na tohle jistě mysleli, když tuhle vyděračskou organizaci budovali. Nějak se musíme dostat k mozku celé sítě."

"Možná máte pravdu," připustil Kadeřábek, ale z jeho obličejí mohli poznat, že ho nepřesvědčili. "Jde taky o to, jak dlouho potrvá, než se mezi ně dostaneme. Nemůžu se zbavit dojmu, že bychom měli

likvidovat jednoho po druhým. Prostě využít každé příležitosti k jejich oslabení. Už z pohádek víme, že drakovi je třeba usekat všechny hlavy."

"Třeba i na tohle dojde," zabručel smířlivě Bém, i když dost dobře nechápal, o co Kadeřábkovi jde, doposud to byl převážně on, kdo zastával mírnější řešení. Vyzval své podřízené, aby pokračovali v plnění úkolů z minulého dne, on že má na devátou pozvání k okresnímu policejnímu řediteli. Pak si naplánoval návštěvu u Kostrhůna, aby věděl, zda s ním mohou počítat.

Roztržitě přihlížel, jak kriminalisté opouštějí jeho kancelář. V duchu už řešil dilema, zda má či nemá ředitele zasvětit do opatření, která chystají v prodejně obuvi na první den v příštím měsíci. Víc se přikláněl k tomu, že by asi bylo předčasné o Soudkovi s kýmkoliv hovořit.

Na schodech potkal Kostrhůnovou. Z výrazu její tváře okamžitě vyčetl znepokojení. Když promluvila, z překotně chrhlených slov, promísených vzlykáním, brzy pochopil, že má strach o manžela. Konejšivě jí položil paži kolem ramen a vrátil se s ní do kanceláře. Usadil ji, zvedl sluchátko a na panelu telefonního přístroje vymačkal číslo sekretářky okresního policejního ředitele. Požádal, aby šéfovi vyřídila, že z naléhavých důvodů se k němu dostaví později. Zavěsil a ze sousední kanceláře přizval Málka a Dudovou.

"Paní Kostrhůnová, povězte nám, proč se domníváte, že se manželovi něco stalo," oslovil uplakanou ženu, která si kapesníčkem neustále otírala slzy.

"Před osmou šel do banky, aby tam požádal, jestli by nám nemohli rozšířit úvěr na obnovu podniku. Měli jsme domluveno, že se tam po půl deváté sejdeme. Chtěli jsme... Promiňte, to s tím nesouvisí. Nikde jsem ho neviděla. U přepážky, kde jsme vyřizovali předcházející půjčku, jsem se dozvěděla, že dosud nepřišel."

"O kterou banku jde?"

"Komerční. Přemlouvala jsem ho, aby raději zkusil spořitelnu, ale řekl, že bychom beztak museli přiznat půjčku, kterou už máme."

"Třeba vás poslechl a zastavil se nejdřív ve spořitelně."

"Určitě ne," podpořila své tvrzení odmítavým pohybem hlavy. "Nechtěl to komplikovat. Včera do komerčky volal, aby měl jistotu, že bude přítomen pán, který má na starosti náš účet. Nakoukla jsem i do restaurace hotelu Praha, vrchní je manželův kamarád. Ani u něho nebyl."

"Mohl si doma něco zapomenout a vrátit se," ozval se Málek.

"Ale v tom případě bychom se přece potkali," namítla a hned vyhrkla: "Oni ho určitě unesli."

Málek se pousmál. Chystal se promluvit, ale Bém ho umlčel varovným pohledem.

"Máte pro tohle tvrzení nějaký důvod?"

"Možná mi nebudete věřit, ale mám. V posledních dvou dnech se na protější straně ulice několikrát objevilo cizí auto a stálo tam i celé dvě hodiny. Kvěťe se zdálo podezřelé, ale manžel ji odbyl, ať nestraší. Vždycky bral všechno na lehkou váhu. A takové pak jsou výsledky," dořekla vibrujícím hlasem a naplno se rozplakala.

"Pokud jde o auto, myslím, že si děláte zbytečné starosti. V Kostelní máme své vozidlo a v něm sedí detektiv, který má mimo jiné zajistit, abyste nebyli obtěžováni. Kde přesně parkovalo?"

"Kousek za pekařstvím. Ale dcera tvrdila, že je to ten hnědý mercedes, co v něm tehdá přijeli a..." Připlácla si dlaň na ústa a zatvářila se zmateně, zřejmě vyslovila něco, co neměla. "Asi máte pravdu, pane komisaři. Holka nás zbytečně vybláznila," přidala spěšně a odvrátila oči.

Bém pohlédl na Málka.

"Pokud šlo o mercedes, tak o naše auto skutečně nešlo. Kolik mužů v něm sedělo? Viděli jste poznávací značku?" vyptával se Bém, ale jako by házel pověstný hrách na stěnu.

"Paní Kostrhůnová, zatajováním těchto údajů manželovi neprospějete," přidala se Dudová.

"Když on... Ohledně toho auta si musíte promluvit s dcerou. Já se v autech nevyznám," zamumlala. "Ale nejdřív něco udělejte, abyste našli manžela," dodala a hlas měla znovu plný pláče.

Bém se očima dorozuměl s kriminalisty.

"Inspektoři Málek a Dudová vás odvezou domů. Slibuji, že ve prospěch vašeho muže uděláme všechno, co je v našich silách, paní Kostrhůnová."

Když v kanceláři zůstal sám, telefonicky se zeptal sekretářky policejního ředitele, zda ho šéf přijme. Řekla, že může přijít.

Schodištěm sestupoval o poschodí níž a nemohl nemyslet na majitele restaurace U bažanta. Jestli ho lidé Velkého ochránce skutečně unesli, jaký k tomu mohli mít důvod? Chtějí se pouze dozvědět, co po výbuchu v podniku svěřil kriminálce? Jenomže co když mají podezření, že s nimi spolupracuje? Pokud by to zašlo až takhle daleko, mohl by být Kostrhůnův život vážně ohrožen! Ale na vyhlášení pátrání je brzy. Počká, až s čím se ozvou Málek s Dudovou.

Jányš se stále častěji díval k zápěstí na hodinky. Byl už dost nervózní. Seděl za volantem favoritu a téměř nespustil oči z širokého, nahoře klenutého vjezdu do objektu Dvora, kam asi před dvaceti minutami vkráčela Diana.

Už si vyčítal, že ji tam pustil.

Když navrhla, že navštíví prodejnu ojetých automobilů a bude předstírat vážný zájem o koupi staršího vozu, aby se uvnitř mohla lépe porozhlédnout, nejdřív vypálil, že ji dovnitř nepustí ani náhodou. Namítla, že takový průzkum nemůže být na škodu, a že pokud by tam šel on, riskuje, že v něm některý ze zaměstnanců pozná soukromého detektiva. A protože zde všechno patří jedné společnosti, jak zjistil na městském úřadě, lze předpokládat, že na jeho přítomnost ihned upozorní toho, kdo Adélu Kovandovou skrývá, a ten pochopitelně okamžitě provede opatření, aby k případnému odhalení místa jejího současného pobytu nedošlo. Přiznal, že až potud má pravdu, ale vzápětí jí dal jasně najevo, jak se mu přičí, aby ji poslal někam, kde to může být nebezpečné a kde jí nemůže poskytnout pomoc, kdyby se ocitla v nesnázích. Ve snaze získat poznatek, položí nevhodnou otázku, která nebude souviset se záležitostí, pro níž prodejnu navštívila, a to jí může být osudné. Lotři, kteří se pohybují mimo zákon, obvykle dobrovolně nedávají nakouknout pod pokličku svého podnikání, pokud to tak lze nazvat. A kdyby vycítili, že jim hrozí prozrazení, nerozpakovali by se nepohodlného čmuchala navždycky umlčet.

Oprávněnost jeho námitek sice připustila, ale jedním dechem se do něho navezla, že si své zapojení do práce agentury představovala poněkud jinak. Pokud jí bude neustále takhle odstavovat, k ničemu pořádnému se nedostane. Může se za takových podmínek něčemu naučit? Tolik jí nevěří, že se o sebe dokáže postarat?

Nezbývalo mu, než připustit, že jsou to z její strany pádné argumenty a potlačit v sobě strach o ni. Přesto si neodpustil řadu poučení a varování, než jí dovolil opustit auto.

Když se minulý den sešli v kanceláři a Ondra s Dianou mu sdělili, že s velkou pravděpodobností znají místo současného pobytu Adély Kovandové, hned se mu vylepšila nálada, která do té chvíle nestála za mnoho, protože při svém pátrání vyšel zcela naprázdno. Ke všemu Kovanda kategoricky prohlásil, že

v pokoji své dcery neobjevil nic, co by je mohlo nějak nasměrovat při jejím hledání. Nevěřil mu. Dokonce ho podezíral, že do dceřina pokoje ani nevstoupil. Navíc měl z jeho chování dojem, jako by mu na Adéle už tak moc nezáleželo.

Po odchodu z Kovandovy vily přemýšlel, co tenhle negativní posun asi způsobilo. Buď si uvědomil, že v této fázi se svou dcerou už nic nesvede a spoléhá na to, že se vrátí sama, nebo nad ní zlomil hůl. Ale taky ho mohl kontaktovat člověk, u něhož nyní Adéla je! Pokud došlo k tomuhle, proč se Kovanda alespoň nezmínil? Vyhrožovali mu? Nebo se s ním dokonce dohodl? Ale v tomhle případě by snad už o jejich službě nestál.

Zase ho napadlo, co když jejich klienta ani tolik netrápí zmizení dcery, jako skutečnost, jak s ním ti muži, co ji odvezli, zacházeli. Ale proběhl odchod Adély opravdu takovým způsobem, jak mu Kovanda vylíčil? Nemělo to už od samého začátku vztah k něčemu docela jinému? Za jejím únosem se může skrývat něco, s čím za žádnou cenu nechce na světlo!

Pokaždé nového klienta upozorňuje, že chce znát pravdu i kdyby byla sebedrsnější, aby ho později něco nezaskočilo, a samozřejmě ujišťuje o jejich naprosté diskrétnosti. Přesto se stávalo, že klient přání nerespektoval a jeho informace nebývaly úplné. Jednou kvůli tomu dokonce pouze zázrakem unikl kulce, jež byla určena někomu jinému.

Jenomže jedno je mít o klientovi pochybnosti a druhé splnění úkolu, který se zavázali vyřešit. Adélu najdou, kdyby měli celý Kostelec obrátit naruby!

Jányš se znovu zadíval k průjezdu do nádvoří a vrátil se k myšlenkám na Dianu. Když tehdy vyslovila přání pracovat v jejich agentuře, považoval to ta pouhou touhu po dobrodružství, ale plynoucí dny ho stále víc postrkávaly k názoru, že jde o opravdový a trvalý zájem. Ke svému úžasu u ní začal objevovat schopnosti, bez kterých se dobrý detektiv rozhodně neobejde. Zjistil, že jí nechybí potřebná intuice a že z ní rozumovou úvahou dokáže vytěžit maximum možného. Že je vnímavá, chytrá a inteligentní, věděl už z těch několika dní v Horské na Šumavě, ale teď ho navíc přesvědčovala, že jí nechybí ani vytrvalost.

Přesto ho dost překvapilo, když Ondru dokázala přesvědčit, aby po získání poznatku, že se Adéla Kovandová nachází v objektu Dvora, nepodnikl nic, co by mohlo ty lidi vyplašit. Když tohle syn minulé odpoledne přiznal, on nehnul ani brvou. Až později, když mu nahá Diana ležela v náručí, si to vybavil a nemohl ji za to nepochválit. Pohled na hodinky ho upozornil, že Diana je uvnitř už čtyřicet minut.

Tenhle čas mu připadal alarmující. Začal se o ní obávat.

Když uplynulo dalších pět minut, dál už čekat prostě nemohl. Vsunul do kapsy mobilní telefon, opustil auto. Chystal se přejít vozovku, ale v tu chvíli se objevila pod klenutím průjezdu. Ještě se pootočila a komusi, pro něho neviditelnému, zamávala. Počkala, až s obrovským rachotem přejeде těžký kamión, a poklidnou chůzí zamířila k němu.

"Kde jsi tak příšerně dlouho trčela?" vymáčkł ze sebe podrážděně, ale z jeho obličeje musela poznat, jak je rád, že ji vidí živou a zdravou.

"Prohlížela jsem si auta."

"A já myslel na nejhorší..." usedl znovu za volant.

"Ujal se mě postarší tatík," přicvakla dvířka. "Utrousila jsem, že s oběživem nemám problém, protože jsem nedávno dědila po tetičce. Mohl se přetrhnout. Tahal mě od auta k autu, každé vychválil až do nebe. A pak mě dokonce pozval do kanceláře na kafe."

"Takhle riskovat..."

"Kdybych tam přišla a měla naspěch, co myslíš, že by ho asi napadlo? Jed". Zatímco nastartoval, připnula si pás. "Občas jsem něco prohodila, abych ho povzbudila, a trochu šmejdila očima kolem. Naproti autobazaru jsou dvoje vrata do velké haly. Jedny byly dokořán. Vysokozdvížným vozíkem zrovna nakládali nějaké pytle na nákladní auto. Podle prachu bych soudila, že v nich byl cement. Ta kancelář, ve které jsme kafovali, je zvenčí i do haly prosklená. Podle toho, co jsem viděla, bych řekla, že obě ty prodejny se skutečně zabývají tím, co mají na firemních štítech."

"Pokud nejsou zástěrkou pro jiný druh činnosti, jak je to dnes zvykem. Tohle běžnou návštěvou nezjistíme."

"Vlastně mě na kávu pozval, když jsem se zeptala, jestli se dá z nádvoří projít do restaurace. Doporučil mi, abych to raději nezkoušela, že bych musela projít přes soukromé prostory. Nadhodila jsem, že majitel musí být v balíku, když zrestauroval objekt, který dřív vypadal na demoliční výměr. Jen se pousmál. Chvíli jsem žvatlala o všem a o ničem a pak se mu svěřila, že jsem ve městě zaslechla něco o červené lucerně, která by měla viset u vchodu do restaurace. Z jeho výrazu jsem měla pocit, že je trochu vyplašený. Ale hned se ovládl a zabručel, že lidi toho vždycky napovídají víc, než je pravda. Raději jsem se ho už na nic nevyptávala."

"Doufám, že tě odněkud nešmírovali. Kdyby tě viděli se mnou... Nesmíš je podceňovat."

"Ale jak se přesvědčíme, že tam Adéla opravdu je?"

"Ještě nevím. Něco určitě vydumáme."

"Snad se sem nechceš vypravit v noci se šperhákem a baterkou zlodějkou?"

"V dnešní době kamer a nejrůznějších senzorů bych musel být machr přes tyhle věcičky. Pokud rozjeli něco takového, z čeho je podezíráme, budou na podobné návštěvy připravení." přidržel volant levačkou a pravou položil na její předloktí. "Už nikdy takhle bláznivě neriskuj."

"Tolik se o mně bojíš?" Teple jí zajiskřilo v očích.

"Ještě nikdy jsem se o nikoho tak moc nebál." Oběma rukama sevřel volant. "Vzhledem k svému věku bych tak asi neměl mluvit, ale nedovedu si představit, jak bych žil bez tebe, Diano."

"Jenom aby jsi mě ještě neprosil, abych se vrátila na Šumavu," řekla tiše a zasmála se.

22

Bém měl obrovskou chuť za sebou prásknout dveřmi. Okresní ředitel nebyl spokojen s výsledky, kterých už v záležitosti Velkého ochránce dosáhli, a když požádal alespoň o dočasné posílení své služebny, jako by neslyšel. Čemu se diví? Co je jeho nadřizeným, nejednal nikdy jinak. Požaduje stoprocentní úspěšnost, ale vůbec nic pro to neučiní, pokud není jasné, jak to dopadne, aby případná blamáž neotrásla jeho trůnem. V opačném případě pochopitelně slízne většinu smetany. Tohle bylo, je a nejspíš bude i v budoucnu. Pokud si vzpomíná, dosud neměl šéfa, který by v tomhle ohledu jednal férově a riskoval s nimi.

Sotva usedl za svým stolem, zazvonil telefon.

"Abychom pátrání po Kostrhůnovi urychlili, vzal jsem si na starost povídání s jeho dcerou o mercedesu, který tady údajně zacláněl. Franta s Dudovou se vydali po trase do města," sdělil mu Kadeřábek. "Nemáš námitky?"

"V pořádku. Co jsi z Květy vytáhl?"

"Vlastně o nic moc víc, než vám řekla matka. Starší model mercedesu hnědé barvy. Měli v něm sedět dva chlápci. Včera prý jeden vystoupil a šel do pekařství. Vracel se s pytlíkem pečiva. Dlouhán, elegantní světlý oblek. Poslechni, šéfe, nemohlo by jít o tu dvojici, která se U bažanta poflakovala večer před výbuchem?"

"Uvidíme. A co espézetka?"

"Ani ťuk. Něco mně říká, že i dcera zatlouká. Co kdybych přitlačil?"

"Ani náhodou, nutit je nemůžeme. Třeba k tomu mají své důvody. Doufám, že na něco narazí František. Jinak je klid?"

"Když pomínu občasné záchvaty hysterie u Kostrhůnové, tak jo. Měj se, šéfe, a brnkni, kdyby bylo třeba něco zmáknout."

Bém se zvedl a přistoupil k oknu. Po silnici kolem budovy jen občas přejelo osobní auto, řidiči raději volili objížděku, aby nemuseli kolem policie. V parčíku naproti lavičky u pískoviště okupovaly maminky a babičky, děti předškolního věku plácaly bábovičky, v rohu dva kluci stavěli pískový hrad. Ráno dost zasmušilá obloha se hezky vyčistila, na déšť to už rozhodně nevypadalo.

Komisařovy myšlenky se znovu upnuly k případu, který získal naprostou prioritu. Výbuch v restauraci a už ve dvou případech prokázaná existence Velkého ochránce, který nutí podnikatele vydávat nekřesťanské sumy peněz za svou nedotknutelnost, a dnes k tomu pravděpodobně přibude únos... Co všechno může ještě následovat, než se jim podaří tohle drzé pouštění žilou zastavit?

Kamerou u Soudka zdokumentují předání peněz. Podaří se jim zavěsit stín za výběrčího Velkého ochránce? Určitě nebude sám. Pokud jim uklouzne, znovu se ocitnou v postavení, ve kterém jsou dnes. Ne, bude to podstatně horší, protože akce proti výběrčímu organizaci upozorní, že po nich jdou. Byla by naivita, kdyby se domníval, že vydírání přestane. Pouze dostane skrytější formy a všichni ti grázlící budou kdykoliv připraveni použít zbraň, ty peníze, o které každý měsíc může jít, jsou dostatečným motivem k tomu, aby se nerozpakovali zabít i policistu.

Vyrušilo ho lehké zaklepaní. Vstoupila inspektorka Dudová, vzápětí následována Málkem. Pokývnutím je vyzval, aby usedli u dlouhého stolu, čelem přiraženému k jeho, zde se odbývala veškerá sezení kriminalistů služebny.

"Do banky tutově nedošel," ujal se slova inspektor. "Ulici, kterou měl jít do centra, jsme vzali obchod za obchodem. Uspěli jsme až v trafice před kostelem. Pokud se dá trafikantce věřit, vypadá to dost bledě."

"Nezbývá nám, než jí věřit," ozvala se Dudová. "Pana Kostrhůna velmi dobře zná. Až do té exploze u ní odebíral denní tisk pro restauraci. Dnes se zastavil na kus řeči. Připadal jí znovu plný optimismu. Řekl, že hodlá obnovit provoz podniku a že jí dá vědět, až zase bude potřebovat noviny. Když přešel na druhý chodník, zastavilo při něm auto."

"Dušovala se, že bylo hnědé a určitě nešlo o škodovku. Podle popisu bych soudil, že to byl mercedes," doplnil Málek.

"Trafikantka měla dojem, že Kostrhůn s někým uvnitř hovoří. Bohužel neví, zda nastoupil. Zrovna od ní nějaký muž chtěl cigarety. Když se znovu podívala na druhou stranu ulice, auto ani Kostrhůn tam už nebyli. Ještě ho zahlédla v křižovatce. Tvrdí, že určitě zahrulo k vilové čtvrti."

"Ale mohlo odbočit i na výpadovku z města a v tomhle případě bychom měli smůlu," prohlásil Málek s kyselým výrazem v obličeji.

"Kolegyně, požádejte v evidenci, aby nám vytáhli všechny mercedesy odpovídající barvy," požádal Bém. Když odešla, zamyšleně řekl: "Nějak se mi nechce věřit, že by opakovaně používali snadno zapamatovatelné auto."

"Proč ne," ušklíbl se Málek, "pokud jsou přesvědčeni, že o jejich existenci nemáme tušení. Už je nejvyšší čas, srazit jim hřebínek, šéfe."

Ve chvíli, kdy se ve dveřích objevil inspektor Kadeřábek, zatelefonovala Kostrhůnová. Značně vzrušeným hlasem Bémovi oznámila, že už ví, kde se její muž nachází, a že je ochoten se s kriminálním komisařem sejít, ale za podmínek, které stanoví on, obává se, aby ti, co ho skoro hodinu drželi ve své moci, nezjistili, kam se ukryl. A že už vůbec nepotřebuje, aby se dozvěděli, že se dokonce setkal s někým od kriminálky.

"Chápu. Co navrhuje?" zeptal se věcně Bém, aby hovor zbytečně neprodlužoval. Navíc mu bylo jasné, že nezbývá, než všechny Kostrhůnovy podmínky přijmout, pokud si s ním chce promluvit.

"V jednu na vás počkám u městského muzea."

"Budu tam," slíbil. Zavěsil a zadíval se na inspektory.

"Její muž je zřejmě v pořádku. Zdá se, že lidi Velkého ochránce ho pouze preventivně skřípli, aby nemluvil. A jak už to bývá, dosáhli pravého opaku. Pro nás je důležité, že se odhodlal zpívat."

"Nemůže jít o nahozený háček?" ozval se mrzutě Kadeřábek. "Klidně to s ním mohli domluvit. Nakecá nám spoustu volovin a my z toho budeme mít zamotanou hlavu."

"I tohle je možné. Člověk zahnaný do kouta kolikrát napáchá věci, které by běžně neudělal," připustil Bém. "Ale my, ani při takovém riziku, nemůžeme hrát mrtvého brouka, Mirku. Co když má informace, které nutně potřebujeme?"

"Sám jet nemůžete, šéfe," namítl Málek.

"Tentokrát je doprovod nutný už kvůli Kostrhůnovi," souhlasil Bém a pohlédl na Kadeřábka. "Mirek bude kočírovat mé auto. Ty, Františku, si s inspektorkou vezmete druhé. Před půl jednou projedete Kostelní ulici a někde se tam zašijete, abyste viděli na barák. Rozhodně nechci, aby Kostrhůnová přišla s nevitáním chvostem. Až ji u muzea naložíme, budete se neustále držet na dohled za námi. Kdybychom do něčeho spadli, zasáhnete v náš prospěch, případně přivoláte posilu."

23

Když dvě minuty po jedné hodině Kostrhůnová dosedla na zadní sedadlo v autě kriminálky, vrchní inspektor Kadeřábek se znovu zařadil do proudu vozidel.

"Manžel je u někdejšího spolužáka na sídlišti," řekla, když se k ní Bém potočil, aby se zeptal na směr jízdy.

Mlčky přikývl.

Za benzínkou auto odbočilo na asfaltku ke kostkám paneláků, které se rýsovaly proti modré, téměř čisté obloze.

"Veďte nás, paní," zabručel Kadeřábek od volantu, přijížděli k místu, kde se silnice rozdvojovala.

"Nevím, jestli to na první pokus trefím," vymáčkla ze sebe omluvným tónem. "Párkrát jsme u Skalického byli, ale vždycky až navečer. A tady je jeden dům jako druhý. Příšerné krabice, že? Kdybych měla v tomhle bydlet..." povzddechla. "Tadyhle doleva. Ano, asi to bude ono. Na tu sochu, jestli vůbec jde o sochu, si vzpomínám." Ukázala mezi okrasné keře, hojně polámané a podestlané nejrůznějšími odpadky, které sem vítr zřejmě zanesl od popelnic. Uprostřed pošlapaného a povadlého trávníku trůnil kus pískovce, jenž snad měl představovat ženu. Bujné tvary nepostrádal, ale tím podobnost k něžnému pohlaví končila.

"Je to támhle ten dům." Mávla rukou na opačnou stranu. "Objedte ho. Skalický bydlí ve druhém vchodu."

Kadeřábek vedl auto podle řady zaparkovaných vozidel, převážně škodovek starších typů. Byly mezi nimi i takové, které patřily spíš na šrotiště, než do provozu na silnicích.

"Ještě sedte," utrousil Bém přes rameno a vystoupil, aby se rozhlédl. Když zkraje zaparkovali Málek s Dudovou, naklonil se do vozidla. "Můžeme vyrazit."

Kostrhůnová přeběhla očima zvonky u vchodu, pak jeden uprostřed stiskla. Když se ozval bzučák, nedočkavě k sobě táhla liknavě se otevírající vstupní dveře.

V kabině výtahu s umakartovými výplněmi stěn, pokreslenými různobarevnými obrazci v rámci lidové umělecké tvořivosti, převážně tíhnocími k oplzlým vulgaritám, vyjeli až do šestého poschodí.

Od nedalekých dveří je na první pohled nervózně sledoval kostnatý dlouhán po čtyřicítce s nezaměnitelnou vizáží středoškolského profesora.

"Kohopak mi vedeš, Aničko?" zeptal se krákoravým hlasem, aniž by přestal věnovat pozornost dvěma mužům, kteří ji doprovázeli.

"Pánové jsou v pořádku, Kájo," hlesla Kostrhůnová a proklouzla kolem něho do nitra bytu. Než Bém představil sebe a Kadeřábka a upokojený Skalický je vyzval, aby ho následovali, visela na krku svému manželovi.

S dost zarudlým obličejem ji od sebe odstrčil.

"Tak už přestaň bláznit, Aničko. Vždyť na vlastní oči vidíš, že jsem fit. Víš co? Běž teď s Karlem na chvilku do kuchyňky... Poslechni mě, holka. Nemusíš všechno vědět," zarazil její chystané protesty už v samém zárodku.

"Nepřeju si, aby jsi přede mnou něco zatajoval," vyhrkla a do očí jí vtrhly slzy.

"Honzík má pravdu, Aničko. Jsou věci, o kterých je lépe nevědět. A při dnešních pořádcích dvojnásob," domlouval jí Skalický. Povzlykávající ji vzal kolem ramen a odvedl do vedlejší místnosti.

"Žena vám jistě řekla, že jsem měl namířeno do banky," začal Kostrhůn, když proti sobě usedli do křesílek v nevelkém obývacím pokoji, jemuž dominovaly tři prostorné knihovny, zarovnané svazky beletrie, ale i populárně naučného čtiva, majitel bytu byl nepochybně člověk, který za knihy nelitoval peněz.

"Když se u nás objevila a vyslovila podezření, že se vám něco přihodilo, šli jsme po vašich stopách. Obrazně řečeno. Na základě svědectví trafikantky jsme dospěli k názoru, že jste byl přinucen nastoupit do mercedesu hnědé barvy. Tenhle automobil v minulých dnech údajně vaše dcera zaznamenala v blízkosti restaurace. Je to tak? Pokud ano, jsme jedno ucho, pane Kostrhůn," řekl Bém.

"Hned, jak s tím Květa přiběhla, snažil jsem se jí namluvit, že auto s námi nemá nic společného, aby ženské nešilely. Ale bylo mi hned jasné, že přítomnost mercedesu u našeho baráku musí něco znamenat. Kdybych manželku a dceru neměl pořád za

zadkem, určitě bych zavolal, pane komisaři. Najednou mně totiž došlo, že i kdybych podnik zavřel, pokoj od nich mít nebudu. Konečně dnes se to potvrdilo. Ale asi bych neměl plést všechno dohromady, že?" Promnul si ruce a jako by stále ještě váhal.

"Jsem rád, že jste dospěl k takovému závěru," řekl Bém.

"Ale trvalo mi to, co?" zabručel rozpačitě. "Hned z banky jsem se chystal k vám, ale ti parchanti jako by vytušili, že vás chci vyhledat. Ano, mercedes při mně zastavil, když jsem od trafiky přešel na druhý chodník. Přiznávám, že mě dost zaskočili. Bez milosti mě vtáhli do auta. Vůbec je nezajímalo, že se koukají lidé. Auto se hned se rozjelo. Jeli jsme směrem na Lhotu. Nebudu vám tajit, že jsem měl malou dušičku. Vlastně bych měl rovnou přiznat, že jsem to viděl černě. Dokonce mě napadlo, že někde zajedou do lesa a odprásknou mě jako nějakou škodnou. Ale zastavili na jednom odpočívadle u silnice a zhurta na mě spustili, že jim dlužím dvacet tisíc, a o tuhle částku že se suma bude každý měsíc zvyšovat."

"Předpokládal jsem, že vás nebudou šetřit," poznamenal Bém.

"Jsou to parchanti!" sykl Kostrhůn. "Namítl jsem, proč mám platit, když je restaurace po výbuchu bomby mimo provoz a nevydělává. Vysmáli se mně. Tvrdili, že s explozí nemají nic společného, proto že je absolutně nezajímá. Blondák dokonce vyslovil podezření, jestli ten výbuch nemám na svědomí já, abych ze sebe udělal oběť a všichni mě litovali. Po tomhle jsem se zasekl. Prohlásil jsem, že podnik už nemíním otevřít. Že barák co nejrychleji prodám a odstěhuju se někam hodně daleko od Újezda."

"A účinkovalo to?"

"Ne tak, jak jsem si myslel. Blondák se zašklebil a řekl, že mi v tom bránit nebudou, ale abych si byl vědomý, že ani tohle můj dluh nesmaže. Navíc že proti mně uplatní požadavek odstupného. O jak velkou částku půjde, prý osobně rozhodne Velký ochránce, obvykle že to bývá dvacet až třicet procent z ceny v kupní smlouvě. Myslel jsem, že mě z toho klepne pepka. Ke všemu mě upozornil, abych se nedomníval, že se mně podaří fouknout bez jejich vědomí, protože mají své lidi naprosto všude. Že bych vyvaloval oči, kdybych věděl, jak důležité lidi mají podmazané."

"Vystupují naprosto suverénně, tohle jim nelze upřít," komentoval Bém Kostrhůnova slova. "Jak vás tak poslouchám, zřejmě jste se s nimi nesetkal poprvé." "Máte pravdu. A už se mi o nich i zdá, pane komisaři," přiznal provinilým hlasem Kostrhůn. "Tihle dva se u nás objevili hned den poté, co jsem vyrazil

obejdu, který se představil jako výběrčí Velkého ochránce. Zatímco tenhle byl příšerně nervózní, z těch dvou šla na první pohled hrůza. Blondák mně přimáčknul hlaveň pistole k čelu a zaječel, že pokud se s nima okamžitě nevyrovnám, před mýma očima si pohrajou s dcerou. Nedivte se, že mě přešla veškerá chuť k odporu. Naštěstí jsem v trezoru měl ty peníze. Než tenkrát odešli, důrazně mě varovali, abych se už o něco takového nepokoušel. Dvacet tisíc je hodně peněz, když platíte půjčku bance a chcete, aby podnik fungoval.

"Jak jste zaplatil příští měsíc?"

"Na další termín jsem dal dohromady jen polovinu. Na zbytek že budou muset počkat. Výběrčí těch deset tisíc odstrčil a než zavřel dveře, řekl, že následky, které z toho vyplynou, mě určitě přesvědčí, že Velkého ochránce nemohu beztrestně vodit za nos. Mrazilo mě z toho v zádech, vyčítal jsem si, že jsem peníze nevezl z těch na provoz restaurace. Ale nic se nedělo a tak jsem se začal utvrzovat v myšlence, že mé důvody přece jen uznali. Byl jsem příšerně bláhový," zavzdychal Kostrhůn.

"Když tu neděli vstoupili do restaurace, srdce jsem měl rázem málem až v krku. Tutově jsem počítal s tím, že si mě vezmou stranou, až budou odcházet. K mému překvapení předstírali, že mě vůbec neznají. Ulevilo se mně. Bral jsem to jako naději. Nenapadlo mě, že už pod jedním stolkem v lokále tiká bomba. Pane komisaři, nezlobte se, že jsem při vaší návštěvě ve špitále tak hloupě kličkoval. Říkal jsem si, že musím za každou cenu mlčet, abych před nimi uchránil manželku a dceru. Teď už vím, že tuhle věc bez vás nezvládnou."

"Takže ti dva se u vás objevili až po výběrčím."

"Přesně tak. A pokud jde o toho váhavého výběrčího, před nimi, nemohu se zbavit pocitu, že jsem ho už potkal tady ve městě. A určitě ne pouze jednou. Proto může být i místní."

"Vybavíte si jeho podobu? Zkuste ho popsat."

"Asi čtyřicátník, středně vysoký, tmavé, kudrnaté vlasy, už dost přerostlé, pořád pomrkával a uhýbal očima. Vypadalo to, jako by se tvářil provinile. Jo a stále jazykem šmejdil po spodních zubech. Na levé straně mu jeden chyběl."

"Poznal byste ho, kdybyste se s ním ještě potkal?"

"Sto procentně, pane komisaři. Na tyhle týpky se nezapomíná. A ty dva jsem vám pravdivě vypodobnil hned po výbuchu. Trochu jsem doufal, že vám dojde, že je podezírám z uložení té bomby, aniž bych musel něco dalšího vysvětlovat. Dnes měl ten blondák znovu hlavní slovo a zase vyhrožoval bouchačkou."

"Jednou mu všechno sečteme. A možná dost brzy. Záleží i na vás, pane Kostrhůn. A teď se zeptám, co hodláte dělat dál. Ale pravdu."

"Nevím," škubl nerozhodně rameny.

"Domnívám se, že tímhle skrýváním se nic nevyřeší, pouze jen oddálí. Navíc je vaše náhlé zmizení může natolik rozběsnit, že by se mohli pokusit o to, čím vám vyhrožovali: provést něco vaši manželce nebo dceři. A tohle byste si jistě nepřál... Řekl jste jim, že dům prodáte, tak si vás určitě dobře pohlídají."

"Tu věc jsem vypálil ze vzteku. A hned mně došlo, že jsem provedl hloupost. Ale už se to nedalo vzít zpátky." Kostrhůn se odmlčel a byl značně pobledlý v obličeji. "Radíte mně, abych se vrátil domů?"

Bém přikývl.

"Snažte se uvažovat reálně. Dnes vám zcela otevřeně sdělili, jak na tom s nimi jste. Dobře víte, co vás očekává a zřejmě i nemine, pokud jim něco jiného nezkříží plány. Zdá se, že budou vyčkávat, jak zareagujete. Tím, co jste v rozrušení vyslovil, jste pravděpodobně získal odklad toho, co by vám asi provedli, kdybyste otálel s vyrovnáním dluhu."

"Jestli mají všude své lidi, jak se holedbali, brzy jim dojde, že jsem jenom tak žvanil," namítl Kostrhůn roztržitě a náhle vypadal téměř vyděšeně.

"Musíte je nějak utvrdit, že stěhování miníte vážně. Místo žádosti o půjčku v bance, zajděte do jedné ze zdejších realitních kanceláří a..."

"Ale já barák nechci prodat!"

"Nechte mě přece domluvit, pane Kostrhůn. Stačí, když se v realitce informujete o možnostech prodeje. Orientačně. K ničemu se nezavazujte. Ostatně do prvního zbývají pouhé čtyři dny, když započítám dnešek. Pak třeba budou mít úplně jiné starosti..." pousmál se Bém.

"Jenom abyste se nemýlil, pane komisaři."

"Z vaši rodiny nespustíme oči," přislíbil kriminalista. Domluvil způsob předání nejnutnější zprávy, stiskl Kostrhůnovi ruku a kývnutím vyzval kolegu Kadeřábka k odchodu. Kostrhůnová zůstala s manželem.

Když projížděli kolem auta, ve kterém seděli Málek s Dudovou, Kadeřábek přidupl brzdový pedál.

Ti dva je ubezpečili, že se kolem nikdo podezřelý neukázal. Mohli se tedy domnívat, že jejich schůzka s ukrývajícím se majitelem restaurace U bažanta zůstala utajená a že není ohrožen jejich čas na přípravu opatření, která bude nutná doplnit k těm, co už chystají v souvislosti se dnem, kdy ve městě dojde k dalšímu výběru peněz pro Velkého ochránce.

Když Diana usedla na sousední sedadlo, nedokázal z ní spustit oči. Měla na sobě tmavou, lehce nabíranou sukni a světlou hedvábnou blůzku, nahoře decentně pootevřenou, kouzelný žlábek mezi jejími ňadry nevtíravě naznačoval, že mají ten správný tvar a velikost. Dva koketní pramínky nazlátlých vlasů jí po stranách lehce padaly podle obličeje.

"Co na mě tak upřeně civíš?" vymáčkla ze sebe neklidně.

"Říkám si, jak jsi úžasná. Znovu a znovu musím dumat, jak jsem vlastně k tomuhle štěstí přišel. A jestli si ho vůbec zasloužím."

"Tak už s tím konečně přestaň. Nemusíš mi neustále zdůrazňovat, že náš vztah považuješ za něco mimořádného. Prostě jsme se potkali, vzájemně si padli do oka a máme se rádi... Co kdybys už konečně prozradil, kam vlastně jedeme?"

"Na večeri, miláčku." Natočil volant do plného rejdu a vyjel z řady zaparkovaných automobilů. Obratem nasměroval favorita k nedaleké křižovatce. "Navštívíme restauraci Dvůr, pokud proti tomu zásadně nejsi."

"Říkal jsi, že by nebylo moc vhodné, abychom se tam teď ukazovali," namítla.

"Změnil jsem názor."

"Už jsi jako většina našich politiků," zasmála se. "Snad si nemyslíš, že se nám tam podaří zahlédnout tu Adélu?"

"Strašně bych se divil, kdyby ano. Hodlám nasát tamější atmosféru. Zítra se kolem Dvora začne poflakovat Ondra s foťákem. Nechce se mi věřit, že by Adélka ani nevystřčila nosík. Vždyť i v base vězně pouštějí na vzduch... Ostatně ze včerejší návštěvy u Kovandy mám pocit, že by už o dceři mohl něco vědět. Ale mohu se samozřejmě mýlit."

"Kdyby se, třeba jen na chvíli, objevila doma, nebo mu alespoň zavolala, určitě by nás stáhl a zbytečně neplýtvat oběživem."

"Trefila jsi hřebík přímo na hlavičku. Právě tohle mi od rozhovoru s Kovandou vrtá hlavou. A víš, co se mi z toho vyklubalo? Jestli zmizení Adély není pouze jakousi špičkou ledovce."

"A nepustil jsi fantazii příliš z uzdy, Ondřeji? Co by za tím ještě mohlo být?"

"Kovanda je zavedený v realitách. Hned po převratu chytl správný vítr a bezesporu v tom umí chodit. A

dnes neustále přibývá hajzlů, kteří se hodlají přiživit na úspěšných lidech..."

"A holku možná ani nenapadlo, že otce pomůže zahnat do kouta... Neměl jsi Kovandovi naznačit, co ti v tomhle ohledu nabídl mozek?"

"Pokud na tom něco je, zatluče to. Nebo si ty dvě věci třeba ještě nespojil dohromady... Ale možná máme zbytečně velké oči."

Před průjezdem viaduktu v náspu železniční trati zpomalil a když se pak za nimi vynořilo další auto, dal mu na vědomí, že odbočuje vlevo. Sotva se přesvědčil, že auto nemíní předjíždět, zahrnul na parkoviště před restaurací Dvůr.

Zastavil a pootočil se k Dianě.

"Nejsme tu služebně."

"Pokud mě paměť neklame, nabádal jsi mne, že detektiv musí být ve střehu čtyřicet hodin denně," ušklíbla se.

"Máš pamatováka," pochválil ji. "Ale rozhodně by to na něm nemělo být vidět."

"Nasadím masku kurtizány. Ta by do zdejšího prostředí mohla zapadnout. Souhlasíš?"

"Ovšem. Dnes kdekdo předstírá něco, čím není," neodpustil si. "Hlavně svou roli příliš nepřehrávej, aby ti třeba nechtěli nabídnout angažmá." Zamkl auto a když k němu přistoupila, vzal ji za ruku. "Miluju tě. A vůbec mi nevadí, že jsem občas k smíchu sám sobě. Víš, jak takovým starouškům, jako jsem já, říkají?"

"Nevím. Takové hlouposti mě nezajímají. A neměl by jsi na ně myslet ani ty."

"Snažím se. Ale pořád se mě to drží jako prisáté klíště."

Vstoupili do široké chodby s vysokým stropem. Vpravo byl výklenek s šatnou, kam neměli co odložit, vlevo pevné dveře do restaurace. Až téměř vzadu stoupalo schodiště. Nebylo by marné se tam porozhlédnout, napadlo Jányše, než vešli do lokálu, který ho překvapil svou rozlehlostí.

Zadní stěně dominovala televize s u nás současně největší obrazovkou, spočívala na desce s držáky zabudovanými ve zdi. Prostředek místnosti vyplňovaly stolky pro čtyři. Souběžně s okny se zataženými plyšovými, vínově červenými závěsy, bylo seřazeno deset stolů pro větší společnost. U posledního, až při prosklených dveřích do kuchyně, seděli tři muži a o čemsi živě diskutovali. Když pak, jako na tichý povel, pohlédli k nim, v jednom z nich, blondýnovi s širokými rameny, Jányš okamžitě poznal muže, se kterým měl konflikt v restauraci U bažanta v Újezdě, když se tam s Dianou zastavili na večeři.

Tak vida, kde se zase setkáváme! problesklo mu hlavou a odvrátil oči k barovému pultu s pozadím regálů se sklem, kde postávala vysoká černovláska okolo pětadvaceti let. Měla štíhlou, pevnou postavu s ňadry hodnými obdivu a bezesporu je uměla i správně vystavit. K dojmu obrovského prostoru přispíval i vysoký strop se třemi zavěšenými křišťálovými lustry, jaké mají možnost návštěvníci spatřit v rytířských sálech státem spravovaných hradů a zámků, kterých - ke škodě obdivovatelů - rapidně ubylo, když v rámci pochybných restitucí přecházejí do soukromých rukou potomků někdejší šlechty, která převážně nebyla tak ušlechtilá a hodná, jako paní kněžna z Babičky.

"Kam se posadíme?" potočil se k Dianě.

"Vždyť je to jedno. Třeba támhle," kývla k nejbližšímu stolu v řadě u oken.

Usadil ji tváří k televizi, která do mrtvých prostor začala chrlit první večerní zprávy stanice Nova, a když obcházel stůl, aby zaujal místo proti ní, zaznamenal, že jeden z těch tří mužů u stolu při dveřích do kuchyně se zvedl.

"Předpokládala jsem, že tu bude plno," řekla dost nervózně Diana. "Mají už vůbec otevřeno?"

"Hned se to dozvíme," reagoval Jányš a potočil se k přicházejícímu muži, zřejmě číšníkovi. Vlastnil podsaditou postavu a černý oděv, jako by měl poprvé na sobě, na první pohled se v něm necítil dobře. Z jeho prázdného, pranic neříkajícího obličeje, na ně zíraly přimhouřené, podezíravé oči. Nemohlo mu být ještě třicet.

"Co si dáte?" zabručel neochotně a pátravým pohledem přeskočil z Jányše na Dianu.

"Povečeříme. Co nám nabídnete?"

"Zatím nevaříme, pane. Ale kuchař vám může připravit nějakou minutku, pokud nespícháte... Na co máte chuť?" Mluvil s Jányšem, ale zíral na Dianu, jako by její společník nebyl hoden jeho pohledu.

"Možná něco z kuřete," promluvila Diana a ne pouze proto, aby Ondřejovi pomohla. Z jeho výrazu vyčetla, že ho chování číšníka, který měl postavu spíše vyhazovače, podráždilo."

"Pečené, nebo grilované?"

"Grilované a hranolky s oblohou."

"K pití?"

"Nějakou minerálku. Ne sladkou," zabručel Jányš a byl rád, když ta karikatura číšníka šlapala ke kuchyni. Neušlo mu, že v průběhu objednávání se blondýn zvedl a zmizel dveřmi za barem. Host by určitě použil jiný vchod! S největší pravděpodobností půjde o někoho z lidí, které si majitel vydržuje k ochraně svého majetku, usoudil.

"Zklamali mě. Ani ten nejjednodušší jídelní a nápojový lístek nevedou," řekl nahlas.

"Ondřeji," Dianina dlaň překryla hřbet jeho ruky na ubruse, "co se děje?"

"Nic, co by tě mělo zneklidnit."

"Nejednej se mnou jako s holčičkou, kterou musíš chránit před zneuctěním." "Mezi těmi chlápky vzadu u těch dveří seděl ten blondák, co mi rozproudil krev v Újezdě U bažanta."

"S něčím ho spojuješ?"

"Neškodilo by vědět, čím se tady zabývá. A jestli se U bažanta setkal s Prokopcem, nabeton nešlo jenom o obyčejné přátelské posezení. Prokopec je bezpáteřní parchant a tomuhle čouhají z očí podobné věci."

"Prokopec je ten šéf soukromé bezpečnostní agentury?"

Jányš přikývl.

"Někdy v minulosti ti zkřížil cestu?"

"Na to je moc chytrý. Sloužil u hospodářské kriminálky. Nedivil bych se, kdyby peníze, ze kterých financoval vznik toho svého spolku, co drze nazývá bezpečnostní agenturou, pocházely z podsvětí. Jenomže tenkrát nebyla vůle, podívat se mu zblízka na zoubky. Všelijaký ksindl měl tehdy dokořán otevřené dveře. Můžeme se teď divit, že je republika napůl rozkradená?"

"Třeba se dal na lepší cestu."

"Hajzl zůstane hajzlem. Je pouze otázkou času, kdy něco podrazáckého vyzkouší znovu."

"Může mít něco společného s naším případem?"

"Tohle vědět, tak tady jen tak nesedím."

"Nás by teď měla zajímat pouze nezvěstná Adéla," stačila vyslovit, než k nim došel číšník s lahví minerálky a sklenicemi. Nalil.

"Jídlo bude k dispozici do deseti minut," utrousil. Zachmuřeně se podíval na Jányše a odešel. Diana zvedla sklenku.

"Na co si připijeme, Ondřeji?"

"Minerálkou?"

"Mysli si, že jde o šampaňské."

"Trochu potřeštěné, ale budiž. Aby jsi mě nikdy nepřestala milovat."

"Doufám, že nemáš na mysli pouze postel?"
potměšile jí zajiskřilo v očích.

"Samozřejmě že ne, ale pominout ji prostě nelze. Když jsem v ní s tebou, tak..."

"Zadrž, prosím tě, nebo se budu červenat... Jak se zdá, přípitek zbývá na mně." Cinkla svou o jeho sklenku. "Ať se nám Adélu brzy podaří najít a bez větších šrámů ji odevzdat tatíkovi."

"Nelze nesouhlasit." Jányš polkl několik osvěžujících doušků, vrátil sklenku na stůl. "Za ty roky, co jsem pobyl u kriminálky, a co dělám soukromé očko, jsem hodně iluzí o lidském pokolení poztrácel," prohlásil a povzdechl si. "A nemá význam, abych před tebou zatajoval, že jsem někdy měl chvíle, kdy jsem s tím chtěl sám od sebe dokonce praštit. Lidí, co vědomě přestupují zákon, přibývá a jsou stále nebezpečnější. Víc a víc násilničtější a brutálnější. Když tenhle stav srovnám s těmi optimistickými žvásty popřevratových politiků, ale i s tím, co nám servírují ministři, senátoři a poslanci skoro bez výjimky politické příslušnosti dnes, je mi z toho příšerně smutno. Někdy to dokonce vypadá, jako by jim tyhle nenormální poměry snad i vyhovovaly. Vždyť oni myslí pouze na sebe. Aby si co nejvíc pomohli, dokud jsou nahoře."

"Na Šumavě jsem se o tyhle věci moc nezajímala. Až jsi se v Horské objevil ty. Začala jsem zkoumat, proč je tohle tak a proč ne jinak. Otevřel jsi mi oči," pronesla ve chvíli, kdy číšník přinesl večeři.

Jányšovi neušlo, s jakou chutí se pustila do jídla. I jemu dost vyhládlo, byl zvyklý večeřet kolem šesté hodiny. Musel myslet na toho blondýna. Kdyby se na něho zeptal číšníka, který je obsluhuje, určitě by nedostal uspokojivou odpověď. Navíc by se o tom blondýn vzápětí pochopitelně dozvěděl. Nešlo mu z hlavy to jeho setkání s Prokopcem. Pokud se skutečně znají, o co U bažanta mohlo jít? Jestli je blondýn zaměstnancem společnosti Dvůr, co má společného s bezpečnostní agenturou Protex v Újezdě? Že by případné setkání vyvolal sám Prokopec, aby zkoumal možnosti rozšíření působnosti jeho agentury až sem do Kostelce? Nebo je to naopak a společnost Dvůr má zájem proniknout do Újezda?

Stop! Zase pouští z uzdy myšlenky! Diana má pravdu, když říká, že jejich úkolem je pouze najít Adélu Kovandovou. Jestli do toho bude zatahovat jiné motivy, rozptýlí svou pozornost a něco mu může uniknout. Pokud je Adéla v objektu Dvora, tak určitě někde v soukromých prostorách budovy. Co kdyby se tady trochu porozhlédl? Nejspíš jim ani nepřijde na rozum, že by si něco takového dovolil, když tu jsou s Dianou jedinými hosty. Rozhodně by se o to měl alespoň pokusit. Každá další legální návštěva by už mohla být podezřelá!

Odstrčil prázdný talíř.

"Na moment si odskočím."

Letmo mu zapátrala ve tváři a přikývla. Aniž by věnoval pozornost stolu poblíž baru, vykročil ke dveřím, kterými do restaurace vstoupili.

U schodiště do patra trochu zaváhal. Modrá šipka na stěně dávala na vědomí, že k záchodům musí chodbou do zadního traktu budovy. Jányše ale víc lákalo schodiště, kde byla tabulka SOUKROMÉ PROSTORY!

Už se chystal došlápnout na první schod, když se nahoře na odpočívadle objevila robustní postava blondýna. Vyzývavě cenil bílý chrup.

"Jdeš si popovídat, čmuchale?"

"A vy jste kdo?" snažil se udržet nevzrušený tón hlasu.

"Že bys měl tak krátkou paměť? Jestli ti můžu poradit, čmuchale, tak na mě nic nezkoušej."

"Pokud jste takhle vstřícní ke svým hostům, je mi jasné, proč tu máte jako po vymření," prohlásil jedovatě Jányš a pokračoval chodbou k WC. Než otevřel dveře s figurkou chlapečka, čurajícího do nočníku, zaposlouchal se, zda někde za sebou nezaslechne plíživé kroky. Ani by se nedivil, kdyby ho blondýn následoval.

Ulevil močovému měchýři a vracel se chodbou. Než stačil pohlédnout k odpočívadlu, blondák ho oslovil.

"Čmuchale, ujišťuju tě, že mě ještě nikdo nepodtrh, aby vzápětí sakramentsky nelitoval."

"Tohle by nerozesmálo ani slona."

"Nedráždí mě, čmuchale!"

"Jak se zdá, vtipnost není vaši silnou stránkou."

"Hele, zavři hubu, děláš příšernej průvan," zavrčel blondák a zmizel za ohybem schodiště.

Slovní přestřelka, ke které se Jányš nechal vyprovokovat, ho dost rozladila. Když vstoupil do restaurace, ke všemu u jejich stolu spatřil pomenšího muže s pivním bříškem, jednoho z té trojice u stolu při dveřích do kuchyně. Tatík mrskl očima jeho směrem a s pohrdavým výrazem v obličeji odkráčel.

"Skládal ti poklony?"

"Zaplať, Ondřeji. Povím ti to venku," řekla Diana dost tiše a její tvář jevila známky rozmrzelosti a neklidu.

Viděl přicházet podsaditého číšníka a tak si ani nesesdl. Vylovil z peněženky, co požadoval, a vykročil za Dianou, která už mířila ke dveřím.

"Ondřeji, byl to ten člověk, co mi ukazoval auta a pozval mě na kafe," prohodila, když došli k favoritu.

"Copak měl na srdci?"

"Zeptal se mě, jestli vím, co jsi zač."

"Taky jsem měl s jedním zajímavou debatu," zasmál se. "Jak se zdá, naše firma tady je na černé listině. Čímpak jsi ho potěšila? Nebo nepotěšila?"

"Plácla jsem, že o tobě vlastně nic nevím, protože jsi mě sbalil teprve odpoledne. To byla voda na jeho mlýn. Snažil se mě před tebou varovat. A dokonce mi

nabídl, abych přišla sama, že ví o místě, kde se sjíždějí pracháči z širokého okolí, kteří si kvůli tak hezkým slečnám, jako jsem já, rádi provětrají prkenice."

"Neříkal jsem ti, že máš šanci?" prohodil, když usedl za volant. Vycouval, vyjel do silnice. "Nabízí se ti jistě slušně honorovaná kariéra."

"S díky odmítám. Nemám zájem," zamračila se. "Ale víš, co mě napadlo? Jestli právě na tohle nenachytali Adélu Kovandovou."

"A já zase dospěl k názoru, že na tyhle parchanty budeme muset jít úplně jinak," řekl Jányš s očima upřenýma na asfalt před autem. Raději neupřesnil, jak.

25

Myšlenek na opatření, která chystali u Soudka v den, kdy se k němu měl dostavit výběrčí Velkého ochránce, jenž byl pro ně stále velkou neznámou, se kriminální komisař nedokázal zbavit ani ve své garsonce.

Pokud šlo o utajení připravované akce, věděli o ní pouze jeho lidé a o nich ani v nejmenším nepochyboval, ale v omezeném rozsahu seznámil i majitele obchodu a zde viděl slabší místo. Ne, že by se obával, že je Soudek podtrhne, vždyť ty záležitosti musel chápat jako pomoc jemu, ale co když v nejdůležitějším okamžiku psychicky nezvládne předání peněz a svou nervozitou zapříčiní nějakou situaci, která vyvolá ve výběrčím nedůvěru a následkem toho se jim to vymkne z rukou?

Mockrát si zopakovali, jakým způsobem proběhne zítřejší noční přesun vrchního inspektora Kadeřábka a technika Vaňury do Soudkova domu, aby obchodníkovi předali peníze pro výběrčího a nainstalovali kameru, která má zaznamenat jejich předání. Promysleli každý detail, včetně krytí těch dvou.

Ale co když to i tak neujde lidem, kteří ve městě pracují pro Velkého ochránce?

Ke všemu netuší, kolik těch parchantů, schopných všeho, jistí výběrčího. Jeden či dva třeba zůstanou v autě, kterým dorazí, ale další se mohou pohybovat mezi lidmi. Některý z nich si může něčeho všimnout a zahájí střelbu, aby varoval výběrčího. Nelze vyloučit ani situaci, kdy mohou některé občany, kteří se na inkriminovaných místech objeví, vzít jako rukojmí.

Jak potom vysvětlím policejnímu řediteli, že jsem past u Soudka zatajil?

Bém se na lůžku převaloval a spánek mu beznadějně unikal.

V tomhle rozpoložení ho zastihlo zvonění telefonu, jehož protivný zvuk zpřetrhal ticho garsonky. Když rukou tápal k sluchátku na přístroji, který spočíval na nočním stolku, letmo mrkl k displeji elektrického budíku, který dostal od svých podřízených, když mu blahopřáli k padesátce.

Necelých pět minut chybělo do půl dvanácté.

Ze sluchátka se ozval hlas inspektora Málka, který tu noc na kriminálce držel službu. Slyšel dobře, co říká, ale nechtělo se mu tomu uvěřit. Zpráva ho šokovala. Do úst se drala otázka: Proč?

"Šéfe, pošlu vám auták," připomněl se inspektor.

"Není třeba, vždyť to mám prakticky za rohem. A potřebuji si provětrat hlavu." Vrátil sluchátko na přístroj rychlým pohybem, jako by ho začalo pálit do ruky. Chvilí nehnutě zíral k oknu, za kterým dosud vládla tma rozředená světly z nedaleké hlavní ulice.

"Proč sakra?" zabručel a posadil se, spustil chodidla na koberec. Ještě mátožně natáhl ruku k šatům a začal se oblékat.

Myslel na svou návštěvu u starého holiče Párala. Připadalo mu absurdní, že by člověk s jeho vitální chutí žít, zničehonic spáchal sebevraždu. Ano, jisté náznaky toho, že ho současná situace deptá a že místo očekávané naděje přišlo zklamání v podobě sprostého vydírání, tu byly. Ale člověk, který bez úhony prožil všechno, co předcházelo, a neztrácel svůj optimismus, obvykle nekončí jako sebevrah! Bémovi se nechtělo věřit, že by Páralovi ušlo vozidlo, které už druhý den po jeho návštěvě u něho, občas stávalo na dohled holičství.

Ale mohlo ho napadnout, že jde o lidi Velkého ochránce!

Ne! Stokrát ne. Páral nebyl z těch, co by své problémy vyřešili dobrovolným odchodem ze života.

U kostela Bém počkal, až projede nějaké tmavé osobní auto, a přešel vozovku na druhý chodník. Podle obrovských výloh, kde v prvních letech po převratu býval honosný autosalón a nyní jeho halu zaplňovaly pojízdné věšáky s oděvy - dlouho prázdné prostory si pronajali vietnamští stánkaři - se dostal k prodejně Barvy a laky. Za ní odbočil do slepé uličky, kde už parkovala dvě auta. Od toho v policejních barvách mu vyšel vstříc mladík v uniformě a blýskl po něm světlem baterky.

"Promiňte, pane komisaři. Máme příkaz..."

"To je v pořádku, nadstrážmistře. Už tam jsou naši?"

"Snad tři minuty. Právě jsem žádal o posilu, kdyby se tu přece jenom začali srocovat zvědavci. Zatím je klid."

Policista s ním šel průjezdem až na dvorek, aby ho ušetřil kontroly od svého kolegy, který přešlapoval před vstupem do holičství.

Mrtvý už ležel na podlaze, zakrytý několika bílými plachetkami, které dával svým zákazníkům přes ramena, aby jejich oděv neznečistily odpadávající vlasy. Kriminalisté z výjezdní skupiny prováděli rutinní práce na místě činu.

Inspektor Málek zvedl hlavu, pak se narovnal v zádech a šel k Bémovi, který zůstal stát mezi dveřmi, moc prostoru tam nebylo.

"Je mi líto, že jsem vás musel vyburcovat, šéfe, ale vysloveně jste si přál, abychom vás okamžitě informovali o všem, co by mohlo mít souvislost s případem Velkého ochránce."

"Nespal jsem. Povídej."

"Ve třiadvacet čtrnáct zavolal na sto padesát osmičku nějaký muž, že se ještě naplno svítí v holičství, to že není obvyklé. Služba sem nadirigovala hlídku, která právě projížděla sousední ulicí. Když dorazili, zjistili, že není zamčeno. Vešli do officíny a Párala našli viset na trubce vpravo od dveří k sociálnímu zařízení. Kolem krku měl smyčku z koženého pásku. Přesvědčili se, že už je pozdě na jakékoliv pokusy o oživení a podle mne správně odhadli, že smrt nastala už před několika hodinami. Všechno nasvědčovalo sebevraždě a tak to taky nahlásili na stanici. Ale vzápětí jeden z nich objevil na stolku papír a hned bylo všechno jinak."

"Víme, kdo nás upozornil?"

"Bohužel se nepředstavil a řekl pouze pár slov. Kdyby šlo o někoho kolem, už by se tu jistě objevil. Jak jste sám viděl, nikdo nikde. Pravděpodobně volal z některé telefonní budky v ulici ke kostelu."

"Stejně ráno bude třeba obejít všechny nájemníky. Hlavně ty, co mají okna do uličky. Někdo mohl něco slyšet. I když to vypadá, že nikoho nevyrušili."

"Visel na pásku od vlastních kalhot," ozval se Vaňura skloněný k tělu na podlaze. Poodhrnul plachetku ze staříkova obličej. "Nemusím být doktor, abych sebevraždu vyloučil. Tyhle modřiny a oděrky si v žádném případě nemohl způsobit sám. Nehledě na ten vzkaz." Zavalitý technik se zvedl a ruku s nataženou rukavicí na jedno použití namířil na nedaleký stolek.

K desce byl holičskými nůžkami přibodnut list papíru se slovy napsanými velkými tiskacími písmeny.

TOHLE SE STANE KAŽDÉMU UDAVAČI!
VELKÝ OCHRÁNCE

"Sakra!" Bém si musel sednout. Pak zvedl pravou ruku a prsty si střídavě masíroval oba spánky. Chvíli mu trvalo, než byl schopen normálně uvažovat.

Pokud Párala zlikvidovali v duchu toho jednoznačného vzkazu, Velký ochránce nesporně musí mít dlouhé prsty! Jak se ale mohl dozvědět, že mu starý holič předal onen vyděračský dopis, když to podléhalo maximálnímu utajení? Že by někdo z lidí, kteří zde ve městě pracují pro Velkého ochránce, zaznamenal jeho návštěvu u Párala a když k tomu pak přibyl i ten stín, usoudil, že je holič zradil? Vyloučit se nedá nic. Od nich o existenci vyděračského dopisu věděli jeho kriminalisté a okresní policejní ředitel! "O tomhle," Bém kývl k přibodnutému papíru, "se nesmí dozvědět další živá duše. Jestli se to během zítřka dostane mezi lidi, nedivil bych se, kdyby nám na poslední chvíli cuknul i Soudek." "Nám tohle snad zdůrazňovat nemusíte, šéfe," zabručel Vaňura. "Ale jsou tu ti kluci v uniformě..."

"Promluví s nimi," řekl Málek a opustil oficínu.

"Pokud máš hotové všechny potřebné snímky, požádej o odvoz," řekl Bém a přihlížel, jak technik ukládá nůžky i papír se vzkazem od Velkého ochránce do průhledných plastových pouzder.

"A co když to mezi lidi rozšíří ti, kteří ho mají na svědomí? Takovou reklamu přece potřebují, aby byli platiči povolnější," ozval se náhle Vaňura.

"Doufejme, že je něco takového nenapadne. Nebo že s tím alespoň nebudou tolik pospíchat."

"Šéfe, jak se zdá, oba jsou rozumní kluci," spustil Málek ve dveřích. "Nadstrážmistr se dokonce netají úmyslem, že by se chtěl dostat k nám. Když mě ujistili, že o vzkazu pod nůžkami jejich službu neinformovali, vysvětlil jsem jim, proč zůstaneme u té sebevraždy. Myslím, že pochopili nutnost utajení."

"Jako by jsi mi četl myšlenky, Františku."

"Tak tohle bych si netroufal," ušklíbl se Málek. "Dovedu si představit, jak vás Páralova smrt žere. Možná se v duchu i obviňujete, že ho máte na triku, šéfe. Ale bude v tom lítat někdo jiný. Od prvního okamžiku přemílám v hlavě, jak se to mohlo profláknout. Nemuseli jsme to být právě my, kdo mluvil. Jeden čas jsem do téhle oficíny taky chodil. Páral byl vyhlášený mluvka. Když vás stříhal, semlel kdeco. Co když uklouzlo něco jemu?"

Bém potřásl hlavou.

"Že si rád popovídal, nepopírám. Ale že by sám strkal hlavu do oprátky? Když mi dopis předával, netajil se obavou, aby se nedostal do rukou někoho, kdo by ho použil proti němu. Podle mne dobře věděl, co by mu hrozilo."

"Jestli tedy škrtneme Párala, přichází v úvahu, že nějak vyčenicnali ten náš dohled."

"Anebo..." Bém se odmlčel. Samotná představa toho, že někdo z jeho kriminalistů může poskytovat zprávy Velkému ochránci, byla značně deprimující a pár vteřin mu trvalo, než ji odehnal. "Františku, dejte si s tím tady práci jako ještě nikdy. Nesmí vám uniknout ani chloupek," řekl a vyšel do přítmí dvorku ve chvíli, kdy do uličky dorazilo další vozidlo. V průchodu se pozdravil s lékařem, který přijel ohledat mrtvého.

26

Ondra se občas podíval do zpětného zrcátka, aby zkontroloval příjezd od silnice, jinak prakticky nespustil oči z majestátně vyhlížejícího průčelí budovy s věžičkou na šikmé střeše, nad kterou povlával barevný praporek. Seděl ve staré škodovce zelené barvy, kterou už při rámu a na blatnících prosvítala rez. Zaparkoval ji po pravé straně dvou automobilů - tmavěmodré audi a vínově červeného peugeotu. Za těch čtyřicet minut, co tam stál, k nim už žádné vozidlo nepřibylo. Vlastně na téhle straně budovy za ten čas nespatriil ani živáčka mimo vyzáblé rusovlasé ženy, co téměř bez pohybu trčela sotva pět metrů od vstupních dveří do restaurace a nad úrovní svého hubeného pasu svisle přidržovala křiklavě barevný časopis. Ještě před pár lety by něco tak podivného lidi šokovalo, ale postupem času si zvykli i na horší absurdity. Svědkové Jehovovi už patřili ke koloritu mnoha míst, kterými se pohybovalo větší množství lidí či kde tušili plémě Satanovo, jak říkali, a navzdory tomu, že o ně málokdo sotva zavadil očima, drželi svou svatou stráž. Kdo by taky v době, kdy naše města i vesnice ovládla modla peněz, mařil svůj čas zkoumáním zcela katastrofických předpovědí typu: Už naši generaci čeká den Posledního soudu, kdy zlí lidé budou bez milosti zahubeni, ale ti našeho vyznání a všichni, kdo ruku v ruce s nimi milují spravedlnost, zůstanou ušetřeni, jako byl při biblické potopě zachován Noe se svou rodinou a jejich zvířaty. Ti, co spolu s námi přežijí, ovládnou Zemi a vytvoří na ní nový Boží svět.

Jedno i druhé samozřejmě odporuje logice i prostému zdravému rozumu. Ale zatímco současnou nadvládu peněz jde zlomit, scestná myšlenka likvidace nepohodlných lidí je vlastně nezničitelná, stále znova a znova se vynořují noví mesiáši, kteří ve jménu Boha a lepšího života v budoucnu připravují muka těm, co neodpovídají obrazu jejich značně pokřiveného či alespoň uměle zjednodušeného světa. A lidé, kteří uvěří své výjimečnosti, ale i ti, co z jakéhokoliv důvodu ztratili víru v tuhle společnost, plnou závisti a z ní většinou pramenící nenávisti, je bohužel následují jako ovečky, proběhlo hlavou Ondrovi a nastartoval auto. Opustil vyasfaltovanou plochu parkoviště před restaurací, zvolna objel blok budov Dvora, aby zastavil při okraji vozovky, na dohled širokého průjezdu s klenutím, po jehož obou stranách byly připevněny barevné poutače, které projíždějícím hlásaly, že uvnitř naleznou prodejny se stavebním materiálem a ojetými vozy, které je možné zakoupit i na výhodný leasing.

Když s otcem a Dianou promýšleli, jak si ověřit, zda se Adéla Kovandová opravdu nalézá někde uvnitř objektu, shodli se, že nejprve budovy a jejich nejbližší okolí budou dva tři dny pozorovat. Nechtělo se jim uvěřit, že by si dívka alespoň nevyšla na vzduch, pokud je tam dobrovolně. Pro případ, že by se venku objevila, měl Ondra na vedlejším sedadle připravený fotoaparát. Těžko můžete otci tvrdit, že dcera je tam a tam, když mu o tom nepodáte patřičný důkaz.

Snad deset minut poté, co zaujal nové stanoviště, vyjelo z nádvoří nákladní auto s ložnou plochou zarovnanou cihlovými bloky. Za další čtvrt hodinku odtud vyšla dvojice mezi pětadvacítkou a třicítkou. Každých pár kroků se zastavovali a muž s bradkou drobnější ženě cosi vysvětloval a vydatně si pomáhal pažemi. Z jeho gest vyplývalo, že si něco moc přál, ale neví, jak by to zaplatil. Ondra nepochyboval, že řeč byla o některém z nabízených aut.

A proč bych si je nemohl prohlédnout i já? napadlo ho po asi dvaceti minutách, když jediným pohybem byla projíždějící vozidla. Bylo mu zcela jasné, že kdyby vedle něho seděl otec, okamžitě by připomněl, jak nelibě nesl, když se tam vydala Diana. Naštěstí s ním nebyl a nemohl mu v jeho úmyslu zabránit.

Ondra si zavěsil fotoaparát na krk, vylezl ze škodovky a přešel na druhou stranu vozovky. Prošel průchodem s klenutím, jaké už nové domy nemívají, a rozhlédl se nádvořím, aby se zorientoval. Vlevo, v otevřených vratech spatřil chlapíka v zelené kombinéze, který cosi kutil u žlutě nastříkaného

vysokozdvížného vozíku. Vpravo byl přístup do haly. Uvnitř bylo vidět několik osobních automobilů s velkými cedulemi za čelními skly.

Stačil sklouznout pohledem po prostřední budově, která téměř čtvercové nádvoří uzavírala, zaznamenat dvě řady oken a zdívo, které už zoufale volalo po nové fasádě, než k němu z prosklené kukaně, která vypadala moderně, ale v tomhle prostředí působila spíš jako podlitina na oku, vykročil středně vysoký, přitloustlý muž k padesátce. Jeho obličej nesl masku flegmatika, ale výraz očí byl bystrý a protějšku prozrazoval, že se Ondru snaží okamžitě zařadit do nějaké škatulky. Stejně jako muž u vysokozdvížného vozíku měl na sobě zelenou kombinézu, která nepochybně znamenala příslušnost k společnosti vlastníci objekt Dvůr. Mezi rozevřeným zipem na prsou mu prosvítala světlejší košile s rozhalenkou.

"Vítejte v autobazaru Dvůr, pane," oslovil ho s boдрým úsměvem v tučném obličejí. "Máte zájem o koupi auta? Jaké o něm máte představy?"

"Určitou představu bych měl, ale kapsa bohužel není tak plná, jak by bylo zapotřebí," ušklíbl se Ondra. "Doneslo se mi, že prodáváte i na leasing."

"Ale samozřejmě. Dnes vlastně jde o nejrozšířenější způsob prodeje. Projdeme vystavené vozy, o každém vám něco řeknu. Krk dám za to, že od nás odejdete navýsost spokojený, pane..."

"Jandák, jméno mé," utrousil Ondra a když mu muž s neumdlévajícím úsměvem pokynul, aby ho následoval do haly. Chystal se za ním vykročit, ale v tom okamžiku do nádvoří vjel tmavě zelený seat Toledo. Téměř neslyšně prosvištěl kolem něho a zastavil kousek od vchodu do prostřední budovy. Skoro současně se ve dveřích objevil vysoký blondák s tělem, které i na tu vzdálenost sršelo silou. Muž, který vystoupil ze seatu, mu stiskl ruku, dali se do řeči.

Bez velkého uvažování Ondra zvedl fotoaparát k očím a dvakrát stiskl spoušť. Chystal se k tomu i potřetí, když se za ním ozvalo:

"Co to děláte, člověče?"

Ondra se jen letmo ohlédl, ale vzápětí udělal další dva snímky rychle za sebou. Poslední v okamžiku, kdy se muž, který přijel seatem, potočil jeho směrem. Možná až k němu dolehlo podrážděné volání zaměstnance prodejny ojetých automobilů.

Chlapík v zelené kombinéze doklusal k Ondrovi a ještě celý zchvácený se zalykavě rozkřikl:

"Kdopak vám tady dovolil fotografovat, člověče? Kde myslíte, že jste, herdek?" soukal ze sebe a tvářil se značně nepřátelsky.

"Promiňte, ale já jsem hrozný fanda do seatu. A Toledo vidím na vlastní oči poprvé. Přesněji poprvé tak zblízka," vylouval se Ondra a pro jistotu byl připraven bránit svůj fotoaparát, kdyby chlapíka třeba napadlo, že mu odebere film.

"To vám chválím, ale vybral jste si k focení nesprávné místo. Neumíte číst? U brány jsou cedule jako vrata, že se tady nesmí fotografovat," pokračoval zaměstnanec na stejnou notu.

"Kvůli pár fotkám seatu jste úplně nepříčetný?"

"A co ti páni u něj?" procedil přes zuby a jeho obličejem proběhl výraz, který neměl daleko ke strachu.

"Jací páni? Já fotil seata, copak jste hluchý?"

"Je mojí povinností vám ten filmek odebrat."

"A jinak jste zdravý? Mám na něm i jiné věci," zaprotěstoval Ondra a couvl, aby byl z jeho dosahu, kdyby nemínil zůstat pouze u slov.

"Pane, jestli nechcete mít zbytečné problémy, vydejte mně váš film," spustil zhurta muž v zelené kombinéze a natáhl k němu ruku. Navíc Ondra koutkem oka zahlédl, že jejich směrem rázně vykročil ten počůzek s blond vlasy. Bleskově v duchu zhodnotil situaci. Kdyby mu v odchodu bránil pouze přitloustlý zaměstnanec, nebyl by až takový problém ho zpacifikovat. Blondák byl evidentně nad jeho síly!

Bylo mu jasné, že nesmí déle váhat. Naznačil únik doleva a když na to zaměstnanec reagoval stejným pohybem, vyrazil na opačnou stranu. Ze všech sil běžel k průchodu z nádvoří a pravou rukou si přidržoval fotoaparát na hrudi. Díky svému mládí získal náskok nejméně dvaceti metrů. Někoho za sebou slyšel, ale raději se ani letmo neohlédl, aby třeba neklopýtl. Proběhl pod klenutím průchodu a zaznamenal zleva se přibližující a nezpomalující kamión, ale musel to riskovat. Pár metrů před čumákem modrého tahače s komínkem pokuřujícího výfuku nad kabinou překonal vozovku, sklouzl za volant škodovky a okamžitě startoval. Nezklamala. Zařadil zpátečku a jak nejrychleji mohl, couval. Ulice byla rovná a její povrch v dobrém stavu, auta naštěstí parkovala při druhé straně.

Muž v zelené kombinéze se objevil v místě, kde ještě před třemi minutami stála zelená škodovka. Hrozil za ním zvednutou paží a jeho pohybuující se ústa svědčila o tom, že za autem vysílají nadávky. Ondra se ušklíbl. Když pak ve zpětném zrcátku zaznamenal uličku odbočující mezi dvě bytovky s nástavbami, bez zaváhání do ní zacouval, přetočil volant, vycvakl zpátečku a dlaní řadil. Sotva auto nabralo potřebnou rychlost, ohlédnutím prozkoumal

silnici za sebou. Nic za ním nejelo. Usoudil, že jim unikl. Ale pak ho napadlo, co když těm ze Dvora došlo, že pojedou k centru města a rozhodli se, že si na něho někde počíhají. Musí se mít na pozoru a nedat se chytit! Diana tvrdila, že tam mají rozmístěny kamery. Nespátlil je, ale to ještě neznamená, že tam nejsou. Nedivil by se, kdyby monitorovali i prostor před vjezdem do nádvoří. Pokud jeho škodovku některá z těch skrytých kamer zaznamenala, už znají jeho espézetku a podle ní pro ně nebude žádný problém zjistit, že jejich návštěvník patří ke zdejší detektivní agentuře. Co ho to popadlo s tím focením seatu s espézetkou sousedního okresu? Intuice? Ale co když tím zkomplikoval jejich pátrání po Adéle Kovandové? Otec ho za tohle asi nepochválí. Ale v žádném případě konflikt před ním nemůže utajit, mohlo by se jim to škaredě vymstít.

Vpravo se mihla žlutá krabice policejní stanice, vzápětí minul odbočku k první benzinové pumpě, pak k druhé na opačné straně. Projel kolem diskontu. Všude byl normální provoz. Na křižovatce měl odbočit k centru, ale zvolil druhou možnost, hlavní ulicí zamířil k Sokolovně a uhnul doleva až při pomníku padlým z posledních dvou válek.

Je normální, aby v běžné firmě dělali takové mraky kvůli několika fotkám na nádvoří? A co ti páni? zeptal se ho na první pohled vyděšený zaměstnanec autobazaru. Kdo byl ten člověk, který přijel seatem? Obchodní partner? Prominentní host toho přísně utajovaného hanbince, o němž se mezi lidmi v souvislosti s Dvorem hovoří? Jedno i druhé by mohly být docela nosné motivy pro pokus o tak razantní zásah proti jeho fotografování!

27

"Sedni a poslouchej," pravil naléhavým tónem Jányš senior, když na něho syn vzrušeně vychrlil, co se mu přihodilo ve Dvoře. "Ráno mi nepřipadalo až tak nutné, zatěžovat tě tím, co se nám včera stalo, když jsme si s Dianou vyrazili na večeři do té jejich restaurace. Ale krátce po tvém odjezdu mi volal Kovanda, abych k němu okamžitě přijel, že pro mne má něco moc důležitého. Vlastně mě ani příliš nepřekvapilo, když mi řekl, že si nepřeje, abychom dál pátrali po jeho dceři Adéle. Přesto jsem se ho zeptal, proč se k tomu rozhodl tak najednou. Prohlásil, že už ví, kde dcera je, a že jí nemínil bránit, aby tam nadále setrvala, protože je plnoletá. Podotkl jsem, že přece byla plnoletá už když nám ten

úkol zadával. Rozkřikl se, že není jeho povinností, aby se mi z toho zpovídal. Vypsal šek na dvojnásobnou částku, než jsem na začátku nárokoval, abychom prý nebyli škodní. Tím že jsme spolu definitivně skončili."

"Chceš říct, že jsem tam dneska blbnul zbytečně?" vyhrkl našťvaně Ondra.

"Tímhle si nejsem docela jistý."

"Proč jsi nevzal mobil a nestáhl mě? Mohl jsem ten čas strávit rozhodně lépe. Nehledě na skutečnost, že bych si býval ušetřil trable s tou honičkou. Připadal jsem si jako nějaký přicvoklý desperát."

"Možná jsem tě ke Dvoru ani neměl posílat. Ale včera v té restauraci mě něco napadlo. Právě o tom chci s tebou podebatovat. Z toho, jak se Kovanda kroutil, když se snažil vysvětlit, proč nás z pátrání po Adéle stahuje, jsem nabyl dojem, že všechno může být úplně jinak. Že ho třeba někdo z těch hajzlů kontaktoval a tvrdě přitlačil do kouta."

"Kvůli Adéle?"

"To v první řadě. Ale přidej si k tomu, že Kovanda provozuje úspěšnou realitku. Co když před námi od samého začátku právě tuhle spojitost zamlčoval?"

"Pokud máš pravdu, asi jsme šlápli do něčeho, co je horší než fakt, že se Adéla mohla ocitnout v bordelu pro ty zazobance."

"Včera, po návratu ze Dvora, jsme tyhle věci s Dianou trochu rozebírali. Určitě by nešlo o první případ, kdy by běžná firma, byla pouze ochranným pláštíkem pro něco jiného, co je třeba perfektně zamaskovat."

"Něco takového mě už taky napadlo. Ale co skrývají? Přiznám se ti, že mě vyjukalo, jak na mé focení zareagovali. Nehnal se za mnou jen ten zaměstnanec autobazaru, ale i blondák, který toho chlápka, co přijel seatem s espézetkou sousedního okresu, přišel uvítat. Poslechni," Ondra prsty zajel do vlasů a v obličeji se mu objevil zachmuřený výraz, "uvědomuješ si, že nás znají a po dnešku nám můžou tvrdě přišlapovat paty?" "Nebylo by to poprvé."

"Nebylo," souhlasil Ondra. "Ale poprvé nevíme, o co jim vlastně jde. Nešlo by nějak zjistit, kdo je skutečným majitelem Dvora? I za cenu, že některému ouřadovi šoupneš pár stovek. Vyplatilo by se vědět, co je takhle parádně zdivočilo."

"V tomhle směru jsem už zapracoval. Jeden známý, který nám už párkrát vytrhl trn z paty, zjistí, na koho se konkrétně obrátit. Mám se zastavit zítra. Jak vypadal ten blondýn, co si potřásal pravici s tím ze seatu a pak klusal za tebou?"

"Ramenáč samý sval. Tipoval bych ho na bodyguarda nebo vyhazovače. Že by někdo z ochranky?"

"Měl jsi štěstí, že tě nedostal do pazourů. Už jsem s ním měl dvakrát tu čest. Pokaždé se schylovalo ke rvačce. Poprvé jsem si s ním povídal v restauraci U bažanta v Újezdě, když jsme tam s Dianou po jejím příjezdu večeřeli. Podruhé včera večer. Šel jsem jako na WC a chtěl si obhlédnout schodiště do soukromých prostor budovy. Číhal na mne, jako by uhádl mé úmysly. Netajil, že je mu známo, čím se zabývám, a neskryval nespokojenost. Čert ví, proč mě má tak v zubech. Rozhodně nepůjde o zanedbatelného protivníka."

"Diana byla u toho?"

"Té zatím v lokále jiný vysvětloval, co jsem zač. Řekla mu, že mě zná krátce a že dnes beztak odjíždí, ale mám pocit, že jí na ty nesmysly stejně nenaletěli," zamračil se Jányš.

"Kde vlastně Diana je?"

"Volala Markéta, ať se zastaví, že si potřebuje o něčem moc důležitém popovídat. Ondro, nemáte mezi sebou nějaké problémy?"

"O žádných nevím."

"Markéta mi dnes připadala nezvykle roztržitá."

"Myslím, že vím, co budou mít na programu."

"Jestli si jí postěžuje, že nejsi věčně doma, Diana zasáhne v tvůj prospěch."

"Ani na moment o tom nepochybuju. Její nadšení pro věc hraničí až s horlivostí. Jako bych viděl sám sebe, když jsem začínal. Taky jsem se do všeho vrhal rovnou po hlavě. Ale brzy jsem se zklidnil. Když mi došlo, že vůbec nic v téhle práci nejde uspěchat. Že každý spěch je většinou ke škodě věci."

"Jsem přesvědčen, že Diana na to přijde dřív než ty, Ondro. A neber to jako urážku. Tak už se pochlub, o čem si naše děvčata povídají?"

"Ty by jsi vymámil i z jalové krávy tele. Markéta se domnívá, že je těhotná. Ale jestli před ní dáš najevo, že jsem žvanil já, v životě už na tebe nepromluví."

"Konečně... Sakra, to je dobrá zpráva. Jak dlouho už to před námi tajíš?"

"Pár dní. Musel jsem Markétě odpřisáhnout, že budu mlčet."

"Vezmu tě domů a vyzvednu Dianu. Ale nejdřív udělej ty fotky. Když po tobě tak ostře šli, mohou být důležité."

"Pro nás?"

"Víc myslím na Béma. Ten se o blondáka poměrně dost zajímal. Chystal jsem se mu brnknout, než se

ozval Kovanda. Ale asi bude lepší, když počkám, až co uvidíme na těch snímcích."

"Nemám vyfocenou ani polovinu filmu..."

"Jako bys nevěděl, že někdy se nevyplácí moc šetřit. Pro jistotu udělej od každé fotky jednu kopii."

Ondra přikývl a s fotoaparátem odešel do koupelny, kterou běžně používal k vyvolávání filmů, pokud je potřebovali zpracovat co nejrychleji, nebo na nich bylo něco, co nemohli svěřit Konice.

Jányš senior zamířil do ložnice, otevřel okno, zapálil si cigaretu a shlížel k zaparkovaným autům před budovou. Adéla Kovandová už není jejich záležitost, pokud si to její otec ještě nerozmyslí, ale stejně si budou muset dávat pozor, aby je ti ze Dvora něčím nepřekvapili. S Dianou promluví, až pojedou ze sídliště. Markétu v jejím požehnaném stavu z toho samozřejmě vynechají.

Ale třeba jsou tyhle obavy zcela zbytečné a těm ze Dvora postačí, že je patřičně vyděsili, pomyslel si ve chvíli, kdy spatřil nějakého muže, který se zastavil u jejich parkující škodovky. Podíval se na espézetku, pak přes sklo dovnitř do vozidla a rychlou chůzí zamířil přes ulici. Jányš se vyklonil, ale dlouhán už byl na nároží a zmizel v sousední ulici.

Takže Ondra nepřeháněl! pomyslel si. Vyklepl z krabičky druhou cigaretu a zapálil si ji od té, kterou dokuřoval.

28

Vrchní inspektor Kadeřábek a technik Vaňura se s potřebnou technikou přesunuli do Soudkova domu už krátce po půlnoci, aby měli dostatek času k rozmístění dvou skrytých kamer, které měly snímat všechny návštěvníky prodejny s obuví - napadla je možnost, že někdo jiný v roli nakupujícího může prozkoumat podmínky ještě před vlastním příchodem výběrčího Velkého ochránce - a nezpochybnitelně zdokumentovat předání vyděračského poplatku. Když tuhle důležitou akci připravovali, vycházeli z předpokladu, že lidé, pracující pro Velkého ochránce, budou mít všechny objekty, které výběrčí hodlá navštívit, nějakým způsobem pod dohledem, aby předešli všemu, co by je mohlo zaskočit. I kdyby kontroly provedli pouze namátkově a třeba jen u předem vytipovaných podnikatelů, mohla to být zrovna Soudkova prodejna, které tentokrát věnují zvýšenou pozornost. Pokud by je cokoliv znepokojilo, určitě by nastaly problémy. Kriminalisté nemohli vědět, jak by

lidé Velkého ochránce reagovali. Zda by se pouze stáhli, nebo by okamžitě následovala nějaká odvetná akce. Prozrazení by bezpochyby rozpoutalo teror vůči podezřelým a v každém případě by došlo k ohrožení Soudka a jeho rodiny.

Od časného rána kriminální komisař Bém seděl ve své kanceláři u vysílačky a poněkud se uklidnil až dvě minuty před sedmou hodinou, kdy se ozval Kadeřábek a ujistil ho, že obě kamery jsou vyzkoušené a v pohotovosti, oni ukryti ve skladovém prostoru za prodejnu a mají ji pod kontrolou na obrazovkách.

Minutu před čtvrt na osm se s ním spojili Málek s Dudovou z auta zaparkovaného mezi vozidly po levé straně Soudkovy prodejny. Sdělili mu, že i přes příliv dalších automobilů mají zajištěn dobrý výhled i samotný rychlý výjezd na vozovku, která prochází náměstím. Na tyhle dva Bém spoléhal nejvíc, měli za úkol sledovat osoby vcházející do obchodu a po upozornění kolegů zevnitř, že se platba uskutečnila a výběrčí opouští krám, bylo na nich, aby ho nespustili z očí, a pokračovali ve sledování auta, do něhož nastoupí. Pro případ jiné, nepředvídatelné situace, stál s autem na začátku Kostelní ulice inspektor Pecka. Všichni byli vybaveni vysílačkami naladěnými na stejné frekvenci. Bém věděl, že nyní jim už nezbývá nic jiného než trpělivě čekat, a přesto se neubráníl tomu, aby v duchu znovu a znovu neprobíral všechna učiněná opatření. Mimo jiné se mu vybavily i dohady s Kadeřábkem, k němuž se minulé odpoledne překvapivě připojil i technik Vaňura. Naposled s nimi procházel jejich úkol v Soudkově domě, aby byli pokud možno připraveni na všechno, co by se tam mohlo přihodit. Chvilí předtím mu Vaňura na stůl položil deset fólií s otisky sejmutými v holičství surově zavražděného Párala. Všechny pocházely z míst, kde bylo nepravděpodobné, že by je tam mohl zanechat běžný zákazník, jenž se do officíny přišel nechat ostříhat nebo oholit. Po vyřazení těch, co evidentně zanechal starý holič, zůstaly tři otisky, které patřily jiné osobě a navíc měly vzájemně shodné papilární linie. Pátrání po jejich nositeli bohužel vyznělo naprázdno, v žádné evidenci prostě nebyly. Dva získali z papíru, na kterém vrah či vrahové zanechali vzkaz. Třetí pocházel z pásku, který měl Páral zatažený kolem krku. Poněkud matoucí byla skutečnost, že na nůžkách, kterými byl přibodnut list se vzkazem, se žádné otisky nenalezly. "Šéfe, ať už ty tři patří komukoliv, samotný způsob, kterým starého holiče zlikvidovali, svědčí o krutosti, jaké jsou tihle bastardi schopní, když se jim někdo postaví do cesty. Myslíte si, že se těm parchantům

pazoura zachvěje, když namíří na někoho z nás? Být vámi, tu sledovačku bych nebral až tak vážně," spustil na něho Vaňura, když fólie s otisky shrábl do větší šedé obálky.

Vzápětí se jeho rozhodnutí snažil zpochybnit i Kadeřábek, ale toho už energicky utnul.

"I po tomhle říkám: Ne! Zůstaneme při sledování, nebudeme riskovat střet s nimi uprostřed města, mohli by to odnést nevinní lidé," prohlásil důrazně. "Pokud ovšem nevyprovokují něco oni," přidal a pohybem hlavy inspektorům naznačil, že mohou odejít.

Nyní, s odstupem několika hodin, si už skoro vyčítal, že se vyjádřil tak kategoricky a prostě je nenechal vymluvit. Nepochybně se na nich podepsalo napětí před přesunem do místa, kde je může očekávat prakticky cokoliv.

Pak se mu dokonce mihlo hlavou, zda neměl k Soudkovi místo Kadeřábka poslat třeba Málka, který mu z jeho lidí připadal nejklidnější, ale hned tuhle myšlenku potlačil. Ostatně akce už běžela a nic se s tím už stejně nedalo dělat.

S případem v holičství se bohužel dostali do slepé uličky. Prokazatelná vražda, navíc potvrzená vzkazem, který nabízel motiv. Několik slov napsaných tiskacími písmeny a tři otisky, ke kterým nenašli majitele. Zatím toho bylo málo k odhalení pachatele. Po muži, který tu noc zavolal na číslo 158, jako by se slehla zem. Nenašli nikoho, kdo by něco či viděl. Strach z kruté pomsty Velkého ochránce lidem brání, aby se přihlásili a vypovídali. Nebo jim opravdu zavolal jeden z vrahů, aby se svým skutkem pochlubil? Mohl to udělat i na příkaz samotného Velkého ochránce. Ale co když holičova smrt nemá s Velkým ochránцем vůbec nic společného? Co když někdo jiný, komu starý Páral nějak vadil, zneužil nenormální situace, která se ve městě vytváří, a své brutální dílo prostě připsal na účet Velkého ochránce? Rozhodně bude nutné ověřit veškeré stopy, i když třeba zatím vyhlížejí nesmyslně. A nesmějí zapomenout na Páralovu minulost, zvláště v souvislosti s domem, který mu v restituci vrátili!

Vrchní inspektor Miroslav Kadeřábek byl dlouhán s klátivou chůzí, převážně mlčenlivý, někdy dost vznětlivý, jindy s melancholickým výrazem v obličeji, který naznačoval, že jeho nositel už nemá žádné iluze o světě, ve kterém žije. Měl za sebou už sedmačtyřicítku a celých dvacet let služby. U

Pohraniční strážník na Šumavě napsal žádost k Veřejné bezpečnosti. Po základní vojenské službě začínal na pohraničním oddělení a po hranicích s Polskem šlapal téměř celých osm let. Tam se oženil s prodavačkou z místního konzumu. S odstupem jednoho roku se jim narodily dvě děti - děvče a chlapec. Když mu pak nabídli přestup ke kriminálce v okresním městě, nezaváhal, kriminalistická profese byla jeho dávným snem. Navíc už změnu potřeboval. Skoro tři roky do Újezda denně dojížděl. Když dostal konečně byt, jeho manželství už bylo v troskách. Kvůli dětem se ho všemožně snažil zachránit. Jakžtakž vydrželi než děti začaly navštěvovat školu. Na naléhání manželky se rozvedli. Soud bohužel přiřkl děti do péče matky. Díky tomu se mu postupně odcizovaly. Nesl to velmi těžce, ale nechtěl jim komplikovat život, bývalá manželka se znovu vdala. To ráno seděl Kadeřábek spolu s technikem Vaňurou v příručním skladu za prodejnu Soudkova obchodu, bezděčně zíral na tmavé obrazovky, které měli zapnout až těsně před osmou hodinou, kdy se krám otevíral, a vůbec mu nebylo do řeči, přestože se jeho druh stále na něco vyptával. Odpovídal úsečně a z jeho hlasu bylo znát, že není v pohodě. Vaňura toho konečně zanechal a Kadeřábkovi se hlavou začaly honit myšlenky na euforii, která se jich zmocnila po převratu v devětaosmdesátém. Všeobecně se očekávaly rychlé změny k lepšímu, ale s postupem času přišlo neradostné vystřízlivění. Podle názoru převážné většiny lidí měly dobré věci zůstat a špatné měly být nahrazeny lepšími. Ale všechno se sunulo někam jinam. Zanedlouho pouze hlupáci mohli uvěřit, že je to nutná oběť pokroku, a že pouze tímhle způsobem se dostaneme na úroveň vyspělejších států západní Evropy. To, co se u nás dělo, nemohla být pouhá náhoda. Jména jako Klaus, Kočárník, Dyba a Ježek reprezentovala dobu, kdy se majetek republiky už rozkrádal ve velkém. Kriminalisté poskřípávali zuby. Co věci se muselo přehlédnout! Ještě nikdy nebyly takové politické tlaky na policii jako dnes. Grázlům v postaveních, kam je vynesla revoluční vlna, a těm, co mají všelijak získané peníze, procházejí i činy, za které by běžného občana okamžitě museli zavřít. Velkou zelenou dostali lidé s velkou hubou a ostrými lokty, vychytralí podvodníci s dobrými žaludky. Těmhle parchantům na nikom a na ničem nezáleží, nic jim není svaté, vždycky jim jde pouze o sebe a jejich majetky. Pro peníze jsou schopní udělat všechno. Ty pro ně mají daleko větší cenu než život někoho jiného. Rychle uvěřili vlastní výjimečnosti a chtějí mít peněz stále víc, znamenají pro ně moc, kterou se doslova opíjejí.

"Jdu otevřít," hlesl mezi dveřmi pobledlý Soudek.

"Ničeho se neobávejte. Budeme vás mít neustále na očích. Kdyby něco, přichvátáme." Kadeřábek se přinutil k úsměvu. I ten měl majitele obchodu povzbudit.

"Kulka je rychlejší," zabručel Soudek a přicvakl dveře.

"Morbidní humor!" sykl znechuceně Vaňura a zapnul obě obrazovky. Jedna kamera zabírala krám čelně od prodejního pultu až ke vstupním dveřím, druhá z levého boku snímala místa u vitrín a zdvojovala obraz prostoru před pultem.

Snad dvě minuty poté, co Soudek odemkl, vešla do prodejny asi třicetiletá žena. Byla nad běžný průměr vysoká a kostnatá, měla úzký, přísně vyhlížející obličej, vytrhané obočí a sytou červenou rtěnkou naličené rty. Procházela kolem vitrín s obuví, ale když se jí značně neklidný Soudek zeptal, o co by měla zájem, poděkovala a krám opustila.

"Jestli tahle nesondovala půdu pro výběrčího, tak jsem papež," ozval se Vaňura.

"Možná," utrousil Kadeřábek a nespustil oči ze Soudka, který se jednou rukou podepřel pultem, druhou si přešel po čele, na kterém mu vyrazily drobné perličky potu. "Kdyby se nám složil, jsme nahraní."

"Měli jsme do něj vrazit frťana."

"Kolik jsi jich preventivně nasál ty?"

"Nech mě laskavě na pokoji. Nemůžu za to, že Bém touží po metálu. Já mu své řekl."

"Z něčeho takového bych ho ani náhodou nepodezíral. Třeba to klapne. Bacha, někdo otevírá," zabručel Kadeřábek.

Ale i druhým příchozím byla žena. Přihrnula se rovnou k pultu, pleskla na něj plastovou tašku, vytáhla z ní určitě dětské botasky. Jednu popadla a prsty druhé odchlípla špici podrážky.

"Koukněte na toho žraloka. A kluk je měl dvakrát na nohách."

"Pokud jsou v záruce..." začal Soudek.

"Jinak bych s nima nešla," přerušila ho. "Na tržišti u těch šikmookých rákosníků jsou o polovinu lacinější, ale kluk si prosadil značkové. V televizi kouká jenom na reklamy. A takhle člověk dopadne, když poslechne umíněného fakana." Zavzdychala.

"Sepíšu s vámi reklamaci, paní. Mohla byste přijít třeba odpoledne," mačkal ze sebe Soudek, stále častěji zíral ke dveřím.

"Nemáte tužku? Nebo se vám nechce? Pane, přece sem s botama nebudu lítat přes celý město dvakrát. Nemůžete mně je prostě vyměnit?"

"Paní, existuje reklamační řád a podle něho..." Zase se zadíval ke dveřím. "Tak mi je dejte," zamumlal Soudek, chvíli hledal v regálu za sebou a pak na pult, položil krabici. "Neměl bych to dělat, ale..." Položil před ni nové botasky, staré uložil do krabice a vrátil ji do regálu.

Žena pootevřela ústa, jako by se chystala něco vyslovit, ale pak jenom polkla. Spěšně strčila botasky do plastové tašky a rázovala ke dveřím, jako by se obávala, aby ji Soudek ještě nezavolal zpátky.

"Přijít dnes takových víc, prodělá i kalhoty, co má na sobě," ušklíbl se Vaňura.

"Nechce, aby někdo byl v krámě, až se objeví výběrčí."

"Kdoví, jak dlouho tu budeme trčet. Je už za deset minut devět."

"Trpělivost růže přináší."

"Nedávno jsem tři koupil manželce a hodila mi je na hlavu. Byly samá mšice."

"Měl jsi je prohlédnout, než ti je zabalili."

"Když ta holka, co mi je dávala, měla prsa jako pytlíky s peřím a výstřih málem až k pupíku," zachechtal se Vaňura.

Asi padesátiletý muž, jenž se vzápětí zjevil na jejich obrazovkách, vypadal sešle skoro jako bezdomovec, který přespává někde pod mostem, a přání, které vyslovil, je šokovalo. Potřeboval černý krém na boty.

V devět se Kadeřábek vysílačkou ohlásil Bémovi, jak bylo dohodnuto. V průběhu další hodiny do prodejny přišlo šest žen a Soudek je obsloužil jen s velkým sebezapřením.

"Je zralý pro psychiatrii," usoudil Vaňura a začal Kadeřábkovi vyprávět vtip o bláznovi, který si usmyslel, že je anděl a každý den chtěl po manželce, aby mu zkontrolovala záda, jestli mu už narůstají křídla. Pointu už nestihl. Do prodejny vkráčel muž menší zavalité postavy s tmavým kloboukem na hlavě a ve stejně tmavém, perfektně padnoucím obleku. Přistoupil k pultu, elegantním pohybem pravé ruky nadzvedl klobouk.

"Jsem výběrčí Velkého ochránce."

"To nemyslíte vážně?" hlesl Soudek a v koutcích úst mu zaškubalo, jako by se chtěl smát. Ale byla z toho pouze grimasa.

"Předejte mi peníze a divte se, jak dlouho je vám líbo," zpřísnil hlas příchozí a zpod přihnuté stříšky

klobouku sledoval Soudka šedýma, tvrdě hledícíma očima.

"Kolik vás dneska ještě přijde?" vyhrkl Soudek a smýkl zoufalým pohledem k vitrínám, kde byla mezi dvěma páry bot ukryta boční kamera. Výběrčí se tím směrem podíval taky a vzápětí už v ruce držel pistoli. Zazněl hlučný výstřel a jedna obrazovka v příručním skladu zhasla.

Muž v klobouku, který měl sotva sto šedesát centimetrů výšky, mířil na Soudka, ze kterého se i zbytek předcházející odvahy vytratil. Muž, jenž se prohlásil výběrčím, se tvářil zarputile. Soudek roztřesenou rukou pustil na pult obálku, couvl k regálu za sebou a pootočením hlavy se zadíval do síňky, kde byly dveře do příručního skladu.

"Nemůžu ho v tom nechat," sykl Kadeřábek a násilím odtrhl oči od obrazovky. Z podpažního pouzdra vytáhl služební zbraň a přiblížil se ke dveřím. Sunul se podle stěny k vchodu do prodejny a slyšel mluvit výběrčího.

"Tak ty jsi nás práskl... Je ti jasné, co tě teď čeká? Vidím na tobě, že není třeba nic vysvětlovat," řečnil malý chlapík a Kadeřábek odhadl, že se vzdaluje k vstupním dveřím do prodejny.

"Na podlahu!" sykl směrem ke ztuhlému Soudkovi a s před sebe napřaženou pistolí skočil k pultu. Ale než stačil stisknout spoušť, cosi ho silně udeřilo do hrudi a horce mu proniklo hluboko do těla. Kadeřábek zalapal po vzduchu, jehož měl najednou katastrofálně málo, a v příštím okamžiku se bez hlesu svezl na podlahu. Už neslyšel překotná slova svého kolegy Vaňury, vyřčená do vysílačky, která měla upozornit inspektory Málka a Dudovou, že ozbrojený výběrčí Velkého ochránce právě opustil prodejnu obuvi. Vzápětí téměř jedním dechem požadoval, aby okamžitě přijela sanitka rychlé zdravotnické pomoci, protože zasahující vrchní inspektor byl postřelen.

"Sakra! Vy jste tomu dali na prdel. Jak ten chlap vypadal? Snad to nebyl ten pidimuž v klobouku, co před momentem zahrnul za roh?" hulákal do mikrofону Málek v autě naproti prodejně, ale nikdo mu neodpovídal.

Nereagoval ani kriminální komisař, přestože měl být rovněž na příjmu. Vaňura, za neohrabané asistence Soudka, který se už poněkud probral z šoku, jenž mu způsobil malý muž v klobouku svou střelbou, se snažil osobním obvazem zastavit krev, která se řinula z rány ve hrudi slabě chrčícího Kadeřábka. Ve své kanceláři v budově policie značně pobledlý komisař kontaktoval záchranku a pak se vrátil k vysílačce, ze které se ozýval zoufalý hlas jeho inspektora.

"Františku, vykašli se na výběrčího a padej do krámu. Udělejte všechno pro to, aby Mirek přežil."

30

Díky autu dopravní služby, které právě zastavilo před budovou, Bém nemusel čekat, až předjede vozidlo, které si vyžádal. Na náměstí k Soudkově obchodu s obuví přesto dorazil až poté, co houkající sanitka odvezla těžce zraněného Kadeřábka do místní nemocnice. Překonal nutkání ihned se tam rozjet taky a vešel do prodejny.

Vaňura seděl přímo na zemi, zády se opíral o regál a jako fascinovaný zíral na své ruce, vydatně potřísněné krví svého kolegy. Dost velká kaluž této pro lidi životně důležité tekutiny se vpíjela do šedého běhounu. Krvavé stopy obuvi vedly k Soudkovi, který se lokty opíral o pult a oběma dlaněmi si mačkal spánky.

"Milena odjela s nimi," řekl Málek, který se vynořil ze síňky s kazetou v ruce. "Natočili ho, ale k čemu nám to bude, když se vypařil."

"Jak na tom byl Mirek?" zeptal se Bém, jako by ho nic jiného nezajímalo.

"Jediné, co mohu říci určitě, tak že ztratil hodně krve. Příšerně s ním pospíchali."

"Co se tu vlastně stalo?" Bém oslovil Vaňuru, ale ten ani nezvedl hlavu.

"Taky jsem z něho nic nevypáčil," zabručel Málek. "Zřejmě je trochu mimo. Šéfe, zdá se, že výběrčí objevil boční kameru. Muselo jít o pana střelce, když ji trefil hned první ránou."

"A vypadal tak směšně nevinně..." zamumlal Vaňura a zvedl oči plné slz. "Když najednou tasil, oba nás to příšerně zaskočilo. Chystal se oddělat majitele a Míra si usmyslel, že do toho zasáhne. Jenomže ten skrček byl rychlejší..."

Jak tohle vysvětlím? napadlo Béma a vlastně jen předstíral zájem o zničenou kameru. Když se jakžtakž zvládl, obrátil se k Málkovi.

"Máš to zde na povel, než ti sem pošlou hlídku. A ty," zadíval se na sedícího Vaňuru, "po návratu do boudy podrobně popíšeš, proč se to Mirkovi stalo."

"A co já, pane komisaři?" ozval se vibrujícím hlasem Soudek. "Co bude se mnou a s mojí rodinou?"

"Jste hluchý? Nechávám vám ochranu. Budete ji mít, než se rozhodne, kam vás převezeme. Ale tohle není v mé kompetenci."

"Uvědomte si, prosím, že jsem vám důvěřoval. A že mi tohle oni neodpustí."

"Pane Soudek, uklidněte se. Dnes se jim podařilo vyklouznout. Zatím mají navrch. Ale to ještě neznamena, že to takhle bude pokračovat dál. Něco takového už nepřipustíme ani náhodou," řekl Bém a raději hned vypochoďoval z prodejny.

"Už jsem chtěl pro vás poslat, pane komisaři. Přeje si s vámi hovořit policejní ředitel." Mladý policista za volantem mu podal mikrofon vysílačky.

"Slyším," zabručel nepřiliš ochotně, teď ho ze všeho nejvíc zajímal zdravotní stav jeho vrchního inspektora.

"Béme, co tam vyvádíte? Mám zprávy z několika stran, že se v krámu na náměstí střílelo jako u Verdunu."

"Vaši informátoři fantazírují, pane řediteli. Výstřely byly pouze dva."

"Od vašich lidí?"

"Bohužel ne."

"Bohužel...? Vy mi něco tajíte, komisaři?"

"Mám těžce zraněného muže," řekl a zrušil spojení i za cenu, že bude policejní ředitel pořádně napružený. Vzápětí ale pochopil, že zatímco Kadeřábekovi svou přítomností v nemocnici nijak nepomůže, policejního ředitele musí uchlácholit a s odvoláním na událost u Soudka od něho může požadovat síly a prostředky, které mu dosud odmítal.

"Kam?" připomněl se řidič.

"K nám," zabručel a napadlo ho, jestli by neměl zavolat inspektorce Dudové, když mu v kapse zazvonil mobil. Předpokládal, že volá ona, ale ozval se Ondřej Jányš.

"Buď zdráv, komisaři. Už jsem ti volal do kanceláře, ale máš tam jen záznamník."

"Jsem venku, teď se vracím. Co potřebuješ?"

"Myslím, že mám něco, co bys měl vidět."

"O co jde?"

"Nerad bych se o tom rozšiřoval po telefonu. Člověk neví, kdo ho poslouchá. Myslím, že ti vydatně píchne se záležitostí, která vás teď zaměstnává."

"Jestli si děláš legraci, roztrhnu tě jako žábu, Holmesi."

"Jde skutečně o bombu. Přijedeš?"

"Dnes se mnou rozhodně nepočítej, Ondřeji. Měli jsme tu nepřijemný malér. Mirek Kadeřábek je už možná na sále pod kudlou. A před dvěma minutami po mně osobně zatoužil nejvyšší šéf. Předpokládám, že mi za chvíli bude hodně horko."

"Vůbec ti nezávidím. A Mirkovi držím oba palce."

"Díky. Bude to nejspíš potřebovat. Vydám se k vám hned, jak nějakou tu hodinku vyšetřím. Ale jestli jen slibuješ, připrav se na nejhorší. Měj se."

Sotva auto zastavilo při obrubníku chodníku před policejní budovou, Bém vystoupil a zvedl oči k oknům ve druhém poschodí. Podaří se mu okresního ředitele přesvědčit, že nastal čas, kdy už nejde váhat?

31

Přešli ulici k zaparkovanému bílému favoritu. Jányš odemkl dveře, zapátral pohledem pod přístrojovou deskou, zašel k předku vozidla, odkryl kapotu, pečlivě prohlížel motor. Když přiklepl plech poklekl a s hlavou skloněnou k zemi zkoumal spodek auta. Diana ho mlčky sledovala. Když se konečně napřímil, zaznamenal otazník v jejím obličejí.

"Bezpečnost především." Pousmál se.

"Kontroluješ auto, jako by jsi se obával bomby..."

"Dnes je možné všechno. Nastup si." Sklouzl za volant, počkal, až za sebou zavře, nastartoval.

"Co se děje, Ondřeji? Ale žádné balady."

"Ondra těmi fotkami zřejmě rozdráždil vosí hnízdo. Vůbec bych se nedivil, kdyby nás chtěli nějak vyřadit ze hry."

"O jaké hře mluvíš? Nemyslíš, že už je čas, aby jsi mi svěřil zbraň? Nemohu stále jen spoléhat na vás dva." Letmo mrkl do jejího obličejí. Vypadala odhodlaně. Ale on k jejímu přání měl výhrady, i když se je zdráhal vyslovit naplno a nahlas.

"Nezlob se, ale střelná zbraň není jako udělat si prak. K jejímu nošení potřebuješ povolení. A než ti ho vydají, musíš absolvovat testy a povinné střelby."

"Postaráš se o tu žádost?"

"Ještě si o tom pohovoříme." Zavedl auto do náměstí, odbočil ke kašně. "Koupím růže pro Markétu. Za moment jsem zpátky."

Diana za ním hleděla a v myšlenkách se vrátila do Horské na Šumavě. Viděla před sebou Ondřeje, když se poprvé ukázal v jejich hotelu U zlaté podkovy a bez bázně vtrhl do Bahníkovy kanceláře. Vzpomínala na své pocity při jeho druhé návštěvě, kdy ošetřovala jeho šrámy ze rvačky s chlapy, co si na něho počíhali u kostela na Srnčí. Ti se ráno objevili v hotelu. Podařilo se jí ho varovat. Po jeho úspěšném útěku si myslela, že už ho nikdy nespatří, protože pouze šílenec by se vracel tam, kde mu hrozí bezprostřední nebezpečí. Ale on se vrátil a ona si rázem byla naprosto jistá, že učiní všechno, aby mu pomohla, i když vlastně neměla tušení, o co mu jde, bez ohledu na skutečnost, že ho zná jen krátce. Měla před očima tu divokou noc v objektu někdejšího zemědělského družstva, kde ji doslova ohromil odvahou, o které

dosud pouze četla v knihách. Znovu jako by prožívala svůj úprk tmou k telefonu, zase cítila tu hrdost na to, že i ona nepatrným dílkem přispěla k zadržení autobusu s běženci, které muži, vedení Zárubou, hodlali převést do Německa.

Jányš usedl za volant a podal jí kyticí.

"Vzadu by se pomuchlaly."

Převzala růže a v hlavě jí doznívala vzpomínka na poslední noc, kterou Ondřej strávil v její chalupě po babičce. Vybavila si, jak jí bylo do pláče z toho, že jí pouze políbil na dobrou noc.

"Pořád ještě máš v hlavě tu zbraň? Z vlastní zkušenosti vím, že není vždycky výhoda, mít ji po ruce. Ani se nenaděješ a je z toho malér."

"Vzpomínala jsem na dny, kdy jsme se poznali."

"Představ si, co mě včera v noci napadlo. Že bych měl v Horské postavit pomník na počest toho, že jsi se tam narodila a stala se z tebe tak báječná ženská."

"Nedělej si ze mne legraci." Odvrátila hlavu. "Z těch růží bude mít Markéta radost. Víš, že jsem zatím nepoznala mužského, který by nosil květiny jiné ženě než matce, manželce nebo milence."

"Do naděje, že budu mít vnuka nebo vnučku, je radost investovat. A jde o radost dvojnásobnou, když jsem s tím už příliš nepočítal. Markéta se těšila i vloni. Bohužel předčasně."

"Vím. Všechno mi podrobně vylíčila. Proto teď čekala, až jí to potvrdí lékařka."

Jányš zahrnul k paneláku a zajel do prázdného čtverce vedle staré zelené škodovky.

"Myslím, že by nebylo dobré Markétu něčím nepodstatným znepokojovat. Máme to s Ondrou pod kontrolou," řekl cestou k vchodu do domu.

Otevřel jim Ondra.

"Kde jste se flákali? Markéta už pofňukává, že maso bude usušené," spustil na ně hlasitě a pomrkal, nesporně chtěl, aby jeho řeč slyšela.

Objevila se za ním a když spatřila růže v ruce tchána, tváře jako by se jí zapálily.

"Tati, stačila jedna. Neměl byste takhle utrácet."

"Styděl bych se ošidit budoucí maminku. Pojď na mou hrud', děvčátko." Jányš ji i s růžemi objal a přilípl rty na její alabastrové čelo.

"Běžte rovnou ke stolu," vybídla je, když se vymanila z jeho medvědích tlap. Dianu vzala za ruku, táhla ji za sebou do kuchyňky.

Jányš otec využil toho že zůstal se synem sám.

"Volal jsem Bémovi, aby přijel. Možná se tu objeví zítra dopoledne. Měli tam nějaké problémy. Moc mi neřekl, zrovna se chystal k policejnímu řediteli, ale

nejspíš v Újezdě došlo k nějaké přestřelce. Vrchní inspektor Kadeřábek je ve špitále."

"Co když děláme zbytečný poplach?"

"Prokopcova přítomnost ve Dvoře musí něco znamenat, Ondro. A s tím blondákem se přece setkal už tu neděli před výbuchem U bažanta."

"Jenom je spustíme z očí, už zase detektivujou," ozvala se ve dveřích Markéta. "Mohu se divit, že se mu v noci zdají ty bláznivé sny. Na dnešek hulákal, že ho živého nedostanou. Probudila jsem ho, ale on tvrdil, že se mu zdálo něco z klukovských let."

"Nejspíš byl jako kluk pořádné číslo." Diana se zasmála. "Sedni si k nim, Markéto, obsloužím vás."

Dojídali, když Jányšovi v kapse zazvonil mobil. Stiskl tlačítko YES, ohlásil se. Kovanda měl vzrušený, skoro vyděšený hlas. Překotným hlasem požádal, zda by nemohl přijet k němu. Potřebuje jeho radu i pomoc. Už ví, že provedl hloupost, když ukončil jeho pátrání. Samozřejmě mu vysvětlí, proč se zachoval tak hloupě.

"Nepočkalo by to do rána?"

"Prokrista ne. Přijedte co nejrychleji. Už skoro půl hodiny mám doma dceru. Nějak jim utekla," vychrtil ze sebe Kovanda.

"Během dvaceti minut jsme u vás," přislíbil Jányš a zrušil hovor. Podíval se na Markétu, pak i na Dianu. "Děvčata, nepochybuji, že bychom s vámi prožili velice příjemný večer, ale musíme ihned odjet za klientem. Opravdu moc lituji, ale povinnost bohužel volá. Ondro, pan Kovanda nás naléhavě potřebuje."

Zvedla se i Diana. Jányš si rozpačitě hrábl do vlasů.

"Miláčku, nemohla by jsi tu zůstat s Markétou? Zjistíme, co se děje, a až přivezu Ondru, vyzvednu si tě. Ohlásíme se mobilem, abychom vás nevydělili."

V Dianině tváři se mihla nespokojenost, ale statečně ji potlačila. V předsíni se k Jányšovi přitiskla a líbla ho na rty. "Místo babiččiných křížků," špitla mu do ucha.

32

"Tati, co si o tom myslíš?" ozval se Ondra od volantu, když zpomalil u přejezdu kolejí a zprava zahýřily světlem namodralé zářivky železniční stanice Kostelec-město. Vzápětí přejeli moderně široký most přes Orlici a stoupali asfaltkou, z obou stran obklopenou převážně staršími domky a vilkami s většími pozemky, než lze spatřit ve vnitřním městě.

"Zatím jen to, co mi vrtalo hlavou od začátku. Že ke mně Kovanda nebyl upřímný. Nejspíš přecenil své možnosti a teď má problémy. A pokud se zapletl s lidmi, o kterých už něco málo víme, teče mu do bot. Jestli se nemýlím, bude chtít, abychom za něho tahali horké kaštiny z ohně."

"A my neodmítneme..." zasmál se Ondra.

"Je to náš chleba, partnere. Táhle u té kapličky uхни vlevo. Bydlí v poslední vilce. Za jeho pozemkem je už jen nějaký sad. Jestli je mu možné něco závidět, tak božský klid těchto končin. Jemu se ale teď brzy může zajídat... Nebudeme předcházet událostem."

Přítmi uličky prosvětlovala pouze jedna narůžovělá zářivka. Na vilku, zasunutou dál do zahrady a citlivě usazenou do mírné strážky, obklopenou bakulemi mistrovsky zastřižených keřů a štíhlými jehlany jehličnanů, už příliš světla nezbylo. S členitou střechou a četnými výklenky bez diskuze patřila ke stavbám, co vznikly v dobách první republiky.

Branka mezi dvěma dvoumetrovými sloupky nekladla odpor, což oba detektivy dost překvapilo. Když se přiblížili k terase před vchodovými dveřmi, rozsvítla se nad nimi lampa, nepochybně ovládaná magnetickou fotobuňkou, ale v domě na to nikdo nereagoval. Ondra chvíli pátral očima po zdivu, než stiskl tlačítko zvonku.

"Myslel bych si, že takový pracháč tu bude mít aspoň jednu kameru, ale... Už někdo jde."

"Kdo je?" zaskuhral starší mužský hlas za dveřmi.

"Jányš se synem. Můžete otevřít."

"Chválabohu, že už jste tu." V rozšiřující se škvíře se objevil přítloustlý muž mezi padesátkou a šedesátkou, kolem lysého temene hlavy měl věnec prošedivělých vlasů. Nezdravě kyprý obličej se silným, trochu povislým horním rtem, končil zaoblenou těžkou bradou. Ruku měl dosud v sádře.

"Rychleji už to nešlo, pane Kovanda," řekl Jányš, když majitele realitní kanceláře následovali do prostorného obývacího pokoje s masivním mahagonovým nábytkem. Na první pohled bylo znát, že tam chybí pečlivá ženská ruka. "Tak povídejte," přidal, když se usadili v kožených křeslech, která si svou mohutností nezadala s ostatním vybavením místnosti.

"Předně bych se vám měl omluvit," vydoloval ze sebe Kovanda a snad bezděčně sáhl pro baňatou sklenku na stříbrně vypadajícím tácku s rytinou něčeho, co vzdáleně připomínalo hrozen vinných bobulek. Ustrkl nazlátle vyhlížejícího nápoje a zadíval se na Ondru. Jeho přítomnost ho nejspíš nenadchla.

"Tímhle se zdržovat nemusíme. Jsme zde a chceme pro vás udělat, co bude zapotřebí. Za dříve domluvených podmínek."

"To jste mě potěšil, pane Jányš. Doufal jsem, že se na vás budu moci spolehnout. Dostal jsem se," Kovandova tvář se zachmuřila, "přiznávám, že vlastní vinou, do velmi překerní situace. Omluvou snad je, že jsem měl strach o dceru."

"Rádi bychom si s ní promluvili."

"Samozřejmě. Předpokládal jsem, že o to požádáte. I Adéla je s tím srozuměná. Ale nejdřív bych vám asi měl sdělit fakta, která jsem před vámi dosud utajoval." Znovu sáhl pro sklenku. "Nedáte si taky trochu koňaku?" Zase pohledem přeskočil na Ondru.

"V našem řemesle je lepší mít čistou hlavu."

"Chápu, já jen... Nejdřív tedy k tomu, co jste nevěděl, pane Jányš. Dcera se opravdu zapletla s jedním, proti ní o dost starším mužem. Vlastně by mohl být jejím otcem. A tak jsem se snažil..."

"Nechci vás přerušovat, ale má nějaké jméno?"

"Je až tak nutné ho vyslovit?" znejistěl Kovanda.

"Jak potom chcete, abychom se angažovali?" ozval se nespokojeně Ondra.

"Mladý muži, jde o velice vlivného člověka. Nedovedete si představit, jaké by mi mohl nadělat problémy."

"Od těch vám přece chceme pomoci."

"Má pravdu. Nedělejte stejnou chybu dvakrát. Je třeba vědět s kým máme tu čest," přidal se Jányš starší.

"Slavík."

"Chcete říct, že vaše Adéla se vrhla do náruče majiteli zdejší soukromé bezpečnostní agentury?"

"Už je to tak." Kovandovy tváře nakousl ruměncem. "Ale vrhla... Nejde o přehnaně silný výraz? Je ve svém věku ještě nezkušená a Slavík je i při své čtyřicítce hezký chlap, o tom nemůže být pochyb. Nejspíš jí zaimponovalo jeho postavení. Dole v ulici na ní čekávalo auto agentury s šoférem. Kterou dívku v jejích letech by to neohromilo. Prostě se do Slavíka bezhlavě zamilovala." Polkl poslední doušek a s prázdnou sklenicí se zvedl.

"Skutečně si nedáte?" zeptal se od baru umístěného ve vitríně bytelného sekretáře. Když oba mlčeli, vrátil se s plnou sklenkou ke stolku.

"Že jde o Slavíka jsem opravdu nevěděl. Dozvěděl jsem se to až dnes, když se zničehonic objevila."

"Takže tu historku o jejím odjezdu, jste si vymyslel?"

"V tomhle jsem vám nelhal, pane Jányš. Víc než týden jsem na ní pozoroval rostoucí nervozitu. Teď

vím, co tenhle její stav způsobilo. Slavík se jí neozval, ani pro ni neposlal auto jako dřív. Když jí pak někdo zatelefonoval, že jede od něho, pochopitelně tam hned běžela jako splašená." Napil se, slízl ze spodního rtu chuť koňaku.

"Ale o tomhle ať vám už poví sama. Jedno vám však ještě musím říci." Zatařil prsty do koženého potahu pohovky takovou silou, že mu zbělely klouby.

"Bušilo mi ve spáncích a bylo na zvracení, když se dnes s pláčem svěřovala. Ale řekněte sám, pane Jányš, copak jí mohu jen tak šmahem odsoudit? Vždyť jde o moji dceru." Kovanda vztyčil hlavu, zšedly mu oči. "Ti lotři evidentně zneužili její nevinnost!"

Ondra pohlédl na otce. Bylo na něm vidět, že se musí hodně ovládat, aby se nezasmál.

"Je to všechno, co bychom měli vědět, než ji vyzpovídáme?" zeptal se spěšně Jányš.

"Kontaktovali mě druhý den po jejím únosu..." Kovanda se zadíval na ruce složené v klíně.

"Kdo?"

"Nevím. Snad ti, co ji odvezli. Dostal jsem na vybranou. Buď jim do týdne předám milión korun a vrátí mi dceru, nebo se zavážu měsíčně platit třicet tisíc korun a oni mé realitní kanceláři navíc poskytnou ochranu před lumpy, kteří by mě chtěli vydírat. Na rozhodnutí jsem měl pouhý týden. Upozornili mě, abych se nepokusil informovat policii, a že by se okamžitě dozvěděli, kdybych ji kontaktoval. V takovém případě bych už Adélku nespátril a mé podnikání by se dostalo do velkých problémů."

"Takže jste na jejich podmínky přistoupil."

Kovanda usrkl ze sklenky a přikývl.

"Odepsat celý milión najednou je i pro mne příliš. Přiklonil jsem se k měsíčním platbám. Ale současně jsem vyhledal vás a požádal o pátrání po Adélce. Asi jsem jednal skutečně naivně. Domníval jsem se, proč to nepřiznat, že když mi přivedete dceru, toho břemena v podobě měsíčních splátek se už pak nějak zbavím. Jenomže oni dceru nevydali. Zřejmě se nějak dozvěděli, že pro mne pracujete. Dali mi nůž na krk. Kdybych s vámi nepřerušil styky, vyhrožovali explozí v realitce a dokonce i samotnou likvidací dcery."

"Jinými slovy vás ti parchanti vydírali a vy jste se polekal výhrůžek," konstatoval suše Ondra.

"Už z toho, jak se mnou jednali, když odváželi dceru, mi bylo jasné, že jsou schopní všeho," namítl podrážděně Kovanda.

"Kdybychom tyhle věci tehdy věděli, mohli jsme je nějak oklamat a získat trochu času," ozval se Jányš. "Když jste nás z případu odvolal, už jsme si byli téměř jistí, že je vaše dcera ve Dvoře. Nějak bychom ji odtud dostali."

"Pochopte, prosím, jak mi tehdy bylo. Měl jsem pocit, že nemám na vybranou. Prostě jsem byl přesvědčen, že volím to nejmenší zlo."

"Mýlit se, je lidské. Ještě jedna otázka, než zavoláte dceru. Domníváte se, že pan Slavík v tom sehrál roli jakéhosi prostředníka lidí ze Dvora, nebo že jde o pouhou souhru náhod?"

"Dcera tvrdí, že k ní chodil, i když ji tam věznili." Kovanda uhnul očima jako by se styděl za všechno, do čeho se jeho dcera vlastní nerozvážností dostala. Pak se zadíval na Jányše.

"Jsou to příšerné věci, o kterých Adélka bude mluvit. Velmi bolestivé," soukal ze sebe. "Nemohla by je povědět pouze vám?"

"Vy nás platíte, pane Kovanda... Ondro, vezmi si auto a jeď domů. Po sedmé ráno mě vystřídáš. Myslím, že je nutné, abych tu pro zbytek noci zůstal," rozhodl Jányš a byl rád, že syn bez protestů vstal a vykročil ke dveřím.

33

Než ten večer Bém ve své garsonce zalehl, ještě zavolal inspektora Pecku, který na jeho příkaz v nemocnici vystřídal inspektorku Dudovou, aby se zeptal, co je nového s Kadeřábkem. Odpověď ho nepotěšila. Jeho vrchní inspektor a dlouholetý kolega se z kómatu dosud neprobral.

Ale ještě stále existuje naděje, namlouval si od chvíle, kdy byl osobně v nemocnici a pohovořil si s lékařem, který těžce zraněného operoval. Kulku z rány vyňali a jakžtakž se jim podařilo dát do pořádku následky, které způsobila, ale kómatickému stavu nijak zabránit nemohli. Nyní už záleželo na odolnosti pacientova organismu. I kdyby už Mirek nemohl dál sloužit, ať alespoň žije! Ať mu osud, který k němu vždycky nebyl spravedlivý, poskytne odklad k tomu, aby mohl znovu nalézt cestičku ke svým dvěma dětem, o kterých nikdy nemluvil, ale stále nosil jejich fotografii při sobě.

I při tom obrovském nápadu trestné činnosti, kterou se museli neustále prokousávat, komisař neztratil zájem o soukromí svých podřízených kriminalistů, rozhodně o nich věděl víc, než jim sem tam uniklo při běžných rozmluvách. Kadeřábkovy

rodinné patálie mu navíc byly poměrně blízké, sám měl něco podobného za sebou. Taky prožil velkou lásku, i on si budoucnost s milovanou ženou představoval v růžových barvách, ale pak jednou, naštěstí dřív, než se vzali, přišlo drastické vystřízlivění v podobě zjištění, že Rita, bez ohledu na lásku k němu, ochotně poskytuje své báječné tělo i svému nadřízenému, byla sekretářkou okresního náčelníka. Tvrdila, že v tomhle případě jde pouze o fyzickou záležitost, která s jejich vztahem nemá nic společného, ale něco takového pochopitelně nehodlal akceptovat. - Buď já, nebo on! rozkřikl se tehdy a doufal, že se mu Rita vrhne do náručí, proto byl doslova zdrcen, když mu bez zaváhání a dokonce i sebenepatrnějšího uzardění odpověděla: - Je to přece můj náčelník a já tu jsem od toho, aby mu vůbec nic nechybělo. Tenkrát byl mladý a mnoho nescházelo k tomu, aby opustil uniformu, ale díky svému naturelu to překonal. Hluboká rána se časem zacelila. Ale už nikdy nezahořel novou láskou k jiné ženě. Naplno se věnoval službě u kriminálky a ženy se pro něho staly zcela okrajovou záležitostí. Bouření okresního policejního ředitele nebylo až tak silné, na jaké byl přichystaný. Když vyšumělo do ztracena, prohlásil, že to, co se stalo jeho vrchnímu inspektorovi, už nejde překousnout. Zajištění, usvědčení a předání lidí Velkého ochránce soudu bude hlavní záležitostí, která dostane přednost před vším ostatním. Pak okresnímu řediteli předložil své požadavky: musí mít dostatek fyzických osob, aby mohl učinit opatření v místech, kde už došlo k výběru měsíčních dávek za ochranu, protože každého z majitelů mohou lidé Velkého ochránce považovat za příčinu svých současných nesnází. Je zákonité, že se dříve či později odhodlají k nějaké odvetné akci, která by vydírané znovu uvrhla do stavu lhostejné podřízenosti a napravila dost pošramocenou pověst Velkého ochránce. Dále jeho kriminalisté musí dostat potřebný prostor k operativní činnosti. S okamžitou platností je třeba začít s vysíláním zesílených policejních hlídek na jimi vytipovaná místa. Je nutné vyhlásit permanentní pohotovost zásahové jednotky a on by měl dostat volnost k jejímu použití bez jakéhokoliv omezení. Když tohle všechno ze sebe vychrlil, jeho nadřízený se chvíli ošíval, ale nakonec vyslovil souhlas se vším, co navrhl. A dokonce, ještě za Bémovy přítomnosti, vydal i příslušné příkazy. Bém mohl být spokojený, ale i tenhle úspěch kalila neustále přítomná myšlenka na Kadeřábka, který leží v nemocnici v kómatu. Cena, za kterou získal, co potřeboval, byla příliš vysoká.

Když pak kriminálního komisaře několik minut po půlnoci vyburcoval telefon a inspektorka Dudová ho věcně informovala o střelbě u truhláře Kaválka, bylo mu všelijak. Ale vzápětí po vrácení sluchátka na přístroj si uvědomil, že tentokrát hodnotil vývoj událostí správně a cítil se okamžitě lépe.

Hned, jak ticho noci zpřetrhaly první výstřely, rozjela se za jejich zvukem autohlídka, která křižovala ulice v této části města. Když dorazila do ulice Dr. Eduarda Beneše, už tam zase panoval klid. Jen díky muži, který se krčil u jednoho plotu a na jejich otázky pouze cosi blekotal a roztřesenou paží ukazoval k obrysům patrového stavení uprostřed ulice, určili místo, kde se střílelo. Z chlapa táhlo jako z pivního sudu, ale pro jistotu vzali k sobě jeho občanský průkaz a šoupli ho na zadní sedadlo služebního vozu, kde okamžitě usnul. Vysílačkou si vyžádali posilu a obezřetně, s připravenými zbraněmi, vnikli na pozemek za plotem z prken páchnoucím nedávným nátěrem karbolou. Evidentně už bylo po všem a získali dojem, že nebudou mít důvod k zásahu. Ale pak spatřili nějakou siluetu v okně nad vstupními dveřmi do domu. Muž bez pohnutí a mlčky přihlížel, jak se obezřetně přibližují. Byl to třiapadesátiletý truhlář Kaválek a v ruce svíral samopal Smeisser ráže 9 mm německé výroby. Než se s ním domluvili, od bližšího rohu přilehlého nižšího objektu, se ozvalo zasténání. Ležel tam zraněný muž s průstřelem ramene a stehna levé nohy. Když se policisté zeptali, jak se v těch místech ocítl, neodpovídal jako by nerozuměl česky. Nepromluvil, ani když ho posadili, aby mu mohli poskytnout první pomoc, a pod jeho tělem objevili pistoli ráže 9 mm.

Stejně zarytě mlčel i na otázky členů výjezdní skupiny kriminálky, která přispěchala na místo činu asi půl hodiny po půlnoci. Přivolaný lékař zraněného ošetřil a trval na jeho okamžitém převozu do místní nemocnice.

Muže, o němž zatím nic nevěděli, protože z něho nedostali ani slovo a neměl u sebe žádné doklady, ale s největší pravděpodobností patřil k těm, co napadli truhlářovo stavení, odvezla sanitka. Komisař Bém s ním do nemocnice poslal inspektora Málka, aby ho nespustil z očí, než bude vystřídán policejní hlídkou. O její vyslání požádal vysílačkou. Z výslechu truhláře Kaválka vyplynulo, že dopoledne téhož dne razantně odmítl vyplatit dalších dvacet

tisíc výběrčímu Velkého ochránce a ten odešel s výhrůžkou, že velice záhy bude svého neuváženého činu litovat. Po odjezdu vyděrače Kaválek vystoupil do půdních prostor domu, kde za jedním z nosných trámů střechy jeho otec v pětačtyřicátém roce ukryl trofejní zbraň. Z vyprávění i vlastních mlhavých vzpomínek na klukovská léta věděl, že zbraní tenkrát byly plné příkopy, kam je odhazovali vojáci z kolon ve zmatku ustupujícího německého wehrmachtu. Sněhl balík dolů do světnice, samopal rozložil, vyčistil do sucha, kluzné části znovu naolejoval. Stejně si počínal i s mechanismy obou zásobníků, které pak naplnil podobně ošetřenými náboji. Krátce po poledni se vrátil jeho syn Adam z nákupu řeziva na pile, se kterou mají smlouvu. Poté, co se dozvěděl, co otec chystá, zrazoval ho od takového úmyslu a doporučoval, aby zavolali na policii, když už proti nim takto poštvál Velkého ochránce. Uchlácholil ho výrokem, že si ještě nechá projít hlavou, než samopal použije.

Kaválek přiznal, že ho ani náhodou nenapadlo, že by odvěta mohla přijít tak brzy, když bylo celé město plné řečí o střelbě v prodejně s obuví na náměstí a ulicemi neustále procházejí policejní hlídky. Na tohle určitě spoléhal i jeho syn, proto mu nedalo tolik úsilí, přesvědčit ho, aby v poklidu odešel do svého bytu na sídlišti jako jiné dny.

Truhlář držel černou hodinku a samopal měl položený před sebou na stole. Opakovaně si v duchu přehrával scénu s výběrčím Velkého ochránce a přemýšlel, jak by se nejlépe mohl dostat ze situace, ve které se ocitl díky své vrozené vznětlivosti. Vlastně ani pořádně nevěděl, proč dal průchod svému vzteku. Nejspíš to v něm zrálo už delší čas. Ty peníze, které každý měsíc museli odevzdávat výběrčímu Velkého ochránce, výrazně snižovaly jejich zisky, hlavně díky tomu nekřesťansky vysokému poplatku byli někdy dokonce i ztratoví. Komu by se chtělo dřít zadarmo? Platili za pofiderní ochranu a přitom už nutně potřebovali vyměnit dva stroje za nové, modernější a víceúčelové, aby mohli rozšířit a hlavně zkvalitnit svou výrobu. Konkurence v jejich branži je stále ostřejší.

Asi dvacet minut před půlnocí se náhle ozvalo zabušení na domovní dveře. Kaválka nejprve napadlo, že jde o syna, jemuž se to rozleželo v hlavě a přece jen se vrátil, aby nebyl v domě samotný. V tu chvíli ho dost naštválo, že mu jeho kluk chce dělat chůvu. Už se šoural síňkou a chystal si hlasité uvítání, když mu náhle problesklo hlavou, proč si Adam neotevře vlastním klíčem. Tohle mu nejspíš zachránilo život. Mlčky se přiblížil ke dveřím a naslouchal. Ti

venku se o čemsi polohlasitě začali dohadovat. Vyrozuměl z toho, že dospěli k názoru, že ho nezastihli doma. Nemohli se dohodnout, zda počkají, nebo se sem vrátí později. Ani na okamžik nepochyboval, že ti bastardi venku patří k lumpům z bandy Velkého ochránce, který je poslal, aby ho umravnil, pokud ne přímo vyřídili. Pouze samotné pomyšlení na to, že se o něm baví, jako by už byl odepsaný, truhláře velice rozzuřilo. Jistě pár minut mu trvalo, než se dostatečně uklidnil a začal chladnokrevně uvažovat. Nepochyboval, že se jich jen tak nezbaví. I když teď odejdou, přijdou později znovu. A pokud ne ještě tuhle noc, tak v následující. Potichu se vrátil do místnosti pro samopal a opatrně našlapujíc vystoupal po schodech k oknu do mezípatra, které bylo od jara do pozdního podzimu neustále dokořán. Vydýchal se a skrytě vyhlédl ven. Dva chlapi přešlapovali dole před vchodem, třetího objevil podle žhnoucího oharku cigarety přilepeného k rohu přístavby, ve které mají truhlářskou dílnu. Křikl na ně, aby odtáhli za svým pánem, který se nazval Velkým ochránce, ale ve skutečnosti je pouze chamtivým vyděračem. Ti dva pod ním hned couvli a vzápětí po něm začali střílet. Zavčas se ukryl za rohem zdi. Natáhl závěr samopalu a v okamžiku, kdy jejich palba ustala, se rychle vyklonil a stiskl spoušť. Příliš nemířil, neměl v úmyslu je zabít, ale pouze je vylekat. A hlavně jim chtěl dát jasně na srozuměnou, že to myslí se svou obranou vážně, dokázat, že si ví rady i v podobně vypjatých situacích. Že prostě ještě nepatří do starého železa. Mačkal spoušť Schmeisseru pokud mu nedošly náboje v zásobníku. Znovu se ukryl za roh zdi, vyměnil vyprázdňený zásobník za plný. Zdola slyšel dusot kroků a ještě se ozvala tlumená rána, po které kdosi bolestně vyjekl, pak už jen bouchla dvířka ve vratech.

"Kdybych nebyl policista, řekl bych, že zasloužíte obdiv za to, že jste se jím takhle odvážil postavit, pane Kaválek," promluvil Bém. "Ale protože jím jsem, chválit vás za to bohužel nemohu. Použil jste zbraň, kterou jste držel neoprávněně, bez legálního povolení. Váš syn měl pravdu a radil vám dobře. Okamžitě po odchodu výběrčího jste nás měl informovat. Boj se zločinem je naše parketa. Nehledě na skutečnost, že v tomhle případě jde o dobře organizovanou skupinu lumpů."

"Člověče, co mně tady vykládáte za pitomosti?" rozkřikl se přeskakujícím hlasem starý truhlář zrovna v okamžiku, kdy do světnice nahlédl policista v uniformě a oznámil, že právě dorazil mladý Kaválek.

"Pust'te ho sem," stačil vyslovit kriminální komisař, než se truhlář nadechl a spustil znovu.

"Vydíraj mě, vyhrožujou tím nejhorším, a dokonce si dovolej přijít k mému baráku s kvérama, a vy... Himlhergot! Dovedete si představit, váženěj pane, jak by to se mnou dopadlo, kdybych neměl něco pro svou ochranu?"

"Lituji. Ale mohu vám pouze zopakovat, že jste zásah měl přenechat policii. Teď máte, bohužel, na krku nedovolené ozbrojování, paragraf stopětaosmdesát. Cituji: Kdo bez povolení vyrobí nebo opatří jinému střelnou zbraň nebo ji přechovává... a tak dále. Takhle zní zákon, pane Kaválek. A to zatím ponechávám stranou toho zraněného, kterého odvezli do špitálu se dvěma prústřely."

"Jo...? Pak je to špatnej zákon, pane. Moc špatnej," zdůraznil zarputile už skoro ochraptělý truhlář.

"Táto, přibrzdi," ozval se jeho syn od dveří. "Když už jsi prosadil svou, alespoň teď mlč."

"Nebudu mlčet, himlhergot! Grázlové si ve městě dělaj, co si zamanou, a policajti půjdou po krku lidem, co si to od nich nedaj líbit? Tohle je ta vaše spravedlnost? Takhle si vykládáte demokracii? Tatíček Masaryk se musí v hrobě obracet," skončil už pohrdavým tónem.

"O takových věcech s vámi nehodlám diskutovat. My zákony neděláme. Pokud jde o další vaše výhrady, adresujte je jinam," prohlásil mírně podrážděně Bém, ale hned se vrátil k vlídnému tónu. "Pane Kaválek, měl byste si dobře promyslet, co řeknete, až s vámi budou sepisovat protokol o návštěvě těch střílejících pánů. Rozhodně to nepodceňujte." Bém dal pohybem ruky a pousmáním inspektorce Dudové najevo, že s tím nemusí pospíchat.

"A co bude s mým Schmeisserem?" Truhlář se s lítostivým výrazem ve tváři zadíval k samopalu na stole.

"Ten pochopitelně musíme zabavit. Kolegyně vám u nás napíše potvrzenku o odevzdání."

"A co když se tady ukážou znovu? Mám se nechat odbouchnout jako polňák při podzimním honu?" mračil se Kaválek.

"Klid. Ujišťuji vás, že se postaráme, aby se už něco takového neopakovalo. Ruku na srdce. Proč jste k nám nenašli cestu už když jste dostali jejich vyděračský dopis? Uvědomujete si, alespoň dnes, čemu všemu jste tím mohli předejít? Co peněz si ušetřit?"

"Vám se to snadno řekne."

"Chybami se člověk učí. A teď jděte s inspektorkou, sveze vás k nám."

Kaválek přihlížel, jak Dudová zvedá samopal, pak zasmušile zabručel:

"Chcete mě strčit za mříže?"

Bémovi bylo do smíchu, ale nechtěl to dát najevo. "O tomhle my nerozhodujeme, pane Kaválek. Kolegyně s vámi sepíše protokol a zase vás dopraví domů. Stavení vám jistě rád pohlídá váš syn."

Komisař zamyšleně zíral na dveře, za kterými Dudová se starým truhlářem zmizeli. Může se divit, že Kaválek vzal spravedlnost do vlastních rukou? Kdyby bylo po jeho, přivřel by obě oči. V tomhle případě ano. Jenomže kdyby se všichni vydíraní ozbrojili, nikdo nikdy by to už nezvládl. Kdo může zaručit, že zbraň někdo nepoužije k tomu, aby si vynutil nadvládu v rodině či si s její pomocí nevyřešil třeba spory se sousedem? Nebo i v zaměstnání s přísným šéfem... Ne, tudy cesta nevede. Je bezpodmínečně nutné, aby tuhle situaci v co nejkratší době dostali pod kontrolu oni. Od toho tu přece policie je! Jedno auto otevřenými vraty opustilo dvůr, druhé vzápětí přijelo. V něm se vrátil psod se svým čtyřnohým kamarádem a dvěma policisty, kteří je doprovázeli. Sledovali poměrně čerstvou stopu těch dvou útočníků, kterým se včas podařilo uniknout. Zjistili, že přelezli plot na sousední pozemek a překonali i druhý do uličky, kterou se dostali k silnici. Tam pes jejich stopu bohužel ztratil. Tohle nasvědčovalo tomu, že uprchlíci s největší pravděpodobností odtud odjeli nějakým vozidlem, které tu na ně čekalo.

35

Jányš zkontroloval všechna okna i dveře, aby se ujistil, že nebudou zaskočení, pak vyzval Kovandu, aby přivedl dceru. Devatenáctileté Adéle se do rozhovoru s ním příliš nechtělo. Otázkami na to či ono, co se ani moc netýkalo jejího pobytu mimo domov, postupně dosáhl toho, že se dívka postupně rozpovídala. Zpočátku byl přítomen i její otec a zmučenými obličejí a pak i verbálně dával najevo, že všechny ty nechutnosti, k nimž ji ti zlotřilci ve Dvoře přinutí, zasluhují odplatu ve stylu oko za oko a zub za zub. Když po několika úpěnlivých prosbách samotné Adély z obýváku nasupeně odešel, vzal si s sebou do dvou třetin plnou láhev francouzského koňaku.

Adéla s povzlykáváním a slzami na řasách vyprávěla, jak René Slavíkovi uvěřila v domnění, že konečně poznala opravdového muže, o jakém dlouho snila, chlapci v jejím věku tyhle představy ani

náhodou nenaplňovali. Jak byla hrdá na svou přítomnost při jeho přísných inspekcích v místnostech soukromé bezpečnostní agentury, která sídlí v bývalých vojenských kasárnách na předměstí Kostelce. Když pobývala v jeho vile a on jí vyprávěl o své předchozí službě u dopravní policie, což bývalo nejoblíbenější téma, stále víc propadala jeho osobnosti. Rád si pohrával s řidiči jako kočka s myší a vybíral od nich pokuty, které si převážně strkal do vlastní kapsy. Ona ty veselé a často až komické zážitky přímo hltala, protože ho příšerně milovala. Ale pak o sobě několik dní nedal vědět. Mokrát mu volala do vily a když nebral telefon, i do agentury. Ale tam jí pokaždé suše sdělili, že šéf je mimo dosah. Byla z toho už na nervy a dokonce se vydala do vily, kde prožila tolik šťastných chvil. Ani jednou ho nezastihla doma. Až po celém týdnu zazvonil telefon v jejich hale. Nevoloval sice René, ale ten, co se jí ozval, od něho vyřídil vzkaz. Nemohla ho neakceptovat. Vůbec nechápala, proč jí otec tolik brání v odchodu za milovaným člověkem a dokonce s obrovskou úlevou přijala, když se ho ten dlouhán, jehož taky znala z restaurace Dvůr, tak energicky zbavil. Už se nemohla dočkat, až se Renému vrhne do náruče. Ale pak jí začalo být divné, kudy auto projíždí. Zeptala se, kam vlastně jedou. Reného vila je přece na opačné straně města? Blondák ji hrubě okřikl. Když za viaduktem v náspu železniční tratě odbočili k objektu Dvora, myslela si, že tam na ni bude čekat René. Mívali tu schůzky, často zde večeřeli. Ale blondák ji zavedl do poschodí budovy. Když otevřel jedny dveře hned při schodišti a ona uvnitř nespatriila Reného, couvla. Blondák jí sevřel rameno, smýkl s ní do pokoje. Málem upadla. V tu chvíli jí poprvé napadlo, zda těm dvěma nenalétla. Blondák vyšel do chodby a dveře za sebou zamkl. Bylo jí krušno, ale přesto neustále hleděla na dveře a namlouvala si, že se René každým okamžikem objeví. Jak se za oknem s pevnou mříží stmívalo, zmocňoval se jí neustále větší neklid a protože doma nevečeřela, začal jí trápit i žaludek. Lomcovala klikou, opakovaně bušila na dveře, ale nikdo k ní nepřišel. Únava ji postupně přemohla. Ulehla při kraji široké postele, zavřely se jí oči. S myšlenkou na Reného se jí zmocnil spánek. Ráno ji probudil ten blondák tak, že s ní zatřásl jako s nějakou věcí. Ať vyslovila, co chtěla, neposlouchal ji. To, co řekl on, musela respektovat, vyhrožoval výpraskem. Ukázal na skříň zabudovanou ve stěně, dostrkal ji do sprchového koutu a nedovolil, aby za sebou zatáhla plentu. Musela se svléknout před ním. Čekala, že až si ji prohlédne

opustí pokoj, ale neměl se k tomu. Když se sprchováním váhala, obořil se na ni, aby okamžitě pustila vodu. Nic jiného jí nezbývalo, obávala se, že bez milosti splní svou předchozí výhrůžku. Pak sebral všechno její oblečení, které upustila na koberec, a odešel. Zase zaslechla cvaknutí zámku. Ve skříní nebylo žádné spodní prádlo, pouze krátké košilky s úzkými ramínky. Jednu si rezignovaně oblékla, ale připadala si jako nahá. Teprve, když slunce už stálo vysoko na obloze, přinesl první jídlo. Hladově ho spolýkala, snad ani nevnímala, co jí. Pak se znovu ptala po Reném. Blondák se zachechtal a prohlásil, že jí bude muset stačit on. Povalil ji na postel. Marně ho prosila, aby to nedělal. Hrubě se jí zmocnil. Když se vyplakala, oznámil jí, aby se nedomnívala, že ji budou krmit zadarmo. Pokud s nimi chce dobře vycházet, musí být milá ke každému, kdo k ní vejde. Kdyby se jí to nezamlouvalo a rozhodla se tomu vzpírat, osobně ji přesvědčí, že nemá na výběr. Znovu si namluvila, že o tom, co se s ní děje, René nemůže vědět, a utěšovala se myšlenkou, že určitě učiní všechno pro to, aby ji našel a vyrval ze spárů blondáka. Když se René večer najednou v pokoji objevil, vrhla se mu do náruče. Vyplakala se na jeho rameni a s povzlykáváním žalovala, jak s ní blondák zachází. René jí s téměř vyděšeným výrazem ve tváři dlaní zakryl ústa a do vlasů jí šeptal, aby raději mlčela, že tam i stěny mají uši. Nějaký ten den to musí bohužel vydržet, než vymyslí plán, jak ji odtud dostat. Nevěřila svému sluchu. Zoufale vyhrkla, že tohle nemůže myslet vážně. Myslel. A mluvil do ní tak dlouho, až pochopila, že to jinak nejde. Milovala se s Reném až skoro do úplného vysílení, aby ho přesvědčila o své lásce. Když odcházel, zůstala jí alespoň naděje, že její zajetí brzy skončí. V noci se ale probrala a myšlenka, která jí v té tmě napadla, způsobila, že se její srdce rozbušilo jako kostelní zvon. Jak k ní René mohl volně přijít a stejným způsobem odejít, aniž by mu v tom bránili? Proč ji tam ponechal na pospas chtíči jejích vězňitelů? Náhle si uvědomila, že René musí být jedním z nich. Bylo to příšerné a strašně deprimující pomyšlení. Nedokázala se ubránit zoufalému pláči. Zcela zdecimovanou ji vysvobodil až další spánek. Když k ní dopoledne vešel pán menší postavy mezi určitě po šedesátce, s vějířky hlubokých vrásek při očích a prořídlymi, už téměř bílými vlasy, ničemu se nedivila. Chlípně ji hltal očima, přisedl, roztřeseně hladil a osahával po celém těle. Zklamaná Reném už v sobě nenašla vůli k sebenepatrnějšímu odporu, všemu se podřídila. V tomhle duchu probíhaly i další dny a noci. Chodili k

ní pánové, co se nijak netajili skutečností, že za její tělo zaplatili, často vyžadovali praktiky, o kterých dříve pouze slýchávala, všichni především oceňovali její mládí. Mezi těmito návštěvami musela plnit povinnost ke svým věznilům. Blondákovi a slovensky hovořícímu dlouhánovi, který tak zametl s jejím otcem. Na tátu myslela stále víc. Vyčítala si, že nedala na jeho varování.

Zatímco zápasila s pláčem, který ji na chvíli docela přemohl, mírně šokovaný Jányš přemítal, jak se ty její údaje srovnávají se skutečností, že se dostala k telefonu, aby zavolala přítelkyni Izabele. Své pochybnosti zformuloval do otázky a vyslovil ji nahlas.

"K tomu mě tenkrát přinutil blondák. Nařídil, na co se Izabely musím zeptat, a upozornil mě, o čem nesmím mluvit. Vy mi nevěříte?" vzlykla. "Tátovi to taky dobu trvalo." Předklonila se, prsty semkla Jányšovo zápěstí. "Vysvětlete mi, proč otec nechce zavolat na policii? Kdo jiný proti těm lumpům ve Dvoře, může něco udělat?"

"Nezlobte se, ale tohle by vám měl povědět on, Adélo. Jak se vám podařilo uprchnout?"

"Vlastně to dost dobře nechápu ani sama. Snad si mnou už byli tak jistí, že mě ani moc nehlídali. Nebo jsem prostě měla štěstí..." Pokusila se o úsměv, ale příliš se jí nedařilo. "Slovák mi donesl večeri a v kapse mu zazvonil mobil. Zeptal se, o co jde. Pak někam odběhl. Dveře zůstaly dokořán. Přiblížila jsem se k nim a vyhlédla. Chodba byla prázdná. Myslela jsem si, že se proti mně každou chvíli někdo vynoří, ale nikdo mě nezastavil. Seběhla jsem po schodech, kolem restaurace se dostala k vstupním dveřím a vyklouzla před budovu. Teprve tam jsem si uvědomila, že jsem jen v té kratičké, průhledné košilce. Skousla jsem zuby, utíkala k silnici. A zase jsem měla štěstí. Zastavilo mi první auto, které projíždělo k centru. Ten pán si nejspíš nejdřív myslel, že jsem pošahaná a možná ze mne měl i strach, když jsem se na něho rozkřikla, aby hned jel. Zamumlala jsem naši adresu a on mě zavezl až skoro sem. Myslíte, že mne ti ze Dvora budou hledat?"

"Určitě. Vždyť vás násilím přinutili k prostituci a tak spáchali trestný čin. A ke všemu je znáte..."

"Třeba jim nedojde, že jsem se odvážila utíkat přes celé město."

"Prohledají objekt, jestli jste se někde neukryla. A pak je určitě napadne, že jste si někoho stopla. Pokud váš útěk rovnou nezachytila nějaká kamera. Tahle vila bude první místo, kde vás budou hledat, Adélo."

"Nevydáte mě, že?" vyhrkla a oči se jí znovu zalily slzami.

"Tímhle si můžete být úplně jistá. Pracuji pro vašeho otce. Vy jste jeho dcera. Ostatně měli bychom se po něm podívat. Vzal si s sebou láhev koňaku a vypadal dost rozrušeně. Zatímco jsme si povídali, on mohl usrkávat, aby zaplašil starosti."

"Nikdy nepil víc než dvě sklenky."

"Dnes toho na něho asi bylo až příliš. Neměla byste mu to vyčítat, Adélo."

Kovandu našli v hale rozvaleného v sedačce. Hlavu měl zakloněnou dozadu, z jeho široce rozevřených úst se prodíralo hlasité chrápání a koutkem mu tekla slina. Po dlaždicích se rozprskly střepy lahve, která mu zřejmě vyklouzla z ruky, ale podlaha byla suchá. Buď v lahvi v okamžiku dopadu už moc koňaku nebylo, nebo se alkohol už vypařil.

"Měl by se vidět..." hlesla podrážděně.

"Být vámi, nebyl bych tak kategorický. A pomozte mi s ním, uložíme ho. Možná mu v tomhle stavu bude lépe. Alespoň si nebude hlavu trápit obavami, že si třeba pro vás přijdou."

"Nechci ho vidět ráno," řekla už skoro něžně, když otce zbavili šatů a položili do postele v jeho pokoji.

"Až vstanete, ze všeho nejdřív mu uvařte silnou kávu. A teď běžte už spát. A nepřipouštějte si žádné starosti."

Od dveří své ložnice se ohlédla. Povzbudil ji úsměvem a než vstoupil do obýváku, znovu obešel všechna okna i dveře v přízemí.

Zhasl, na dosah ruky si před sebe na stůl položil pistoli, opřel si hlavu. To, co mu vyličila Kovandova dcera, jen s velkým sebezapřením strávil. Nepochyboval, že tyhle nemilosrdné zkušenosti značně pošramotily její dřívější sebevědomí. Ale dostala se do toho vlastní vinou. Nechtělo se mu uvěřit, že by byla až tak naivní, jak se v líčení svých zážitků představovala. Pak musel myslet na René Slavíka a jeho soukromou bezpečnostní agenturu. Pokud je skutečně v kontaktu s těmi ze Dvora - a hodně z toho, co vyslechl od Adély tomu nasvědčovalo - co tyhle lidi spojuje? Jde o jeho soukromý zájem, nebo je do toho zapojená i celá agentura? Ať je to jak chce, tyhle kontakty její pověst přinejmenším zpochybňují. Jestli Slavík neměl výčitky už z toho, že dívku přihrál do bordelu ve Dvoře, proč by se nemohl taky podílet i na dalších levárnách, které tam punktuji?

Budu se muset zmínit Bémovi, až si přijede pro ty fotky, co ve Dvoře udělal Ondra, umínil si a zavřel oči. Všude byl klid. Spát nemůže, ale zdřímnout si

musí, aby ráno nevypadal jako převálcovaný nákladákem.

36

Náhle se probral s nepříjemným pocitem, že v místnosti ještě někdo je. Mechanicky sáhl po zbraní. Rozespalyma očima šmejdil kolem sebe a tajil i dech. Nikde žádný pohyb, ani sebenepatrnější zvuk. Něco se mu zdálo? V každém případě usnul! Tohle by se mu nemuselo vyplatit. Potřebuje pohyb. Mrkl na zeleně fosforeskující ciferník hodinek u zápěstí. Pár minut scházelo do třetí hodiny. Tiše vstal z křesla. Hebký vlas koberce tlumil opatrné kroky. Kousek od dveří se zastavil. Byly zavřené a on je ponechal dokořán, aby slyšel, co se děje v chodbě! Sakra! Přece mi už takhle nevynechává paměť? prolétlo mu hlavou v okamžiku, kdy se dveře začaly pohybovat proti němu. Uskočil, zvedl pravačku s pistolí. Vzápětí stál proti postavě v bílém spodním prádle. Pak si uvědomil, že míří na Kovandu.

"Kristepane, vy jste mě vyděsil. Dejte to pryč. Nemám rád zbraně," mačkal ze sebe majitel realitní kanceláře. "Vy jste zůstal v domě?"

"Je to součást naší dohody," zabručel podrážděně Jányš, palcem stlačil pojistku a pistolí vsunul do podpažního pouzdra. "Proč nespíte?"

"Potřebuju si loknout. Vy jste mi sebral flanděru?"

"Nemyslím si, že pití je nejlepší nápad, pane Kovanda. Zítřka potřebujete mít čistou hlavu."

"Jestli si děláte starost o mé klienty, nemusíte. Kancelář ponechám pár dní zavřenou. Hned, jak se objevila má holčička, zavolal jsem asistentce, že jí dám vědět, až zase otevřeme. Co jste usoudil z toho, co vám Adélka řekla?"

"Pár věcí mě napadlo."

"Povídejte. Poslechněte, neříkejte, že byste si taky nedal skleničku francouzského koňáčku." Kovanda sevřel Jányšův loket, snažil se ho obrátit do místnosti. "Strašně nerad piju sám."

"Ale jen na dva prsty."

"Včera, když jsem poslouchal ty nechutnosti, jako bych ztratil veškeré zábrany." Kovanda odklopil desku dvířek a za baterií lahví s cizími vinětami se rozzářilo decentní osvětlení.

"Řekl jsem na dva prsty," zabručel Jányš.

"Tohle je pro mne."

"Promiňte." Jányš uchopil přisunutou baňatou sklenku a šel si sednout do křesla. Kovanda usrkl a

se sklenkou v ruce se rozvalil do protějšího.

"Mluvte, člověče. Leze to z vás jako z medvěda."

"Ještě si nejsem jistý," řekl Jányš vyhýbavě. "Jedno ale vím určitě. Vaši dceru nesmíme spustit z očí. Stoprocentně se ji budou snažit umlčet. Asi by bylo nejlépe, kdybychom ji někam na čas uklidili. Nemáte možnost Adélu poslat mimo město? Co nejdál od Kostelce."

"Myslíte, že je to nutné?" Kovanda do sebe hodil zbytek koňaku, třískl sklenkou o desku stolku. "Musel bych si to rozmyslet."

"Pouvažujte. Čím dřív ji odtud dostaneme, tím líp. Potřebujeme mít volné ruce."

"S Adélkou jste o tom mluvil?"

"Napadlo mě to až nyní. A teď mě omluvte, obejdu si okna a dveře." Jányš se zvedl, opustil pokoj.

Když se vrátil, Kovanda tam už nebyl. Na stolku zůstaly dvě sklenky. Jedna prázdná, druhá tak, jak mu ji Kovanda nalil. Sváděla ho. Neškodilo by mu, kdyby se napil... Ne! Alkohol zpomaluje reakce.

Raději si už nesedl. Potlačovaný spánek k ránu stále víc útočí na smysly bdícího. Tohle ví každý, kdo někdy vyzkoušel být vzhůru celou noc. Nepochybně to vědí i ti parchanti, kteří tolik touží po Adéle!

Stál u francouzského okna do zahrady, když dosud tmavou oblohu nad městem potrhaly světlejší čmouhy. Rychle se rozednívalo.

Pozemek za vilkou byl spíše sadem, než běžnou zahradou, ale mezi ovocnými stromy rostly i štíhlé jehličnany, převážně kanadské jedle a stříbrné smrky. Mezi stromy bylo jen nepatrně volného prostoru. Na dvou místech probleskovaly skalky obrostlé barevnými trsy trvalek. Může to asi být dost fantastické místo na procházky, ale nesporně umožňuje aby se kdokoliv dostal až k domu zcela nepozorován. Je kupodivu, že člověka jako je Kovanda, nenapadlo, že tato skutečnost vyžaduje nejlepší bezpečnostní zařízení.

Pak myslel na Dianu. Asi si od ní vyslechne ostřejší slova, za to, že ji ponechal s Markétou. Určitě ji napadlo, že v tom byl úmysl. Jányš přešel do kuchyně, nahlédl do přiléhající jídelny a oknem zkoumal prostor před domem a přístupovou ulici. Ani zde mu to nepřipadalo o moc lepší než v zadním traktu. O zabezpečení vily proti nevídaným návštěvníkům si musí s Kovandou co nejdřív vážně promluvit!

Krátce před šestou vstoupil do koupelny, našpláchal si na obličej hrsti studené vody, aby se úplně probral. Za čtvrt hodiny do kuchyně prošla Adéla. V půl sedmé mu přinesla černou kávu a na

talířku krajíc chleba potřený usmaženým vajíčkem, obložený několika kolečky trvanlivého salámu. Zadíval se do její tváře a konstatoval, že vypadá podstatně lépe, než večer. Spánek jí rozhodně prospěl. Podobně jako její otec v noci se z něho snažila vytáhnout, co je možné očekávat od jejích trýznitelů, na co se má přichystat. Odpověděl vyhýbavě a doporučil jí, aby si na tohle téma promluvila se svým otcem. Minutu před sedmou otevřel Ondrovi. Stručně syna informoval o průběhu noci a rovněž o nápadu, odvézt Adélu z Kostelce. Kovanda už přemýšlí, kam to bude.

"Taky mě něco takového osvítilo. Háček je v tom, jestli nás nechají odjet."

"Něco vymyslíme, abychom je přelstili. Kdyby jsi měl potíže, stačí cinknout. Budu tu do deseti minut."

"Jasně. A připrav se na bouřku. Diana sedí v autáku a tváří se dost nabroušeně na tuhle časnou hodinu." Ondra se ušklíbl. "Ale ty to jistě zvládneš."

"Nacvičím si kající obličej. Třeba mě vezme na milost." Zasmál se a na rozloučenou lehce pleskl dlaní syna po rameni.

37

Než se kriminalisté sešli k pravidelné ranní poradě, Bém zavolal do nemocnice, aby se dozvěděl, jestli došlo k nějaké změně u Kadeřábka. Ústředna ho přepojila na ARO. Telefon dost dlouho vyzváněl, než ho zvedla zadýchaná sestra. I když se představil, nezdálo se mu, že by to na ni učinilo nějaký dojem. Řekla, že telefonické informace zásadně nepodávají, pokud nejde o rodinné příslušníky, a když se jí snažil vysvětlit, že jde o kolegu, pravila, že je zdržuje od práce a zavěsila. S tebou bych si asi měl popovídat, holčičko! pomyslel si podrážděně, ale vzápětí si uvědomil, že do nemocnice stejně pojede kvůli výslechu muže, který byl zraněn v noci na dvoře u truhláře Kaválka.

Svodku přeběhl očima po příchodu do kanceláře. Mimo té střelby v ní nebylo nic, co by musela řešit jeho služebna. Proto po krátkém úvodu dal slovo inspektoru Málkovi, který postřeleného muže doprovodil do nemocnice.

"Hned ze sanitky ho převezli na operační sál. Už vím, že jde o šestatřicetiletého Martina Vaňka tady z Újezda. Trvalé bydliště má v Tyršově ulici v čísle popisném 992. I ve svém pokročilém věku je dosud svobodný. Posledním jeho zaměstnavatelem byla Prokopcova soukromá bezpečnostní agentura Protex. S

tou ukončil pracovní poměr před necelými třemi měsíci."

Bém v údivu potřásl hlavou.

"Františku, jak se ti tohle všechno podařilo zjistit?"

"Když Vaňka chystali na sál, pochopitelně ho museli svléknout. Znovu jsem mu prošacoval kapsy. Jednu měl protrženou. Osahal jsem dole podšívku bundy a vylovil z díry občanku. Tak ušpiněný doklad totožnosti jsem už dlouho neměl v ruce."

"Za tenhle výkon by měl dostat metál, šéfe," ušklíbl se Pecka. Byl mezi kriminalisty služebně nejmladší, nastoupil až dva měsíce po příchodu inspektorky Dudové. Ještě mu nebylo šestadvacet, ale byl zdravě sebevědomý a věřil, že všem - včetně komisaře - brzy ukáže, co v něm dřímá. Šel za svým cílem, nic neponechal náhodě. Jeho horlivost někdy šla starším kolegům dost na nervy a z toho důvodu byl častým terčem nejedné, určitě ne zle myšlené, poznámky nebo i činu. Měl dost odvahy k tomu, aby se jim to snažil oplácet.

"Budu o tom uvažovat," okomentoval jeho jízlivý návrh Bém. Znal své lidi natolik dobře, aby mohl být nad věcí. "Vaňuro, co nám prozradila expertíza těch střel?"

"Šéfe, na místě se daly samozřejmě použít pouze ty z rámu okna. Co mířilo do zdiva, bylo příliš zdeformované. Jenom jednu z pěti vypálil muž o kterém mluvil Franta. Tu kulku, co jsem vyzvedl ve špitále, kterou doktoři vyškráblí z ramena toho Vaňka, znalec teprve zkoumá."

"Nestyď se ho popohnat. Něco mi našeptává, že se do něho nemusel strefit zrovna Kaválek. Ten přece střílel dolů pod sebe. A Vaněk stál hodný kus stranou. Leda, že by šlo o náhodně odraženou kulku. Kolegyně," Bém se zadíval na inspektorku Dudovou, "pan Kaválek vás nejspíš párkrát vytočil, co?"

"Spíše bych řekla, že mě docela pobavil," usmála se. "Je to člověk samorost a v jádru poctivec. A nelze mu nepřiznat, že má v mnoha věcech pravdu. Jenom ji říká jaksi bez obvyklých servítků... Zbraň jsem předala skladníkovi, nutný protokol máte na svém stole."

"Nemohu, než s vašimi postřehy souhlasit, kolegyně." Bém přeběhl pohledem po ostatních kriminalistech. "Je mi jasné, že byste dali přednost odpočinku, ale na postýlky teď zapomeňte. Každý ví, co má dělat. Připomínám, že jak někdo o něco třeba jen škrábne, chci o tom ihned vědět. Zajedu nyní do nemocnice vyslechnout toho Vaňka. A pak se zastavím na aru, zjistím, jak se Mirek drží. Vy se, pokud

možno, volání se stejným úmyslem vyhněte, ať sestry nespustí pokřik, že jim ztěžujeme práci." "Hodíme vás tam, šéfe," nabídl Málek.

"Špitál je, co bys dohodil kamenem. Navíc se potřebuji trochu rozhýbat a provětrat hlavu." Bém do náprsní kapsy vsunul nezbytný notes, vzal ze zásuvky stolu nevelký diktafon, který používal k záznamu mimo budovu, přezkoušel jeho funkci. U stromkového věšáku v rohu si nasadil nezbytný klobouk a opustil kancelář.

38

Zaklepal na dveře s tabulkou AMBULANCE. Starší zdravotní sestra ho vyslechla a doporučila mu, aby se nejdřív zastavil u lékaře, který má službu. Obrýlený muž do padesátky, celý v bílém, zvedl hlavu od stolu lejster, ve kterých něco hledal. Bém se představil, vysvětlil důvod své návštěvy.

"Vaněk je za vodou. Když jeho stav poněkud zjednoduším, nejdéle za měsíc o svých poraněních nebude vědět. Pokud jde o stehno, šlo o hladký průstřel. V rameni střela sice uvízla, ale nic nepoškodila. Horší pro něho asi bude, až si ho podáte vy, že ano?" pousmál se lékař.

"Trefil jste střed terče, pane doktore. Bohužel má na krku hned několik trestných činů. Ale věděl, do čeho jde. Díky za informace. Když dovolíte, podívám se za pacientem." "Jen jim ještě víc šlapejte na paty, bastardům, nebo to v Česku za pár let bude vypadat jako v zemi nikoho," ozvalo se za Bémem, než přitukl dveře.

V chodbě před posledním nemocničním pokojem přešlapoval mladý nadstrážmistr a zrovna se drbal ve vlasech pod čepicí. Když poznal kriminálního komisaře, spěšně si ji narazil na hlavu a s prsty u štítku ztuhl v pozoru.

"Dejte si pohov. Jakkak se má váš chráněnc?"

"Ještě jsem ho neslyšel promluvit, pane komisaři."

"No," pousmál se Bém, "třeba budu mít větší štěstí. Nikoho za mnou nepouštějte. Nikoho, nadstrážmistře."

"Provedu."

Bém vstoupil do pokoje obdélníkového tvaru, se dvěma lůžky při každé delší stěně. Pouze jedno, vpravo a hned zkraje, bylo obsazeno. Vaněk ležel s hlavou podloženou dvěma polštáři, příchozího pozoroval značně nejistýma očima a v téměř pravidelných intervalech si olizoval silný spodní ret. Poznal, že před ním stojí policista, aniž by mu

museli oznamovat, že se dostaví. Tvrdit, že se k noční přestřelce připlétl čirou náhodou, nemohl, pod jeho tělem našli pistoli. Věděl, že na ní budou otisky jeho prstů. Taky mu bylo jasné, že nemůže mlčet věčně. Ale chystal se to vydržet co nejdéle. Po několika letech, strávených u Prokopcovy bezpečnostní agentury, se nemohl naivně domnívat, že může kriminalistům jen tak něco napovídat. Musel počítat s tím, že si jeho výpověď pečlivě ověří a když zjistí nějaké nesrovnalosti, vrátí se k němu a budou ještě víc důraznější a neodbytnější.

Kriminální komisař se Vaňkovi představil a oznámil mu, že si rozhovor nahraje, aby se pak jeho výpověď mohla doslovně a tedy nezkresleně přepsat do protokolu. Zapnul diktafon, uvedl jméno a další nacionále, které zjistili z jeho občanského průkazu. "Mám to správně?"

Vaněk přikývl a hlavou mu prolétlo: Identifikovali mě a teď se začnou hrabat v mém soukromí. Půjdou za mámou a určitě i za Prokopcem! Hned svůj osud viděl podstatně černěji, než když si byl jistý, že nemají tušení, kam ho zařadit. Proč si bral s sebou občanku? Nebo ji nezničil, pokud byl ještě čas? Bémovi zprvu připadalo, že zraněný Vaněk bude pokračovat v mlčení, ale byl trpělivý a nepospíchal, takhle praktikovaný způsob výslechu se mu už mockrát vyplatil. Nejdřív kladl otázky, které zdánlivě nesouvisely s místem Vaňkova zadržení a samotným případem. Když přišla řeč na jeho bývalou příslušnost k bezpečnostní agentuře Protex, Vaněk se zamračil a rozhorleně zamumlal, že se s šéfem tehdy nepohodl, protože měl neustále větší požadavky a ani náhodou nehodlal zvýšené úsilí zaměstnanců ocenit větší výplatou. V duchu tohoto vyjádření pak prohlásil, že co odešel z Prokopcovy agentury žil z podpory a z peněz, které si prozřetelně dal stranou, když byl ještě zaměstnán. Práci hledal marně. Chtěl si najít něco, kde by využil svých schopností. Nádeníka nikomu nemínil dělat, ani kdyby nabízel královský plat. Připustil, že někomu občas v něčem menším pomohl, aby si finančně přilepšil, ale vždycky šlo pouze o den či dva, pouze v jediném případě to byl celý týden.

"Ale vás asi ze všeho nejvíc zajímá, jak jsem se ocitnul na pozemku toho truhláře, co?" zadíval se na Béma. "Den před tím jsem seděl v restauraci Avionu, sem tam tam zajdu na dvě tři točený pivča. Měl jsem už druhý, když si ke mně najednou přisednul chlápek, se kterým jsem se ještě nikdy nepotkal. Hádal bych, že byl asi v mém věku. Kafrali jsme o všem a o ničem, znáte to nezávazný klábosení u pivča. Když jsem dorazil půllitr, ten chlápek poručil další pro oba.

Sotva je číšník doneš, můj nověj známej se mě zeptal, jestli bych si nechtěl vydělat dvě tisícovky. Kdo by odmít, pane komisaři, kdyby měl tak hluboko do kapsy jako já? Ale nekejvnul jsem hned. Pochopitelně mě zajímalo, co bych za ty dva klacky měl udělat. Prej, že nic moc. Jenom někomu doručit nějakou obálku."

"Nehoupete mě, pane Vaněk?" řekl Bém, podezřelou byla už skutečnost, jak se zraněný rozpovídal.

"Jo, bylo mně to divný. Už jsem se na něj chystal vybalit, pročpak tu obálku nepošlou poštou, ale nedal mně příležitost k otázce. Rozhlídnul se kolem a začal skoro šeptat. Že někde zazvoním a až dotyčnej otevře, předám mu tu obálku. Tímhle že to pro mě skončí. Zabručel jsem, aby mně laskavě nevěšel bulíky na frňák, za takovou prkotinu přece nebudou vyhazovat celý dva talíře. Zas se ostražitě rozhlídnul a zahuhlal, že to teda přede mnou nebude tajit, ale že nesmím nikde ani ceknout. A pak to vybalil na plný pecky. Že jdou vymáhat nějakěj dluh a mně u toho potřebujou jako nestrannýho svědka. Abych jim jako dosvědčil, že se k tomu dotyčnýmú chovali slušně. Možná mně to nebudete věřit, pane komisaři, ale já to vzal tak, jak mně to naservíroval, protože jsem ty prachy potřeboval jako sůl. Jo, tušil jsem, že v tom může bejt i nějaká jiná levárna, ale v duchu jsem si umínil, že až zmáknou, co po mně chtěj, tryskem vypadnu. A co se stane pak, bude už jenom jejich záležitost. Prostě po mně potopa." "Pokračujte, pane Vaněk. Ale uvědomte si, že nahrávám každé vaše slovo," připomněl Bém.

"Všecko je pravda, jako že je Bůh někde nahoře nad náma. Druhej den, před jedenáctou večer, jsem měl čekat u toho podchodu na silničním okruhu. Zastavil u mě auták a byli v něm dva chlápci. Ten, co mě pro tu rachotu najal, šoféroval. Vzadu hačal nějakěj zakaboněnej dlouhán a neutrousil ani slovo. Blondák k němu zabručel, aby mně dal bouchačku. Já ji nechtěl, ale on na mě houknul, že něco musím mít, kdyby ten mužskej, kterýmú budu předávat tu obálku, byl kapánek víc zuřivej. Že by se mu vůbec nedivil. Ale když koukne na bouchačku, že na beton zkrotne. Samosebou, že mě tímhle žvaněním nepřesvědčil, ale odporovat se mně nezdálo moc moudrý. Tak jsem se mrknul, jestli je ten kvér správně zajištěnej a zastrčil si ho za opasek. Umínil jsem si, že na něj ani nemáknou. Přisáhám při památce nebožtíka táty, že to tak bylo, pane komisaři," zakroutil očima.

"Dejme tomu, že vám věřím. Pokračujte."

"Nedovolil, bych si vám lhát. Když pak konečně vyrukovali s jménem mužskýho, ke kterýmú mě posílaj, nechtělo se mně do toho tuplem. Jenomže cukněte, když

jste vzal prachy a víc než dva stováky už utratil..." Vdychal a vypadal zničeně. "Zajeli do nějaký uličky, která nejní daleko od Kaválkova baráku. Žiju tady od narození a ještě jsem v ní nikdy nebyl. Klidánko zaparkovali rovnou pod lampou veřejného osvětlení. Ke Kaválkovejm vratům jsme se vrátili po svejch. Obálku, kterou mně dali, jsem zastrčil za košili. Pomohli mně přes ohradu, z vnitřku jsem jim musel otevřít branku. Loudali za mnou, že pomůžou, kdybych se ocitnul v ouzkejch. Třikrát jsem zazvonil, ale v baráku byla pořád tma. Ti dva chlápci trvali na tom, že musím tlačit na zvonek dál. Bylo mně jasný, že se jim nechce odejít s nepořízenou. Najednou se odněkud shora ozval Kaválek a ječel něco o nějakým Velkým ochránci a sprostým vydírání slušnejch lidí. Když jsem zblejsknul, že ti dva tasili bouchačky, snažil jsem se zmizet. Nejbliž byla truhlářova dílna. Schoval jsem se za roh. A udělal jsem moc dobře, protože ti dva janci do toho okna, kde ještě před momentem stál Kaválek, práskali jako myslivci na podzimním honu. Jenomže pak nahoře zarachtal automat a oni zdrhali, jako by jim hořelo za zadkem. Schovali se někde za mnou za stromama a odtud občas picli do okna, ale už jenom jako by z trucu. Napadlo mě, že bych se měl taky nějak projevit, aby pak na mně třeba ty prachy nechtěli zpátky. Přikrčenej jsem povylez, odjistil bouchačku a jenom tak nazdařbůh jednou vystřelil."

"Máte to hezky sesumírované, pane Vaněk. Ale všechno na vodě. Přesněji, nemluvíte pravdu. Například tu vaši kulku jsme vyrýpli z rámu okna, odkud zahájil palbu pan Kaválek. Konkrétně o tomhle nemůže být žádná pochybnost."

"Musela to bejt náhoda, pane komisaři. Fakticky jsem mířil někam pánu bohu do oken. "Povězte mi něco víc o těch, co si vás údajně najali. Myslím jak vypadali. Co měli na sobě."

"Ten za volantem byl blondák, ale trochu do zrzava. Čahoun, co seděl vzadu a zarytě mlčel, byl vyfiknutej jako na svatbu. Ať se propadnu pět metrů pod zem, jestli vám lžu, pane komisaři." "Takže jste je neznal a nic o nich nevěděl. Prostě jste pouze reagoval na ty peníze, které vám nabídli?" "Teď jste to vyhmát," vyhrkl snaživě Vaněk a nespustil z něho oči, jako by se potřeboval ujistit, že nemá k jeho povídání další výhrady. Bém měl z jeho chování pocit, že svou výpověď přizpůsobil tak, aby svou účast na nepodařeném přepadení domu truhláře Kaválka, co nejvíc zlehčil. Ale jak mu dokázat, že se ledacos odehrálo jinak? Přes všechnu snahu z Vaňka nevydoloval přesnější popisy mužů, kteří si ho

najali, aby předal jakousi obálku. Ta se na místě činu bohužel nenašla. Buď si ji odnesli ti dva, aby nezanechali důkaz, který by prokázal motiv noční návštěvy u truhláře, nebo vůbec neexistovala. Prokazatelné pouze bylo, že se toho Vaněk zúčastnil a že měl v ruce zbraň, ze které jednou vystřelil směrem k domu.

Je to příliš málo, pomyslel si Bém a usoudil, že nemá význam, aby dále ztrácel čas, který může využít smysluplněji. Prostě se sem vrátí, až se z jiných zdrojů dozví něco, čím by mohl Vaňka usvědčit ze lži. Nechtělo se mu uvěřit, že by za tím byly pouze ty dva tisíce. Upozornil zraněného, aby zvážil, že upřímné doznání, jež by vedlo k dopadení spolupachatelů, kterým nešlo o pouhé vymáhání dluhu, ale o vybrání vyděračského poplatku pro samozvaného Velkého ochránce, by určitě mělo vliv na výši trestu, jenž ho zcela zákonitě čeká za účast na ozbrojeném přepadení. Pak zastavil diktafon a opustil nemocniční pokoj.

V chodbě před AREM našel sedět Málka s hlavou ve dlaních. Při svém rozpoložení ani nezaznamenal jeho příchod. Položil mu ruku na rameno. Inspektor zvedl hlavu a měl kalné oči.

"Je to pořád stejné, šéfe."

"Dostane se z toho. Mirek má zdravý kořínek," mačkal ze sebe Bém, ale přistihl se při myšlence, že tomu sám příliš nevěří. Kadeřábek byl v kómatu už moc dlouho.

Sestra je zavedla k prosklené stěně, přes kterou svého druhu viděli. Kdy už konečně otevře oči? měl Bém na jazyku, ale pak si uvědomil nesmyslnost otázky. Poděkoval zdravotní sestře, že jim umožnila spatřit kolegu na vlastní oči, vzal podstatně mladšího inspektora kolem ramen, nasměroval ho k východu z oddělení.

"Zajedeme do Kostelce k Jányšovi," rozhodl venku.

"Teď?" podivil se Málek.

"Včera volal, že pro nás má něco moc důležitého. Ten by s prkotinou neotravoval."

"Nevím." Inspektor potřásl hlavou, jak měl ve zvyku, když se mu něco nezdálo. "Máme dost makačky kolem Velkého ochránce. Co se Jányšovi zdá důležité, ještě nemusí být důležité pro nás. Navíc jde o sousední okres."

"Zatím vždycky se mi vyplatilo věřit jeho úsudku, Františku," prohlásil Bém v autě. "Šlápni tomu na krk. Za dvě hodiny můžeme být zpátky."

"Vy jste šéf," zabručel Málek a nastartoval.

Když Ondřej Jányš ráno krátce po sedmé hodině opustil Kovandovu vilu a přecházel ulici k bílému favoritu, připravoval se na výčitky, ale Diana ho ze sedadla spolujezdce uvítala úsměvem. Sotva sklouzl za volant, naklonila se k němu a líbla ho do koutku úst. Chtěl se narovnat, ale šikovně si ho přidržela rukou kolem krku a polibek zopakovala.

"Dobré ráno. Vypadáš dobře, ale jistě toužíš po postýlce. Jakou jsi měl noc? Nebo jsi ji strávil lépe, než si jsem schopná představit?"

"Už jsem dost odvykl celou noc bdít. Kolem třetí mě to málem přemohlo," přiznal. "Omlouvám se, jestli jsem tě naštvál. Opravdu se nezlobíš?"

"Měla bych?"

"Ondra cosi naznačil."

"Stále do mne hučel, abych to brala sportovně, tak jsem mu sehrála zhrzenou milenku," ušklíbla se. "Nemá význam tajit, že mě dost podpálilo, když se večer objevil sám a vyřídil tvůj vzkaz. Připadala jsem si tam trochu jako sirotek i když se mě oba snažili všemožně bavit. Co jsem do Kostelce přijela, byla to vlastně první noc bez tebe. Tak už se pochlub, s čím se ti krásná Adélka svěřila? Hořím nedočkavostí vědět, jak se té chuděrce, podařilo uniknout těm chlapům ze Dvora. Copak ji nestřežili?"

Několika větami jí sdělil nejdůležitější.

"Hmm. A jsi přesvědčený, že ti naservírovala pravdu? Co když je s nimi domluvená a její útěk je fingovaný? Není za tím třeba snaha, uspíšit otcovo rozhodnutí?"

"Nemyslím, že by šlo o něco takového, Diano. Oni ji skutečně oblbli a pak vlákali do pastí. Alespoň jsem z toho měl takový dojem. Už jsi snídala?"

"Stačila jsem si vypít jen kávu. Ondra na mne příšerně pospíchal. Nechtěla jsem, aby mi třeba ujel. Co kdybys místo za mnou zase zamířil někam jinam..."

"S tímhle nezačíněj. Zastavíme se někde?"

"Nebudeš přece čekat, až tě někdo cizí obslouží. Postarám se o tebe sama. Zajed' třeba támhle k pekařství. Koupím pěkně propečené housičky, máslo doma máme. Ručím ti za to, že si pochutnáš. A pak si na pár hodin schrupneš."

"Sám?" řekl naoko lítostivě.

"Na co ty hned nemyslíš..." zasmála se. "No, ale... Proč nemám chuť protestovat? Že bychom se už tak dlouho nemilovali?"

"Rozhodně víc, než čtyřiaadvacet hodin," ušklíbl se.

Pohládila ho po ruce na volantu.

"Vid', že se mi nechceš naznačit, že jsem na tebe příliš náročná? Kdyby ano, snažila bych se trochu krotit. I když... Ale tohle by dáma asi neměla tolik dávat najevo, vid'?"

"Mám tě rád takovou, jaká jsi."

"Slyšel jsi ten řachanec? Právě mi spadl kámen ze srdce."

V tomhle duchu spolu žertovali i pak, když zvolna a s častými zastávkami stoupali schodištěm. Když spatřili vylomené dveře, všechno bylo rázem jinak. Na první pohled bylo jasné, že v průběhu noci měli nezvanou návštěvu.

Jányš sáhl k podpažnímu pouzdru pod bundou a připravil si pistoli. Loktem víc pootevřel dveře, pootočil se k Dianě, prstem na rtech jí naznačil, aby nemluvila, a posunul se přes práh, aby viděl do předsínky. Chvilí naslouchal, jestli zevnitř nezaznamená cizí zvuk, který by byl důkazem, že návštěva dosud neodešla. Zdálo se mu to být v pořádku a tak, se zbraní připravenou k rychlému výstřelu, otvíral dveře do všech místností. Musel se přesvědčit, že se tam nikdo neskrývá. Zatímco Dianě, která nevydržela čekat před dveřmi bytu, vypadl z ruky papírový sáček, což způsobilo, že se všechny housky rozlétly po linu, a nevěřicně zírala na tu spoušť zpřeházených věcí, Jányš prošel dveřmi do kanceláře agentury a zrakem se snažil zjistit rozsah škod. Všechny tři zásuvky plechové registračky zůstaly povytažené a jejich obsah byl roztroušený po podlaze všude kolem. Mnohé záznamy byly mimo desky, nemohlo být pochyb o tom, že se v nich čile listovalo a že z nich některé listy mohou i chybět. Tři regály jednoduché knihovničky zely prázdnotou. Knihy byly poházené téměř po celé místnosti. Noční návštěvníci se nerozpakovali vypáčit i zásuvky stolu. Jányš se zadíval na zarámovanou reprodukci Slavíčkova Oráče a neubráníl se úšklebku. S obrazem evidentně nebylo hnuto. Když tehdy Ondra navrhl, aby takhle zamaskovali trezorek, který si pořídili na důležitější doklady a hlavně k uložení osobních zbraní, zasmál se a prohlásil, že o tomhle krytí četl už v několika detektivkách. Syn tenkrát odpověděl: Snad si nemyslíš, že zloději a lupiči čtou? Sundal obraz ze skoby, u podlahy ho opřel o stěnu, vyklopil desku v barvě okolní stěny, natočením správné kombinace čísel otevřel trezorek a vytáhl z něho nevelký balíček. Bez meškání ho schoval do kapsy. Když měl, o co si od prvního okamžiku dělal největší starosti, vydal se za hlasem Diany, která štavnatě komentovala nepořádek po těch, co prohledali i zbývající prostory bytu.

V ložnici byly pozotvírané skříně, odstrčené od stěn, šaty, mužské i ženské, spodní prádlo, ručníky, utěrky a prostěradla v jedné zmeti na koberci. Bylo strhané povlečení z širokého dvojlůžka, dokonce i převrácené matrace. V kuchyni zanechali spoušť ještě horší, do věcí na podlaze vysypali nádoby s moukou, cukrem a různým kořením, které Diana v minulých dnech nakoupila, aby Ondřejovi předvedla celý rejstřík kuchařského umění, v němž se zdokonalila v Horské U zlaté podkovy, než se za ním vydala. Kontrole ale neušly ani útroby sporáku a vysavače. Vyklopili koš s odpadky, hučela dokořán otevřená a už nehezky zaledněná lednička.

"Co to bylo za zrůdy? A co tu vůbec hledali?" syčela mu vstříc rozlíceně. Když mlčel, zeptala se: "Už jsi zavolal policajty?"

Učinil záporný pohyb hlavou.

"Tak je zavolám já. Ať to byl, kdo chtěl, taková věc jim přece nesmí projít!"

"Nevyšiluj." Přitáhl si ji k sobě. "Myslím, že se nic důležitého neztratilo."

"A co ten nepořádek? A ty rozbité dveře?"

"Porozhlédnou se tu, napíšou záznam a tím to pro ně skončí. Znam zdejšího kapitána Sováka a jeho skvadru, už jsem s nimi měl několikrát co dělat. Takováhle záležitost by je ani nevzrušila. Ale určitě by se nezapomněli zeptat, co tu hledali. Nerad bych se jim svěřoval."

"Aha. Tak alespoň řekni, co si s tím počneme."

"Ze všeho nejdřív zavolám někoho na ty dveře. No a my, nenutím tě do toho, ale myslím, že mě v tom nenecháš, se pustíme do odstraňování následků."

"Něco mi říká, že víš, kdo se nám tu hrabal. Jedno mi slib, Ondřeji. Že je to bude sakramentsky mrzet."

"Tohle ti slíbím moc rád, Diano. Čím začneme?"

"Když se tak rozhlížím, už to nevypadá tak příšerně. Pousmála se, dala mu letmou pusou. "Vidím ti na očích, že chceš mít nejdřív v pořádku písemnosti. Já s tím něco začnu dělat tady."

"Do ložnice se pustíme spolu. A pak ..."

Zakryla mu ústa dlaní. "Jestli nebudeme rádi, že si jen tak leháme, Ondřeji."

"My se nedáme, holčičko. A až přijde náš čas, nandáme jim to i s úrokama." Políbil ji a prošel do kanceláře. Nejprve musel mezi knihami najít Zlaté stránky. V nich pak řemeslníka, který by si poradil se dveřmi. Když se s ním domluvil a odložil sluchátko, blesklo mu hlavou: Co když nám sem nasadili štěnice?

Nejdříve zkontroloval telefonní přístroj. Pak prohlédl stůl, registračku a další nábytek. Rámy

obrazů. Lustr. Okna. Lišty při stěnách. Nic nenašel. Začal rovnat desky se záznamy o klientech a jednotlivých případech do zásuvek v registračce. Z téhle činnosti ho vyrušil mužský hlas.

"Máš poněkud divný způsob uklízení..." Mezi dveřmi stál kriminální komisař Bém z Újezda.

"Normální člověk aspoň zaklepe," zabručel Jányš a stáhl pravačku od podpažního pouzdra pod rozepnutou bundou, málem na kriminalistu vytasil pistoli. Zvedl se. "Jsem rád, že jsi návštěvu moc neodkládal."

"Jak tak koukám, už jsi tu jednu měl." Bém mu pevně stiskl ruku.

"Nezvanou. Noc na dnešek jsem strávil u klienta. A takhle jsem dopadl. Místo toho, abych se na pár hodin zašil do pelechu a dohnal, co jsem zameškal, musím uklidit bordel, který po sobě zanechali."

"Chápu, že by jsi vraždil. Ale něco jsi slíbil... Doufám, že z tebe nevyleze, že ti ty fotky ukradli."

"Napadlo mě, že se je pokusí získat. Pojistil jsem se i pro tenhle případ. Jedny jsem nosil u sebe a kopie byly v trezorku. Nejsou až takoví machři, jaké ze sebe dělají. Odtáhli s nepořízenou," ušklíbl se Jányš. Bém se rozhlédl po kanceláři.

"Co když ti tu nechali nějakou věcičku?"

"Hledání štěnic bylo první, co jsem udělal. Je tu čisto."

"Výborně. Byl bych moc nerad, kdyby si poslechli, co si spolu budeme povídat. A teď už se pochlub. Potřebujeme něco, co by nám je popostrčilo, jako rybářský podběrák kapříka. Řeknu ti na rovinu, zatím se nám příliš nevede. Spíš všechno jenom registrujeme. Stále jsou o nějaký ten krok napřed."

"Bude se ti to líbit, Josefe." Jányš vylovil z kapsy balíček, který v útrokách ocelového trezorku přečkal nájezd na jeho byt, strhl obal a podal komisaři štůsek barevných fotografií.

"Sakra!" uklouzlo Bémovi sotva si prohlédl první snímek. "Člověče, tohle může znamenat, že ten hajzl..." vzrušeně si hrábl pod klobouk. "Přiznám se ti, že mě něco takového napadlo už po výbuchu U bažanta, když vyšel ten jejich inzerát v novinách. Ale připadalo mi to až příliš šílené."

"Tvrdit, že jsou propojení, by asi bylo předčasné. Ale tady je důkaz, že se s tím blondákem, se kterým seděl tehdy u vedlejšího stolu, určitě zná. Tisknou si ruce jako ti nejlepší kamoši."

"Zmínil jsi se, že tam mají děvčata..."

"Kdyby šlo o pouhou návštěvu bordelu pro zbohatlíky, který ve Dvoře údajně zřídili, proč by tak tvrdě šli po Ondrovi, když ty fotky nacvakal? A

tenhle noční nájezd na naši kancelář můj názor, že šíjí něco velkého, jenom potvrzuje."

"Dal bych hodně za to, kdybych slyšel i rozhovor, který vedli."

"Než jsem si prohlédl tyhle snímky, šel jsem za svým případem. Ale Prokopec a ten blondák mně pijou krev. Po těch dvou půjdu i zadarmo. Ani náhodou si u nás nemůžou dělat, co se jim zlíbí."

"Takovou řeč moc rád slyším, Ondřeji. Prokopec u mne má taky otevřený účet. Chci slyšet všechno, co víš, i co si třeba jen domýšlíš. Domníváš se, že tenhle blondatý svalovec, je majitelem objektu?"

Jányš odmítavě zavrtěl hlavou.

"Pokud mohu věřit jednomu z městského úřadu, kterého jsem kontaktoval na doporučení známého, a nebylo to pochopitelně zadarmo, eseróčko Dvůr vlastní nějaký Kozelka. V osmašedesátém údajně emigroval do Ameriky. Prý se vrátil jako milionář. A dolárky, jak víš, u nás otevírají veškeré dveře. Společnost provozuje prodejnu se stavebním materiálem, autobazar a restauraci. Blondák bude nastrčená figura, nebo dělá něco jako ochranku. Ale jak do toho zapadá ten had Prokopec, marně trápím mozek."

"Vrtalo nám hlavou, kde splašil peníze na koupi další vily, ve které teď Protex sídlí, a na vybavení agentury nejmodernější technikou. Půjčky žádné neměl, to už jsem si zjistil. Co máš dál, Ondřeji?"

"Ve zdejších bývalém objektu kasáren sídlí soukromá bezpečnostní agentura, které šéfuje nějaký René Slavík. Ten je na Dvůr napojený stoprocentně."

"Nepouštíš už moc uzdu fantazii?"

"Máme teď jednoho klienta, majitele zdejší realitní kanceláře, a ten má devatenáctiletou dceru Adélu. Raději se na to posaď, Josefe, nejlepší bude, když ti to vypovím od samého začátku, kdy nás Kovanda kontaktoval, aby jsi se v tom snadněji zorientoval."

"Kafe by se tu nenašlo?"

"Zeptám se." Jányš vyšel z kanceláře ve chvíli, kdy za sebou Diana zavírala dveře bytu. V ruce držela barevný sáček s kávou.

"Napadlo mě, že nemáme čím přivítat hosta. Tak jsem zaskočila do krámků na rohu."

"Jsi zlato, děvče." Jányš ji vzal kolem ramen. "Pojď, nejdřív tě představím."

Bém už stál mezi veřejemi.

"Tak tohle je ta tvá Diana? Slečno, kdybych měl na hlavě klobouk, tak ho před vámi smeknu. Bém. Už jsme spolu mluvili telefonem."

"Vzpomínám si. Ráda vás poznávám, pane komisaři. Ondřej o vás často hovoří. Nemám jít uvařit tu kávu?"

"Neutíkejte mi, ať si vás můžu prohlédnout. Když mi vás vypočetl jeden parchant, kterého jsem vytěžoval k tomu maléru U bažanta, nestačil jsem se divit. Ani náhodou se mi nechtělo uvěřit, že by si tenhle jezevec," pleskl Jányše po rameni, "konečně našel dámskou společnost."

"Mohu vás trochu popravit? Myslím, že jsem si ho našla já," vyhrkla a líce jí vybarvil ruměncem.

"Něco na tom bude," přiznal rozpačitě Jányš a hned bručavě přidal: "Josefe, myslel jsem, že máš naspěch."

"Slyšíte ho, slečno Diano? I z očí mu čouhá žárlivost... Ale má pravdu, času dnes nemám nazbyt. Až s tímhle případem skončujeme, určitě k vám zajedu jen tak na kus řeči. Kávu mám rád silnější a bez cukru."

"Za pár minut ji přinesu," slíbila a zmizela v kuchyni.

"Ondřeji, jak se ti podařilo utrhnout takový kvítek?" ozval se Bém, když znovu usedl u stolu.

"Slyšel jsi na vlastní uši. Nejsem si úplně jistý, kdo koho utrl, ale na beton vím, že mi nevádí ani kdyby byla pravda, co řekla ona."

"Jenom aby vám to vydrželo. Ale tohle je pouze na vás, že? Vraťme se k věci. Začal jsi o vašem, předpokládám, že zazobaném, klientovi."

Jányš mluvil stručně, skládal k sobě pouhá fakta. Až se dostal k okamžiku, kdy je kamarádka Kovandovy dcery nasměrovala k objektu Dvora. Zrovna v ten den, kdy Ondra udělal fotky, Kovanda je odvolal z pátrání po dceři. Nešlo mu to z hlavy, snažil se tomu přijít na kloub. Minulý večer Kovanda zavolaal, že znovu potřebuje jejich služby. Dceru už měl doma. Klient byl sdílnější, než dřív. Konečně se dozvěděli, že ti ze Dvora použili Adélu jako vějičku k vydírání. Za její vrácení požadovali milión najednou, nebo závazek k pravidelné měsíční platbě. Když se objevila dcera a svěřila se mu, k čemu ji nutili, zatvrdil se a požadoval je, aby mu poskytli ochranu.

"Ondřeji, jak se dívka do Dvora dostala?"

"Adéla se zapletla s René Slavíkem. Užil si s ní a pak ji předhodil maníkům ze Dvora. Důkazem, že s nimi peče, je jeho návštěva Adélky ve Dvoře, když ji tam drželi. Namlouval jí, aby byla pokorná, že ji odtud dostane... Konečně. Už mě napadlo, jestli jsi na nás nezapomněla," pronesl Jányš, když Diana vešla do místnosti.

"Přijměte můj vřelý dík, květinko. Třeba mě váš lektvar vzpruží. Taký jsem toho v noci moc

neodveršoval," řekl Bém. Michal kávu a vyprávěl o truhláři Kaválkovi, který se noční návštěvě od Velkého ochránce bránil německým samopalem z válečných let.

"Mezi lidmi je hodně zbraní, Josefe, ale ne každý má odvahu ji použít," prohlásil Jányš.

"Na tohle je asi lepší moc nemyslet," zabručel Bém, když Diana mlčky opustila kancelář. "Na René Slavíka se pozeptám v Rychnově na kriminálce. Poslechni, jaké máš vztahy se zdejší policejním oddělením? Konkrétně s kapitánem Sovákem."

"Vzájemně chladné. Kde můžou, tam nás přiskřípnou. Shrnutí a podtrženo, spíš jde o horší zkušenosti. Kapitán Sovák je mimochodem Slavíkův dobrý kámoš."

"Takže se v tomhle ohledu domluvíme následovně. Dám ti číslo na spolehlivého kriminalistu v Rychnově." Bém vytáhl z bundy notes, nalistoval potřebnou stránku. "Opiš si ho a když bude nejhůř, neváhej mu zavolat. Popovídám si s ním, aby byl v obraze. A pokud jde o tu vaši makačku pro toho Kovandu, mějte otevřené oči. Dá rozum, že po vás teď půjdou ještě víc." Dopil kávu, schoval notes, vstal a sáhl na stůl pro klobouk. "Hned mám lepší náladu."

"Jak je postřelenému Kadeřábkovi?" vzpomněl si Jányš.

"Nevalně. Ráno jsem se u něho zastavil na ARU. Pořád je v kómatu." Bém přistoupil ke dveřím do kuchyně, kde Diana smetala poslední zbytky na lopatku. Zvedla oči.

"Už odcházíte?"

"Našinec bohužel není pánem svého času, slečno. Díky za báječnou kávu. A za povzbudivé úsměvy."

"Nechtějte, abych se červenala."

"Ruměnc dívkám jako jste vy sluší," utrousil, když jí stiskl ruku. Pak sevřel pravačku Jányšovi. "Ondřeji, tobě vřelý dík za velice cenné informace. A jak jsem už řekl, opatrujte se tady."

40

K tomu, co se Bém dozvěděl od Ondřeje Jányše, přibýly poznatky, které měla kriminálka v Rychnově. Některé aktivity soukromé bezpečnostní agentury v Kostelci jim připadaly dost podezřelé a monitorovala je. Věděli i o jisté návaznosti na eseróčko Dvůr. Důležitou informací bylo, že René Slavíkovi i Prokopcovi z Újezda byla licence k provozování bezpečnostní agentury udělena ve stejném termínu, a že se oba zúčastnili stejného týdenního kursu pro zájemce. Ne pouze výpisy telefonických hovorů

svědčily o skutečnosti, že mezi oběma agenturami existuje velice čilý styk. Když vjížděli do Újezda, Bém se rozhodl pro návštěvu Protexu. Inspektor Málek se na křižovatce zařadil do pravého jízdního pruhu a když na semaforu naskočila zelená, pokračoval silničním okruhem a teprve za železniční zastávkou uhnul vlevo. U parčíku se sochou legionářského bubeníka odbočil vpravo a automobil zdolával táhlé stoupání.

"Počkej na parkovišti u špitálu. Dlouho se nezdržím," řekl Bém. Když Málek odjel, zadíval se k vile a přešel vozovku. Pokud šlo o Vaňka, příliš si od téhle návštěvy nesliboval, spíš chtěl na vlastní oči spatřit, jak se Prokopec bude tvářit poté, co si ho v nádvoří Dvora v Kostelci Ondra Jányš vyfotografoval s blondákem. Byl přesvědčen, že ho to muselo poměrně dost znepokojit, pokud se kvůli získání snímků odhodlali i k vloupání do Jányšova bytu.

Výrazně nalíčená, rusovlasá asistentka se Bémovi snažila vysvětlit, že její šéf je zaneprázdněn důležitými úkoly a rozhodně ho nemůže přijmout.

"Jde o neodkladnou záležitost, slečno. Pan Prokopec si prostě bude muset čas udělat," prohlásil nesmlouvavým tónem a rázně vstoupil do kanceláře šéfa soukromé bezpečnostní agentury.

"Zavolám později!" zavrčel podrážděně do mikrofону Prokopec a vzteklým pohybem ruky zavěsil. "Zase vy?"

Bém s úsměvem přikývl.

"Za tenhle vpád se omlouvám. Rozhodně vás nemíním dlouho zdržovat. Vlastně mi postačí pár minut."

"Vemte místo." Prokopec odevzdaně kývl ke koženému křeslu u konferenčního stolku. S přetrvávajícím nepřístupným výrazem ve tváři usedl proti kriminálnímu komisaři.

Ten ho chvíli nechal přemítat o co může jít.

"Potřebuji informace o Martinu Vaňkovi."

"Aha. Napadlo mě, že se objevíte, když se zapletl do toho střelení u truhláře Kaválka."

"Proč odešel z vaší agentury?"

"Jistě víte," Prokopec si dvěma prsty pohladil opelichaný knírek, "že když jde o interní věci agentury, nemusel bych se vám svěřovat."

"Předpokládám, že učiníte výjimku," pousmál se Bém. "Musí vám být jasné, že bych vás neotravoval kvůli nějaké prkotině."

"Opustil moji agenturu před více než třemi měsíci. Nemám tušení, čím se potom zabýval. A za to, co dělá po odchodu ode mne, nenesu odpovědnost."

"Pak nechápu, co by vám mohlo bránit ve vyčerpávajících odpovědích na mých několik otázek."

"V jistém smyslu zneužíváte mé snahy, nemít zbytečné potíže s kriminálkou, pane komisaři. Ale budiž. Vaněk byl neukázněný a tvrdohlavý. Řekl bych, že až těžce zvládnutelný zaměstnanec. Vlastně s ním byly potíže od samého začátku, protože nebyl zvyklý poslouchat. Postupně to vyvrcholilo až k neuposlechnutí několika mých příkazů. Stručně shrnuto, nebyl typ člověka, jakého bezpečnostní agentura potřebuje."

"O jaké případy konkrétně šlo?"

"K čemu vám budou podrobnosti? Nerad tyhle věci rozmazávám."

"Potřebuji si o něm udělat obrázek, abych věděl, s kým mám tu čest."

"Se záležitostí, do které se namočil, jeho služba u mne přece nemá žádnou souvislost," namítl znovu Prokopec.

"Možná. Ale někdy lze chování člověka pochopit i ze zdánlivých maličkostí. Tohle vám přece nemusím vysvětlovat. Takže například?"

"Jednou třeba opustil přikázané stanoviště a téměř třetinu naplánované služby strávil úplně někde jinde. Jistě chápete, co taková lajdáckost může znamenat pro agenturu. Je pro mne riskantní, takhle nespolehlivé lidi zaměstnávat. Musím dbát na zájmy svých klientů."

"Podruhé?"

"Po noční směně, kdy měli víc výjezdů než obvykle, a téměř ve všech případech šlo o falešný poplach, se u mne ohlásil a požadoval zvýšení příplatků. Když jsem mu řekl, ať si porovná svůj výdělek s tím, co vydělávají mužští v továrnách, rozkřikl se na mne. A to neměl dělat..." Prokopec se samolibě ušklíbl. Když komisař mlčel, pokračoval: "Za vším viděl peníze. Nedivil bych se, kdyby i ta noční záležitost u Kaválka byla o penězích. Prodal by i vlastní duši, kdyby o ni měl někdo zájem."

Bém naslouchal monologu o významu soukromé bezpečnostní agentury pro jistoty občanů okresního města a v bližším okolí, zvláště po onom drastickém výbuch v restauraci U bažanta, a napadlo ho, jak by asi Prokopec zareagoval, kdyby se ho zničehonic zeptal na René Slavíka z Kostelce. Svrběl ho jazyk, ale bylo mu jasné, že by něco takového ničemu neprospělo. Nechtěl, aby třeba Prokopcovi předčasně svitlo, že návaznost na Kostelec pro ně už není tajemstvím. Bylo by chybou, kdyby ho varoval. Jenom ať se dále domnívají, že kriminálka nemá sebenepatrnější tušení!

S kýmpak asi Prokopec telefonicky hovořil, když vstoupil do jeho perfektně vybavené kanceláře?

"Pane komisaři, máte v zásobě ještě další podobné otázky?" ozval se dost netrpělivě šéf soukromé bezpečnostní agentury a z jeho výrazu měl pochopit, že ho sice obtěžuje, ale že je nad věcí.

"Promiňte, trochu jsem se zamyslel. Víc mi o Vaňkovi skutečně nemáte co povědět?"

"Jestli máte na mysli jeho soukromí, tak o tohle se u svých lidí zásadně nezajímám. Co dělají mimo službu je mi šumafuk." Prokopec ledabyly mávl rukou a zkoumavě pohlédl do komisařova obličeje. "Možná, kdybyste mi nastínil, proč se o Vaňka tolik zajímáte..."

"Zúčastnil se toho přepadení. Tohle se vám nezdá být dostatečný důvod?"

"Divil bych se, že by si s ním tihle lidé něco začínali. Na řeči byl kádr, ale pokud jde o činy, úplná nula."

"A přece u vás byl víc než dva roky..."

"Člověka hned neprokouknete. A nechtěl jsem, aby jinde vykládal, že jsem krutás. Jinými slovy: Dal jsem mu nějakou tu šanci navíc. Ani jedinou nevyužil. Byla to z mé strany kardinální chyba. Vemte na vědomí, že jsem si z toho vzal patřičné poučení."

"Chybovat je lidské, pane Prokopec. Myslím, že jste mě přesvědčil. Vaňka do toho maléru asi opravdu zatáhly peníze. Jenom mi nejde do hlavy, že za pouhé dvě tisícovky šel střílet na truhláře Kaválka. Ale s přihlédnutím k faktu, že je ani ve snu nemohlo napadnout, že Kaválek má doma samopal a spustí na ně úplnou kanonádu, zdá se to přece jen čitelnější."

"Řekl vám, že mu dali pouze dva tisíce?" Prokopec se zasmál. "Jak jsem ho poznal, za dvě tisícovky by v noci ani nešel ven. Pokud by neměl chuť na pivo... Tohle byla taky jedna z jeho slabostí. Nechci vám radit, pane komisaři, ale nedejte si od něho namluvit takovéhle nesmysly."

"Děkuji za váš čas." Bém se zvedl a zamířil ke dveřím. Prokopec se ocitl po jeho boku.

"Doslechl jsem se i o maléru v té prodejně obuvi na náměstí. Prý vám ten výběrčí postřelil vrchního inspektora? Je toho už poněkud moc, nemyslíte, pane komisaři? Skoro jako by zkoušeli, kam až mohou zajít, než se rozhoupete..."

Bém měl pocit, jako by ho uštkl had. Prudce pootočil hlavu, zadíval se do Prokopcova obličeje. Ale v tom se nepohnul ani sval, nedalo se z něho vyčíst pranic, co by potvrzovalo jízlivost toho, co bylo vysloveno.

"Nepřihlížíme s rukama v klíně," protlačil přes zuby.

"Omlouvám se, jestli má slova vyzněla jinak, než byla míněna. Berte to jako výzvu ke spolupráci, pane komisaři. Moji lidé se po městě pohybují převážně v noci. Když jim dám instrukce a vysílačky naladíme na stejnou frekvenci, mohli by vám avizovat všechno, co se jim bude zdát nějak podezřelé. Nepřipadá vám to jako korektní návrh? Něco podobného mě napadlo už po vaší první návštěvě. Ale pak jsem si řekl, že byste moji nabídku nejspíš odmítl. Po tomhle drzém postřelení vašeho kolegy se mi něco takového zdá docela urgentní. S těmi arogantními drsňáky Velkého ochránce, kterým nejsou svatá práva našich spoluobčanů, je už nejvyšší čas něco energicky udělat."

"O vaší nabídce pouvažuji, pane Prokopec a případně ji předložím okresnímu řediteli. Sám o tom nemohu rozhodnout. Pokud by vyslovil souhlas, zkontaktuji se s vámi," dostal ze sebe Bém a stiskl nabízenou pravici. Venku si ji zatoužil co nejrychleji umýt.

41

"Mám pocit, že tohle by nás mohlo posunout zase o ždibec dál, šéfe," prohlásil technik Vaňura, když krátce po návratu kriminálního komisaře vstoupil do jeho kanceláře a na desku stolu položil čtyři krabičky a průhledná plastová pouzdra. "Začnu kulkama. Tato," odklopil víčko první krabičky. "je z rámu okna truhláře Kaválka. Druhou doktoři vytáhli z Mirka. No a obě jsou ráže devět milimetrů..."

"Každá z jiné zbraně?"

"Právě že ne, šéfe. Obě prokazatelně vyšly z jedné pistole."

"Cože? Děláš si legraci."

"Ani náhodou."

"Nemůže jít o omyl?"

"Tohle byla má první otázka, když jsem se to dozvěděl. Nepřejte si, abych vám opakoval, co jsem musel vyslechnout."

"Ale tohle by přece znamenalo, že pistole, kterou jsme po té střelbě u Kaválka našli pod Vaňkovým tělem, použil už ráno ten výběrčí u Soudka?"

"Přesně tak, šéfe. Otázkou je, jak se k Vaňkovi dostala. Jestli mu ji strčili, než se vydal s obálkou ke Kaválkovi, mohl tím výběrčím být jeden z té dvojice, o které hovořil."

"Tuhle eventualitu můžeme vyloučit. Vaňkův popis těch dvou se shoduje s popisy, které nám poskytl Kostrhůn a potvrdil Jányš. Musí jít o dvojku, co se

nám tu motá od neděle, kdy došlo k výbuchu U bažanta."

"Pak existuje ještě další možnost, šéfe. Co když tenhle Vaněk ráno seděl jako šofér v autě toho výběrčího Velkého ochránce a ten mu ji předal k večerní akci?"

"V tom případě by nám Vaněk lhal."

"A divíte se, když ví, co s ní ten výběrčí vyvedl? Pokud jde o typ zbraně. Používala ji armáda i policie. Prošel jsem v počítači všechny dostupné databáze, včetně seznamů pistolí, které se ztratily při různých loupežích ve skladech. Nic. Aktivoval jsem i Kriminální ústřednu v Praze. Odtud zatím odpověď nedorazila."

"Pohlídej si tu zprávu. Jak se zdá, bude nutné jít dál v ověřování Vaňkova alibi s důrazem na dopoledne. Co máš dál?"

Vaňura odstranil víčko z třetí krabičky a přisunul ji k Bémovi. Ten na podkladu z vaty spatřil další dvě kulky.

"Obě jsou stejné ráže, obě byly vystřeleny z německého samopalu Schmeisser, který použil Kaválek. Jedna patří k těm, které jsme vyrýpli ze země v místech, kde údajně stáli ti dva, když truhlář spustil palbu. Druhá prošla stehnem Vaňkovi. Buď se tam prostě jen nějak přimotal, nebo šlo o zbloudilou kulku. No a v poslední krabičce je největší překvápko, šéfe... Znovu jde o ráži devět milimetrů."

"Člověče, snad mi nechceš tvrdit, že..."

"I mně to šokovalo, šéfe. S Vaňkovým ramenem Kaválek nemá nic společného. Někdo ho totiž picnul odzadu."

"Takže ho má na svědomí jeden z těch dvou, se kterými tam byl. Že by se jím nějak připletl do rány?" Bém potřásl hlavou.

"Musí ho mít na svědomí oni. O nikom jiném, kdo by se u Kaválka ještě pohyboval, nevíme, šéfe."

"Hmm. Ale tohle by mohlo znamenat, že tam šli s jiným cílem, než jsme se domnívali. Výběrčí postřelil poldu a Velkému ochránci došlo, co může následovat. Co když uvažoval takhle: Jestli policajtům dodáme někoho s bouchačkou, která byla použita proti jejich kolegovi, nebudou už tolik rádit?"

"Šéfe, vy se domníváte, že by Vaňka chtěli obětovat? Jestli ano, pak to parádně zvorali." "Ve tmě není nikdy nic jisté. Střelec mohl mířit na hlavu a trefil rameno. Vaněk sebou třískl na zem a oni v tom kalupu už neměli čas překontrolovat, jestli je opravdu ve věčných lovištích, kam ho potřebovali dostat."

"Nevím. Ale pokud měli naspěch, proč zmizela obálka, o které Vaněk vypovídal?"

"Pokud nějaká existovala. S tímhle bych si zatím zbytečně nezatěžoval hlavu. Pro nás je rozhodující, že se to takhle mohlo odehrát. Nedivil bych se, kdyby tam přišli s příkazem zlikvidovat truhláře, aby si celé město uvědomilo, že se Velký ochránce nehodlá mazlit s nikým, kdo projeví sebemenší neposlušnost. A při té příležitosti nám současně předhodit Vaňka s tou zbraní, aby naši pozornost nasměrovali úplně jinam."

"Ale teď už vědí, že Vaněk přežil. A museli by být tupci, kdyby jim nedošlo, jak si ho podáme. Zákonitě musí předpokládat, že začne zpívat, až mu budeme chtít přišít všechno, co na něho už máme. Stoprocentně udělají maximum proto, aby chybu napravili."

"Pod dojmen toho, co vím teď, musím přiznat, že máš pravdu. Půjdou po něm, aby dokončili, co měli v úmyslu."

"Pokud jsme teď jen nefantazírovali, šéfe."

"Jsme v situaci, kdy je nutné počítat i s tím nejhorším. Máš ještě něco?" zeptal se dost nervózně Bém.

"Jakousi třešničku na dortu. Znovu jsem probíral otisky, které máme k dispozici. A že je jich už slušná sbírečka. Vaněk byl i v oficíně v Kostelní ulici. A určitě ne jako pouhý zákazník."

"Jestli mě ještě chvíli budeš natahovat na skřípec, stane se další vražda," zabručel výhrůžně Bém.

"Stoprocentně měl v ruce ten papír se vzkazem, který nám vrah zanechal přibodnutý nůžkami."

"Takže jsem mu ty jeho kecy spolkl i s navijákem," zabručel už rozzlobeně Bém. "Zastav se vedle u Františka, ať ihned připraví auto. Je sice už dost pozdě, ale je nutné Vaňka bez prodlení znovu vyslechnout."

42

"Jak se chová pacient?" oslovil Bém přitloustlého podpraporčíka po čtyřicítce, kterému chvíli trvalo, než se zvedl ze židle a zabloudil konečky prstů ke štítku policejní čepice, kterou měl posunutou dost do týla.

"Se mnou nekomunikuje. Ale když přijde sestřička..." tváří mu škubl úsměšek.

"Kdy vás vystřídají?"

"Slíbili v sedm. V noci tu bude nadstrážmistr Marek."

"Vyřídte mu, aby byl ve střehu."

"Pane komisaři, přece si nemyslíte, že by nám chtěl zmizet? Ještě se nemůže postavit na nohu."

"Spíš by si ho někdo mohl vyzvednout, podpraporčíku," zabručel Bém a ve dveřích k Málkovi prohodil: "Vážně uvažuji, jestli bychom Vaňka neměli převzít do vlastní péče."

"A koho sem pošlete, šéfe? Nebylo by lepší požádat o zesílení hlídky?"

"Podumám o tom... Vy jste mi lhal, Vaňku," oslovil Bém zraněného na lůžku.

"Hned jsem věděl, že mně nebudete věřit. Obyčejnej člověk to dnes má holt těžký. Kdybych byl pracháč..." Nadechl se k dalšímu proslovu, ale Bém ho umlčel rázným gestem paže.

"Postavení a peníze mě u lidí nikdy moc nezajímaly. Pokud neměly souvislost s tím, co ten či onen provedl. Popovídáme si o těch vašich pohádkách, se kterými jste na mě vyrukoval minule."

"Myslíte, jak jsem se s nima večer sešel u podchodu?"

"Začneme už ránem. Ale neopakujte tu hloupost, že jste spal až skoro do poledne, protože jste minulý večer vypil víc než obvykle."

"Možná bylo deset, když jsem se vyhrabal z peřin. Na hodiny nikdy nekoukám. Vlastně nám doma ani žádný nejdou. Hodil jsem na sebe kačata a vestu a šel na dršťkovou do bufetu vedle cukrárny."

"Může vám to někdo potvrdit?"

"Přece máma. Pokud už nebyla mimo. Chlastá jako duha. Někdy už před polednem nemá pojem o světě. Párkrát jsem jí flašku zrekvíroval, jenomže ona jich má po chalupě poschovávanějších víc." Zavzdychal, jako by ho počínání matky zlobilo a sám byl přísný abstinents.

"Máma je prostě koumák, pane komisaři. Nebudete mně věřit, ale před pár lety dělala u Koudely v textilce mzdovou účetní. Prej s číslama úplně kouzlila. Ale pak fotr zdrhnul za mladší děvou a od té doby to s mámou šlo z kopce. Zarazil jsem jí přísun peněz, ale nic se nezměnilo. Čert ví, kde na tu kořalu shání prachy."

"A co někdo v bufetu?"

"Kdybych věděl, bylo tam dost našlapaný. Jíst nešlo jinak, než na stojáka. Musel bych vzpomínat, jestli jsem zahlíd někoho známýho. Ale spíš ne."

"Měl byste si vzpomenout, Vaňku. Nechci vás strašit, ale bude to sakramentsky důležité. Pro

vás... Pokračujte. Co jste podnikal, když jste se najedl?"

"Možná půl hodiny jsem se bavil pozorováním děcek před cukrárnou. Ládovaly do automatu jednu pětikačku za druhou. Žvejkaček moc nevypadlo a tak ty odvážnější začaly do tý plechový bedny kopat. Vyběhnul na ně rozježenéj cukrář a ječel, že moc dobře zná ty mizery, co mu do automatu strkaj knoflíky místo mincí."

"Pokračujte. Nebudu z vás páčit každé slovo."

"Pak jsem šel rovnou domů a ohřál si zbytek leča od večeře, abych se dorazil."

"Vlastníte řidičský průkaz?"

"Jo, tenkrát mě do toho navezli vojáci. Ale od návratu do civilu jsem za volantem neseděl. Kde bych taky přišel k autáku, že? A když jezdíte, nemůžete si dát ani pivo. Na každým rohu vás haltnou a dejchněte do balónku."

"Kam se chodíte stříhat?"

"K holičovi. Když už mně pačesy padaj do očí. Vy snad někam jinam, pane komisaři? Co je tohle za hloupý otázky?"

"Pokud vím, tak holiči tu až donedávna byli tři..."

"Většinou jsem se stavil v Kostelní ulici. Káral, nebo tak nějak. Na jména nemám paměť stejně jako na cifry."

"Páral. Chcete nám snad tvrdit, že o jeho smrti nevíte?"

"Máte pravdu, pan Páral. Příšerně ukecanej človřda. Mezi lidma se povídalo, že se mu už zoufale třásly ruce. Než by prej přestal stříhat, raději si hodil mašli přes trubky."

"Kdypak jste u něho byl naposled?"

"Už ani nepamatuju. Však se podívejte na to moje háro..." hrábl si do přerostlých vlasů. "Náhodou nevíte, jestli tady ve špitále chodí po pokojích chlupodracec? Budu se muset zeptat sestřičky."

"Představte si, pane Vaněk, že jsme v tom holičství našli vaše otisky prstů..."

"Děláte si legraci?" Pokusil se o smích, ale byl z toho jen škleb. "Nějaký moc starý, co?" dostal ze sebe konečně a nevěděl, kam s očima.

"Po těch, kdo Páralovi pomohli k údajné sebevraždě, zůstal papír se vzkazem. A vy jste ho měl v ruce... Pročpak jste si nevzal rukavice, jako vaši komplici?"

"Cože...?" výrazně pobledl a roztrásla se mu brada. O tomhle nic nevím, pane komisaři. Přísahám," mumlal Vaněk a obličej jako by mu potřel vápnem.

"Ale víte. Na rozdíl od lidí, se daktylky nemýlí. Tohle vám přeci nemusím zdůrazňovat, když jste pracoval u bezpečnostní agentury."

"S tímhle jsem tam vůbec nepřišel do styku, pane komisaři. Tohle, co říkáte, je pro mě španělská vesnice."

"Nemá význam, abyste dál zatloukal. Koho krejete? Máte strach z jejich pomsty?"

"Prostě vám nic říct nemůžu," dostal ze sebe a odvrátil hlavu na opačnou stranu.

"Chcete, aby veškerá vina padla na vás?"

"Kristepane. Dyť já byl jenom maličké kolečko v soukolí," pane komisaři."

"Možná ano. Možná ne... Ze zbraně, kterou jsme u vás zajistili, a na které se našly i vaše otisky, bylo vystřeleno na truhláře Kaválka. Ale taky těžce zranila našeho inspektora, který teď leží na ARU a dosud je v kómatu. Ze kterého se možná ani neprobere..."

"Já po něm nestřílel," hlesl a brada se mu znovu rozklepala, jako by ho přepadla náhlá zimnice.

"Když ne vy, tak kdo?"

"Novák."

"Máte na mysli toho menšího pána s bříškem, který si libuje v nošení svátečního obleku a klobouku?"

"Jo. Dělá výběrčího," vysoukal ze sebe. "Měl obejít pár míst na náměstí. Já zatím s autákem přejel do Žižkovy ulice a tam na něj čekal. Když příběh, ani slovíčkem se nezmínil, že použil pistoli. To jsem se dozvěděl až doma od souseda, když jsem se ho ptal, jestli neví, kam se poděla máma."

"Řekněte nám o tom Novákovi víc. A nebuďte skoupý na slovo. Přituhuje, pane Vaněk. Mohl byste se škaredě popálit. Přemýšlejte."

"Skoro jsem ho neznal. Vlastně jsme se viděli, jenom když jsem ho vozil po těch výběrech. Dvakrát třikrát do měsíce." Vaněk si promnul zšedlý obličej. "Když už promluvil, tak se vychloubal, frája. Jak hned každému vidí až do žaludku. A že když ho někdo neveme vážně, tak prostě tasí bouchačku a..." zajíkl se. "Oni mě zabijou, pane komisaři," zaskuhral.

"Uklidněte se. V chodbě sedí ozbrojený policista. A zítra zařídím, aby vás převezli do vězeňské nemocnice. Soustředte se na toho Nováka. Zkuste si

vzpomenout, jestli se někdy třeba nezminil, kde bydlí. Určitě míval i volné dny."

"Občas mluvil o Potštejně. Jednou, že tam staví rychlík jako ve větších městech, protože drážní papaláši skupili všechny prázdné chalupy. Podruhý zas chválil tamní poutě. Jindy básnil, že nahoře nad dědinou, ve zřícenině tvrze, se pořádají turnaje šermířů v dobových kostýmech. Ale třeba tam jenom jezdil k příbuzným."

"Kež by to byla pravda. A teď nám povězte, jak jste se mezi lidi Velkého ochránce dostal."

"Pár dní po tom, co mě Prokopec vyrazil, se u nás objevili ti dva a že by pro mě měli slušně placený džob. Když vybalili, o co půjde, moc se mně do toho nechtělo, ale kapsu jsem měl prázdnou a plno dluhů, o nějakou slušnou práci dnes nezavadíte."

"Takže jste vozil výběrčího?"

"Jo. Asi budete chtít, abych vybalil místa."

"Až později. Znáte Velkého ochránce?"

"Toho jsem ani nezahlídl. Příkazy mně dával blondák. Vždycky s ním byl ten vyčouhlej Slovák. No a dělal jsem s Novákem."

"Jak vás odměňovali?"

"Pokaždý jsem dostal od blondáka obálku. Ani jsem ji neotvíral. Tolik prachů jsem u Prokopce nepobral ani jednou. Pokud jde o ty štace, kde se vybíralo, bylo toho moc. Budu muset potrápít myslivnu, pane komisaři."

"Dobře." Bém vytáhl notes, oddělil dvě stránky. "Dejte nám je na papír. Ráno pro to někoho pošlu. A nezapomeňte, pane Vaněk, že pouze úplné doznání vám může zmírnit trest."

43

Kovanda se nemohl rozhodnout, kam dceru poslat, aby byla co nejdál od Kostelce. Nejbezpečnější mu připadalo, kdyby odjela k babičce do Českého Krumlova. Ale Adéla chtěla do Prahy k tetě. A jako asi vždycky si prosadila svou. Když to sdělili Jányšovi, přikývl, ale měl výhrady k nástupu do vlaku přímo v Kostelci. Přestože zatím nezjistili nic konkrétního ohledně sledování vily lidmi ze Dvora nebo ze Slavíkovy bezpečnostní agentury, raději předpokládal, že probíhá. Z toho důvodu usoudil, že by dívku měli odvézt mimo Kostelec a použít jinou trať, když je ta možnost. Za nástupní stanici vybral Choceň, tam že Adélu dopraví autem. Jejím otci se to zdálo být nepřiměřeně přemrštěné opatření, ale

nakonec uznal, že jistější bude, aby se dcera už dole ve městě neukazovala.

Promysleli celou trasu přepravy a neoponechali nic náhodě.

Krátce po sedmnácté hodině Jányš vyběhl dívku, aby se rozloučila s otcem a odnesl její kufr do zelené škodovky parkující před vilou. Když Adéla usedla vedle něho, vyrazil po staré okresní silnici k hájence u Lhotisek, kde je očekával Ondra v bílém favoritu. Adéla přestoupila k němu.

"Pro jistotu tu deset minut počkám. Kdyby se přeci jen ocitli za vámi, přišlápni plyn a hlavně zavolej. Ale myslím, že něco takového vám nehrozí. Zbytečně nespěchej. Čím kratší dobu budete čekat na nádraží, tím lépe. Zlomte vaz."

"Bude to v pohodě," zabručel Ondra. Pobledlá dívka s tmavými kruhy pod očima se snažila o úsměv. Jányš na ni povzbudivě kývl, přicvakl dveře a mávl rukou, ať jedou.

Ondra nastartoval. "Připni si pás."

"Cože? Aha. Promiň." Snažila se to udělat, ale prsty ji neposlouchaly. Stále vztekleji škubala pruhem prošité látky. Pás ji odolával.

"Uklidni se." Ondra se naklonil, lehce potáhl pás, zaklapl. Pak se zadíval do jejího obličeje. Mísilo se v něm napětí s obavami. Z dřívější si ji pamatoval energickou, sebevědomou, nebojácnou, často až drzou a vyzývavou. Za těch pár dní ve Dvoře jako by dospěla.

"Nemusíš mít strach. Jezdím rychle, ale bouračky se mi zatím vyhýbají," utrousil trochu uštěpačně a rozjel favorit rovnou silnicí k vysokému lesu.

"Možná by mi bylo líp v márnici," zamumlala.

"Často vedeš takhle morbidní řeči?"

"Kdyby jsi zažil, co já..." Zavzdychala, podívala se na druhou stranu. Zvlhlýma očima sledovala ubíhající bramborové pole.

"Docela chápu, že ti není zrovna do juchání. Ale život jde dál, Adélo."

"Mám zapomenout, co tam ze mne udělali?" blýskla po něm zlostnýma očima.

"Mohu tě ubezpečit, že ti parchanti zaplatí za všechno, co provedli."

"Co proti nim svedete? Jsou za nima pracháči a dnes je všechno o penězích," vzlykla. "Kdoví, jestli se ještě někdy budu moci vrátit domů."

"Určitě. Ale nějaký čas potrvá, než se jim poldové dostanou na kobytku. Až je budou soudit, řekneš si tam taky své. Odpouštět se nic nebude,"

"Jenom aby neměli navrch oni."

"Spravedlnost je někdy dost pomalá, ale jednou přeci jen spadne klec. Pak budou sakramentsky

litovat, že se včas nespakovali a nevypadli do cizích krajin."

"Nevím. Chceš slyšet, co si o tom myslím?"

"Řekni."

"Ty tvé řeči znějí jako pohádky, které mi táta čítával před spaním, když jsem byla malá. Dáte na něho pozor, vid'?"

"Proč myslíš, že se můj otec vrátil?" řekl Ondra a ve zpětném zrcátku zaznamenal osobní automobil. Poměrně velkou rychlostí se k nim přibližoval.

"Co ti o mně řekl?" zeptala se.

"Sdělujeme si pouze věci, které musíme všichni vědět, aby jsme se orientovali v tom, co podnikáme," vyhnul se přímé odpovědi.

"Netvrď, že nevíš, jak jsem pitomě nalítla Slavíkovi. To by jsi mě fakticky naštvál."

"Něco málo vím," přiznal neochotně a sledoval automobil za nimi. Hnědý mercedes? Ale vždyť to může být auto, na které tátu upozornil kriminální komisař z Újezda! uvědomil si a od toho okamžiku věnoval vozidlu za nimi zvýšenou pozornost.

Po chvíli mu připadalo, že v řidiči s blond vlasy poznává člověka, kterého zachytil na fotkách ze Dvora ve společnosti Prokopce, šéfa soukromé bezpečnostní agentury v Újezdě.

"Pokud se nepletu, jsou v tom autě ti ze Dvora. To by vysvětlovalo, proč se za námi tak ženou."

"Nezamlouvej to. Co si o mně myslíš? Ale pravdu," vyhrkla Adéla jako by v hlavě měla utkvělou myšlenku, na kterou musela znát odpověď.

"Nic, co bych ti nemohl říct. Ale teď na tuhle debatu není vhodná doba, Adélo. Auto, které za námi jede, nám může být nebezpečné."

"Jaké auto?" Ohlédla se a výrazně pobledla v obličeji. "Panebože," hlesla, schoulila se k sedadlu a upřeně zírala k čelnímu sklu. "Je to auto, ve kterém pro mně přijeli blondák s tím Slovákem."

"Neklesej na myslí. Pokusím se jím ujet. Tak si nejlíp ověříme, jestli nejde o náhodu." Přišlápl plynový pedál a favorit vyrazil kupředu jako řízená střela.

Ale přidal i hnědý mercedes.

Ondra si v duchu prošel terén, kterým silnice vede. Nemohli mít příliš daleko k Petranovu kopci. Kdyby se mu někde podařilo nepozorovaně zabočit do lesa, nechá je přejet a vrátí se do Kostelce.

Za mírně pravotočivou zatáčkou znovu zrychlil. Když se blížili k další, musel zvolnit. Asi padesát metrů před nimi zaznamenal cestu do porostu. Dupl na brzdu a prudký vjezd doprava absolvoval smykem.

Náletové smrčky se šelestivě třely o bok auta. Jen s vypětím všech sil ho udržel na cestě. Nedaleká planinka mu poskytla prostor k otočení. Pomalou jízdou se vracel k silnici. Mezi kmeny stromů zahlédl řítící se mercedes.

"Proč jedeš zpátky a ne dál do lesa? Co chceš dělat?" mumlala dívka. Hlas jí vibroval potlačovaným strachem. Čišel i z široce rozevřených, vyděšených očí.

"Brzy jim dojde, že jsme zajeli do lesa." Sáhl do výklenku v přístrojové desce, kde měl připevněný mobilní telefon. Zvolil otcovo číslo a doufal, že se mu brzy ozve. Jányš se ohlásil při třetím zazvonění. Ondra stručně sdělil, kde jsou a koho mají na krku. Zrušil spojení a upevnil mobil do držáku.

Už se chystal prudkým rejdem vyrazit doleva, když zaznamenal, že se mercedes vrací. Nezbývalo mu, než plán pozměnit. Chvilí potrvá, než se jim ten jejich křižník na úzké silnici podaří otočit. On zatím získá slušný náskok.

Jen mercedes projel, vrazil doprava.

"Nevidím je. Třeba jsme jim ujeli," vymáčkla ze sebe s hlavou pootočenou dozadu.

"Neraduj se předčasně. Mají podstatně rychlejší auto. Ale třeba nebudou až tak rychlí," přidal, aby ji uklidnil. Sám tomu nevěřil. Vymáčkl si bezpečnostní pás, sjel dolů zipem bundy, aby uvolnil přístup k podpažnímu pouzdru. Když mrknul po Adéle, setkal se s jejíma vytřeštěnýma očima.

"Tohle nemyslíš vážně..." zašpitala.

"Chceš se jim znovu dostat do rukou?"

"V žádném případě. To raději..."

"Tak se ničemu nediv," přerušil ji nekompromisně. "Buď připravená na nejhorší. Budou se nás snažit předjet a vytlačit k okraji, abychom museli zastavit. Určitě je naštvě, když se nezachováme, jak chtějí. Skrčíš se co nejvíc k podlaze. Já se budu snažit, abych..."

"Co když po nás budou střílet?" zakňourala.

"Z tebe si terč neudělají. Potřebují tě živou, aby měli páku na tvého otce." Ve zpětném zrcátku se mu objevil mercedes. "Tak už je máme znova za zadkem. Nevystřekuj hlavu, Adélo."

Silnice byla rovná a Ondra držel favorita uprostřed, aby ani z jedné strany neponechal prostor k předjetí. Za jak dlouho se může objevit táta? Co kdybych to přece jen riskl a sjel ze silnice na tu planinku. Třeba bychom stačili doběhnout k lesu... letělo mu hlavou. Ne, tam by nás dostali!

Pomohla jim náhoda. Ze zatáčky před nimi vyjela skříňová avie. Ondrovi protijedoucí vozidlo vnušlo

bleskový nápad. Natruc tomu, že se vzdálenost nebezpečně zkracovala, neustále se držel ve středu vozovky.

"Zašilel jsi? Vždyť se s ním srazíme?" soukala ze sebe Adéla a jako fascinovaná zírala na přibližující se nákladní automobil, jehož řidič se zřejmě obával zajet až na krajnici.

"Neboj, nejsem kamikadze," utrousil na půl úst Ondra a smýkl volantem doleva. S několikacentimetrovou těsností projel podle skříňové avie s reklamami na masné výrobky a sotva ji měl za sebou, upřel oči k zpětnému zrcátku. Masňácký řidič vrátil vozidlo k prostředku silnice a vzápětí musel dupnout na brzdy.

Pokud se střetli, jsme z toho venku! uvědomil si Ondra. Nemohl zastavit, aby se ujistil, že ke srážce došlo. Malér za nimi ho mrzel, ale nebyl v náladě, kdy by si to dával za vinu, nebo dokonce ty v mercedesu litoval. Po projetí zatáčky, z níž se vynořila jejich spása v podobě auta kosteleckého masokombinátu, zařadil vyšší rychlost a znovu přišlápl plynový pedál.

Adéla, trochu jako by přiškrcená stuhou bezpečnostního pásu, otevřela oči a nevěřicně zírala na volnou asfaltku před nimi.

"Jak se ti to podařilo?" dostala ze sebe konečně.

"Abych se přiznal, skoro ani nevím. Měli jsme prostě z pekla štěstí."

"Už se jich nemusíme obávat?"

"Lhal bych ti, kdybych řekl ano. Raději počítejme s možností, že se všechno může zopakovat."

"Ježíšikriste!"

"Zachovej klid. Sáhni pro mobil, vymáčkni číslo mého táty. Já bych v téhle rychlosti nemusel udržet volant."

"Snad to zvládnou." Prsty se jí třásly, měla strach, aby mobil neupustila na podlahu. "Už vyzvání. Co mu mám říct?"

"Zeptej se, kde je."

"Adéla. Pane Jányši, Ondra..." Umlkla a naslouchala. Dýchala zchváceně, jako by právě odněkud přiběhla. "On teď nemůže. Mám se vás zeptat... Ano. Vyřídím mu to." Stiskla tlačítko a napětí v jejím obličejí povolilo.

"Tak co?" zabručel netrpělivě, aniž by odvrátil oči od vozovky, po níž se řítili.

"Ten mercedes má nabouraný předek. Je s ním můj otec. Pojedou na Choceň přes Přestavlký a Skořenice. Počkají na nás na křižovatce před Běstovicemi. Kdybychom potřebovali, stačí brknout a vyjedou nám

naproti," chrčila ze sebe jako by ještě byla trochu v šoku. "Asi jsme z toho venku, vid'?"

"Nejásal bych předčasně. Mohou mít někoho přímo v Chocni," zchladil její propukající nadšení. "Ale důležité je, že v tom už nejsme sami."

44

S dohledem na Plchovice se silnice vymanila ze sevření vysokého lesa, obklopily ji louky a pak i lány polí. Před křižovatkou u Běstovic skutečně stála při okraji asfaltky zelená škodovka.

"Jsou tu. Že jsou to oni?" ožila Adéla, dychtivě se naklonila k čelnímu sklu, spěšně se zbavovala pásu. Ani teď ji příliš neposlouchal.

"Nejanči. Počkej, až se aspoň jeden z nich ukáže." Zpomalil, zavedl auto ke krajnici. Dvakrát lehce stiskl klakson.

Odpověděli mu stejným signálem. Zatímco Jányš senior zůstal u škodovky, Kovanda běžel přes silnici. Adéla hbitě opustila favorit. Vrhla se otci do náruče a zajíkově mu líčila, jaký měla strach, když je honil ten hnědý mercedes.

Jányš je s úsměvem v obličeji minul a u favoritu napřáhl pravačku k synovi. Pevně ji stiskl.

"Mám dojem, že jsem ty parchanty podcenil. Čert ví, jak se ti dostali do zad, když jsem měl silnici pod dohledem."

"Taky mě překvapili. Buď tě nějak objeli, abys mi nemohl dát avízo, nebo náš plán přečetli a někde v lese čekali, až kolem projedeme. Ale důležité je, že jsme tady. Nebýt té avie, určitě bych jim neujel."

"Když jsem je spatřil stuknutý, hned mě napadlo, že se ti povedla nějaká čertovina. Nikomu se nic nestalo. Postávali proti sobě a hulákali na sebe. Odcouval jsem a na první odbočce jsme to vzali zkratkou přes les." Jányš starší mrkl k zápěstí. "Moc času už nezbývá, když chceme chytnout rychlík... Kovandovi, musíme jet," zavolal na otce a dceru.

"Pojedu s ní," ozval se Kovanda.

"Chápu. Ondro, budeš mě mít v závěsu. Před nádražím zaparkuju kousek od tebe, abych měl přehled, kdyby vás zamýšlel někdo otravovat."

"Mladý muži, vděčím vám za život své dcery. Vylíčila mi, jak odvážně jste si počínal," řečnil Kovanda ze zadního sedadla.

"Určitě přeháněla. Prostě jsme měli štěstí." Ondra počkal, až otec zmizí ve škodovce a nastartoval. Padesátkou projel vesnicí a vzápětí už viděl

charakteristické budovy města. Občas se podíval do zpětného zrcátka, jestli je zelená škodovka za nimi.

Kovanda vzadu hučel do dcery, aby v Praze raději moc nevycházela do ulic a byla opatrná na to, s kým se stýká. S povzdycháváním příkyvovala a komicky přimhuřovala oči, nejspíš tato ponaučení slyšela už několikrát.

"Tati, pošlu ti pohlednici, aby jsi věděl, že jsem dojela v pořádku," slíbila.

"Budu na ni čekat, holčičko."

"Nechci se do vaší debaty míchat, ale ta pohlednice není dobrý nápad. A dopisu by se taky mohli zmocnit," řekl Ondra.

"Tak zatelefonuju," vyhrkla dopáleně.

"Předpokládáme, že jsou na telefon z vily nějak napíchnutí."

"Ale já přece musím vědět, co s ní je," namítl vztekle Kovanda.

"Má ta její teta telefon?"

"Aby neměla."

"Tak jí během zítřka zavolejte vy. Ale ne z domova. Z běžné telefonní budky někde ve městě." Ondra odbočil do ulice k nádraží. Počkal, až z vyasfaltované plochy před budovou vycouvá cihlově červená felicie a zajel na uvolněné místo. Kovanda s dcerou se chystali opustit auto. "Sedte," zabručel. "Dejte čas tátovi, aby obhlédl situaci."

Jányš zaparkoval škodovku a vystoupil. Přeběhl očima po řadě automobilů a zamířil k nádražní budově. Asi po třech minutách se znovu objevil před vstupními dveřmi a kývnutím dal znamení, že je čistý vzduch.

Zatímco si Adéla, doprovázená otcem, který jí nesl kufr, kupovala u pokladny jízdenku, Jányš sdělil Ondrovi, že počká v hale. On aby přivedl Kovandu, až rychlík s jeho dcerou opustí stanici.

Na peróně Ondra stál nedaleko otce s dcerou, kteří se drželi za ruce a něco si šeptali, a přeskakoval pohledem po lidech, kteří na vlak od Přerova rovněž čekali. Konečně se ozval staniční rozhlas a přichraptěle oznámil příjezd spoje na Prahu. Mohutný kolos elektrické lokomotivy se objevil u výhybek. Souprava brzdila a Kovanda s Adélou se dojmavě loučili.

Vykročila k vlaku, ale pak se ještě vrátila k Ondrovi. S překvapivě stydlivým výrazem v obličeji mu přilípla rty do koutku úst. Aniž by cokoliv vysvětlila, pospíchala ke dveřím vagónu.

Kovanda jí podal kufr. Adéla procházela uličkou podle oken. Výpravčí zahvízdal a zvednutým zeleným terčíkem dal pokyn k odjezdu. Opakovaně tукly nárazníky a vlak se zvolna rozjížděl.

"Škoda, že jste už ženatý, mladý muži. Vy byste mi k ní pasoval," prohlásil Kovanda. Zvlhlýma očima provázel vzdalující se rychlík, dokud poslední vůz nezmizel za ohybem kolejí k přejezdu.

45

Krátce po třiadvacáté hodině se v Bémově garsonce rozdrnčel telefon. Volal inspektor Pecka, který měl noční službu ve služebně kriminálky.

"Šéfe, raději si sedněte. Co vám řeknu, mohlo by vás porazit."

"Takovéhle úvody nesnáším. Vysyp to ze sebe."

"Za špitálu nám zmizel Vaněk."

"Sakra! Kde jsi tohle splašil?"

"Před pěti minutama mě zdola informovali, že volal ten poldík, co vartoval před pokojem. Prý si jen odskočil pro kafe k automatu za ohybem chodby... Už tam vyrazily hlídky, aby obsadily východy ze špitálu. Osobně pochybuju, že to k něčemu bude. Vaněk má nejméně čtvrt hodinový náskok."

"Čtvrt hodiny trvalo, než si načepoval kávu?"

"Čert ví, kde zpráva uvízla."

"Tak tohle bude někoho mrzet. Odpoledne jsem požádal Medunu, aby hlídku posílil. Brnkni Málkovi a Dudové. Cestou se zastavte pro mne." Bém vrátil sluchátko na přístroj. Jediný svědek a nechají ho uprchnout! Něco takového jim ještě scházelo.

Noc byla temná, jaké v závěru července bývají. Vzadu v autě už seděli Málek s Dudovou, což nasvědčovalo, že trávili večer spolu. A já jim ho pokazil, napadlo Béma. Nebyl slepý, aby nezaznamenal jejich sblížení. A musel by být hlupák, kdyby proti tomu něco namítal. I kriminalisté jsou normální lidé. Znal šéfy, kteří vztahům mezi podřízenými nefandili, nebo je dokonce ani netolerovali. On k těmhle chodícím řádům a předpisům rozhodně nepatřil, i když si dovedl představit, jaké by nastaly potíže, kdyby se ti dva rozkmotřili. Věřil, že to nebude jejich případ. Protože věděl, jak dlouhou cestu museli ujít, než se dostali tam, kde nepochybně jsou.

V objektu nemocnice zářila i světla, která k běžnému osvětlení nepatřila. U závory v průjezdu vrátnicí přešlapoval starší policista a neskrývaně zíval. Od něho se dozvěděli, že zmizelého pacienta dosud nenašli. Nadirigoval je k budově chirurgie. Dvě ze tří aut, která tam stála, byla policejní.

"Řekněte, šéfe, jak se Vaněk mohl zdejchnout? S dírou ve hnátě," bručel Málek na schodišti.

"A proč by utíkal, když se už vyzpovídal," přidala Dudová.

"Spíš bych sázel na to, že si ho vyzvedli. Myslím, že právě z toho měl strach," reagoval Bém podrážděně.

"Jestli máte pravdu, nedal bych za jeho život ani zlámanou grešli," konstatoval Málek.

Bém myslel na seznam míst výběru poplatků, který měl Vaněk sepsat. Udělal ho? Jestli zmizel s ním, bude si dlouho vyčítat, že si na něj nepočkal. Široká chodba je zavedla k pokoji, kde navečer Vaňka zpovídali. Ze dveří proti nim vyrazil vysoký, ramenatý policista s hodnostním označením kapitána. Když poznal kriminálního komisaře, ledabyly zvedl prsty ke štítku čepice.

"Nebudete mít radost, Béme. Lékař tvrdí, že jeho rány se ještě nezacelily natolik, aby se mu pohybem znovu neotevřely. Proč by až takhle riskoval? A jak mohl vědět, že si nadstrážmistr odskočil pro kafe? Jen támhle za roh k automatu... V tom bude nějaká zrada."

"Pane kapitáne, slíbil jste mi, že..."

"Já vím. Před půlnocí měla nadstrážmistra vystřídat dvoučlenná hlídka. Sám víte, jak to je s lidma. Musel jsem vzít chlapy z ulic," vysvětloval Meduna s teatrálně provinilým výrazem.

"Teď se v tom nebudeme přehrabovat," zabručel Bém. "Už vaši lidé něco konkrétního zjistili?"

"Zatím bohužel nic. Právě jsem vyzpovídal sestru, která chodila k Vaňkovi. Taký si zmizení nedovede vysvětlit. Ostatně promluvte si s ní sami."

"To uděláme."

"Pane komisaři, nerad bych, abyste se domníval, že děláme málo, abychom uprchlíka našli. Jenomže v tomhle prostředí..." Škubl rameny. "Nařídil jsem, aby obešli veškeré budovy, podívali se i do sklepů, prolezli prostory při oplocení špitálu. Pochopte, že je toho moc, co se musí prohledat."

"A stačilo sem posadit o policajta víc," poznamenal Málek, ale Meduna předstíral, že rýpnutí neslyší.

"Postavil jsem chlapa na každém rohu. Ten grázl tady přece musí někde být. Nebo má snad křídla?" pokusil se o žert, ale zasmál se mu pouze on. Ještě víc zneklidněl. "A teď musím za povinnostma," utrousil a odkráčel chodbou.

"Hledání Vaňka ho příliš nevzrušilo," řekl Málek ve dveřích nemocničního pokoje. Uličkou mezi postelemi rázoval asi pětadvacetiletý policista. Na prvním zastlaném lůžku seděla žena v modrobílém stejnokroji zdravotní sestry. S dlaněmi na obličeji povzlykávala. Když kriminalisté vstoupili, ruce jí

klesly a z jejího výrazu čísel strach. Oči měla zarudlé od pláče, kolem nich rozmazané stíny. Byla dost při těle a věkem blíž ke čtyřicítce.

Mladý policista ztuhl v pozoru. "Pane komisaři, já... Chtělo se mi příšerně spát. V takovém případě mně pomůže jenom kafe. A tak jsem..."

"O tomhle si později popovídáte se svým nadřízeným," přerušil ho Bém a zamířil k rozestlané posteli. Vsunul ruku pod polštář. Protřepal příkrývku. Strhl prostěradlo. Jednu po druhé nadzvedl matrace. Prohlížel plechový noční stolek. Nic. Podíval se na Málka. "Pospíchat se má pomalu. Pak to tu ještě musíme prošťourat."

"Kdybych věděl, co hledáte..." začal policista, ale Bém ho přerušil:

"Pojďte s námi. Vy taky, paní," oslovil sestru.

"Cihlová," hlesla a ohryzek jí poskočil. Měla silnější krk a zřejmě i problémy se štítnou žlázou. "Ten pán, co tu byl před vámi, přikázal, že odtud nesmíme, ale co kdyby zazvonil některý pacient?" přidala nešťastně.

"Příkaz se ruší," ušklíbl se Málek.

Sestra vyskočila. "Byl ke mně nespravedlivý. Křičel, že jsem pana Vaňka musela vidět, když odcházel. Dokonce se zeptal, jestli jsem mu v útěku nepomáhala. Tak absurdní obvinění. Pan Vaněk nesměl z lůžka a já jsem zdravotní sestra," chrlila ze sebe. Její hlas zabarvoval stále hysteričtější tón.

"Uklidněte se, sestřičko. Pan kapitán má starosti," řekl chlácholivě Bém.

"Já jen, abyste si nemysleli, že si třeba nehledím práce."

"Rozhodně si to nemyslíme. Ale je pro nás moc důležité zjistit, kudy Vaněk mohl zmizet."

"Pomohu vám." Rozhlédla se chodbou a když kapitána neviděla, vyjasnilo se jí v obličeji. "Jenomže nevím, jak," přidala snaživě.

"Nejdřív nás nadstrážmistr zavede, kde si byl pro kávu," rozhodl Bém. Na chodbu, kterou šli, navazovala jiná, která se táhla po celé délce budovy. Končila širokým trojdílným oknem. Na pravé straně, mezi dveřmi sesterny a lékařského pokoje, stála plechová krychle automatu na nápoje. Pohled doleva přitáhl výklenek zařízený podobně jako bývají recepce v hotelích nižší kategorie, sem bylo napojeno signalizační zařízení ze všech pokojů v poschodí.

"Sestři, kde jste byla vy, když nadstrážmistr zjistil, že mu chybí hlídání pacient?"

"Támhle za pultíkem," ukázala k výklenku. "Psala jsem štítky pro odběry na ráno."

"Mohl kolem vás projít, aniž byste si ho všimla?"

"Určitě ne. Nejsem přece slepá."

"Věřím vám. A jinak by se odtud z poschodí mohl dostat kudy?"

"Když se mně ptal," zpod řas omluvně pohlédla na mladého policistu, "připadalo mi, že slyším hrčět výtah. Někdy ho i v noci použijí, když vezou těžšího pacienta rovnou na sál."

"Výtah? Kde ho máte?" vyhrkl Málek.

"Uprostřed boční chodby, kde ležel pan Vaněk."

"Proč nás to nenapadlo?" Málek se rozběhl k ohybu chodby. Všichni pospíchali za ním. Přišli k inspektorovi v okamžiku, kdy zhaslo světélko na panelu, což znamenalo, že zdviž dorazila do jejich poschodí. Dveře se mechanicky rozjely do stran. Uprostřed kabiny stál vozík na převážení pacientů a na něm ležel zašpičatělou bradou nahoru a se skelným děsem ve vypoulených očích postrádaný Vaněk. Stačil jediný pohled, aby kriminalisté pochopili, že už nikdy nepromluví. Nemocniční pyžamo na jeho hrudi mokvalo krví, na které se už vytvářel škrálop. Krvavé skvrny byly i po podlaze.

"Jasná poprava." Málek vytáhl mobil. "Že by po sobě začali zametat stopy?"

"Vypadá to tak. Kam voláš?"

"Vaňuru s jeho nádobíčkem. A našeho doktora."

"Nemůže tu ležet moc dlouho." Bém se podíval na pobledlého policistu. "Nadstrážmistře, nikoho do kabiny nepustíte, dokud nedorazí náš technik. A tentokrát..." odmlčel se.

"Já vím," hlesl mladý policista. "Nechci se vymlouvat, ale netušil jsem, že je výtah v provozu. Sestra mě informovala, že ho vždycky v osm zablokují."

"Zapomněli. Nebo ho pak ještě někdo použil a neudělal, co udělat měl. Proč jste se osobně nepřesvědčil, když jste přebíral službu?" Bémovi se znovu zvedal adrenalin.

"Pane," ozvala se nejistě sestra, "výtah se dá zavřít klíčkem v kabině. Ale dovnitř mě asi nepustíte, že?"

"Uhodla jste. Jinak se zamezit provozu nedá?"

"Prý nahoře ve strojovně. Ale to bych musela sehnat údržbáře, který má výtahy na starost."

"Pak nezbyvá, než postavit ke každým dveřím poldu," řekl Málek.

"Kolegyně," Bém se potočil k Dudové, "najděte kapitána Medunu. Ať promptně obsadí všechny stanice výtahu."

"Šéfe, jestli dovolíte, půjdu s ní. Neškodilo by, popovídat si s vrátným. Příjezd každého vozidla do

špitálu přece musí zaznamenat. Nějak se sem dostat museli."

"Pokud někde vzadu nepřelezli plot. Běžte. Já si ještě promluvíím se sestrou a vyzpovídám sloužícího lékaře. Pokračujte v běžné práci, sestro. Zastavím se u vás."

"Nemusíš mi dělat anděla strážného, Františku," prohodila s jemnou výčitkou ve hlase Dudová, když byli z doslechu komisaře.

"Mrzelo by mě, kdybys to takhle brala." Málek se chystal pokračovat, když se proti nim ze schodiště vynořil Meduna. Neměl nijak naspěch.

"Už padla?" rozvlnil posměšně rty.

"Jak komu, pane kapitáne. Měl byste ihned zabránit dalšímu provozu výtahu."

"A důvod? Mohou přivést pacienta a kvůli nám..."

"Na vašem místě bych s tím honem něco udělal," řekl energicky Málek. "Je v něm totiž ten, koho hledáme. S hrudí prostřílenou jako řešeto."

"Žertujete." Medunův pohled přeskočil na inspektorku. Když pouze kývla, vymáčkl ze sebe: "Ihned to zařídím." Obrátil se a překotně sbíhal schodištěm jako by mu za patami dopadaly hvízdající střely.

"Blbec. Doufám, že mu konečně došlo, jak to tu parádně podělali. Až tenhle blázinec kolem Velkého ochránce skončí, tak..."

"Jen žádné sliby, Františku." Dudová mu stiskla paži. "Vždycky se těším a pak z toho stejně nic není."

"Chtěl bych si s tebou vyjet na Šumavu."

"Proč právě tam?"

"Už dlouho toužím projít místa, kde jsem sloužil jako voják. Nesmazatelně se mi vryla do paměti. Z Modravy vyšlapat k slatím u Javoří Pily. Toulat se kolem plavebního kanálu. V Srní se zastavit na pivo. Seběhnout dolů k Čenkově Pile. Posedět u soutoku Vydry s Křemelnou. Rok od roku to odkládám. Neustále bylo něco důležitějšího... Ale jestli chceš jet jinam, podřídím se."

"Františku, moc ráda s tebou pojedu. Pro mne je nejdůležitější, že budeme spolu. Musím ti toho tolik říci a v tomhle shonu k tomu není příležitost."

46

Po příchodu do své kanceláře Bém zavěsil klobouk na stromkový věšák a zbavil se bundy. Pak si nad umyvadlem našpláchal studenou vodu na obličej. Bylo už ráno, do osmé scházelo dvacet minut a on byl téměř

celou noc na nohou. Přesto na spánek nemohl ani pomyslet, stejně jako jeho podřízení. Autem to trvalo z nemocnice několik minut, ale i tenhle krátký čas postačil k tomu, aby se mu zavřely oči. Přestože měl hlavu přeplněnou značně znepokojivými myšlenkami, krátkému zdřímnutí se neubráníl. Chladná voda mu bezesporu pomohla, ale ještě nutně potřeboval kávu. Tu slíbila uvařit inspektorka Dudová.

Klesl na pohodlnou židli, protáhl nohy pod stůl a zadíval se na telefonní přístroj. Službu konající podpraporčík v přízemí budovy mu sdělil, že ho už dvakrát volali z kriminálky v Rychnově. A že se má ozvat, hned jak se vrátí.

Počkají, až do sebe naleju trochu kávy, pomyslel si v okamžiku, kdy se ve dveřích ze sousední kanceláře objevila inspektorka s šálkem, od něhož se šířila aromatická vůně.

"Vy jste má záchrana, kolegyně," ocenil rychlost, se kterou splnila jeho prosbu. "Ráno se bez silného kafe nedokážu správně nastartovat."

"Pak jsme na tom stejně," pousmála se. Postavila šálek na stůl a odešla.

Lžičkou míchal kávu a hleděl na dveře, za nimiž zmizela. Už tehdy, kdy se u nich poprvé objevila a přivedla spoutaného Stratílka, usoudil, že bude přínosem pro jeho služebnu, i když to její přeložení z Prahy na vlastní žádost v něm vyvolávalo jistou nedůvěru, ale tuhle věc si pochopitelně ponechal pro sebe. Inspektoři - a nejvíc Mirek Kadeřábek - Dudovou zpočátku brali se značnou rezervou. Dosud mezi nimi nesloužila žádná žena. I on se neubráníl občasným sklonům ji poněkud podceňovat, ale brzy je všechny přesvědčila, že žádnou shovívavost z jejich strany nepotřebuje. Stručně řečeno, zapadla do party. Jestli ho u ní občas něco dráždilo, tak ta neustálá snaha, ve všem se vyrovnat mužským kolegům. Dnes už mu bylo jasné, že šlo o jakousi přetrvávající setrvačnost z těch prvních měsíců.

Usrkával hořkou tekutinu - už léta nesladil - a jako by se do jeho těla vracela potřebná svěžest. Copak má Jahoda na srdci? Jestli mu sdělí, že to s tím Novákem z Potštejna byla bublina, znovu se ocitnou na začátku. Všechno, co mají, zůstane v oblasti podezření, protože nebude konkrétní důkaz. Děsilo ho pomyšlení, že by museli čekat na další chybu lidí Velkého ochránce.

Zvedl sluchátko, vyťukal číslo rychnovské kriminálky.

"Jahoda, slyším," ozvalo se na opačné straně linky.

"Bém. Informovali mě, že jsi volal. Co pro mne máš?"

"Myslím, že tě potěším, Pepíku. Sebrali jsme toho Nováka. Zajeli jsme si pro něj až za tmy, aby bylo co nejméně svědků. Převezli jsme ho rovnou k nám a ještě za tepla začali rozebírat."

"A výsledek?" snažil se volajícího přinutit ke stručnosti, ale ten jako by ho nevnímal.

"Bezmála hodinu trvalo, než to, hajzlík, položil. Ale námaha se vyplatila. Ti parchanti jsou rozlezlí v našich okresech jako chobotnice. A to je třeba předpokládat, že tenhle Novák neví všechno."

"Nemohl by jsi být konkrétnější?"

"Nebud' nervózní, Pepíku. Je to v suchu. Za chvíli se do něj pustíme nanovo. Nemáš chuť sem zajet a zapojit se?"

"A víš, že mám. Ale mohu se uvolnit nejdřív za půl hodiny. Nemůžeš výslech pozdržet? Zatímco vy jste excelovali, nám ukradli ze špitálu jediného svědka, co jsme měli."

"A sakra... Snad ne toho Vaňka, co jste ho čapli v na pozemku truhláře Kaválka po té kanonádě?"

"Uhodl jsi," přiznal Bém a měl vztek, z Jahodova hlasu cítil potlačovaný výsměch. Překonal podrážděnost. "Našli jsme ho ve výtahu. Bez skrupulí ho odpráskli."

"I tohle se stává, Pepíku. Nevěš hlavu, na Nováka dáme bacha. Aspoň něco ti řeknu, abys měl o čem dumat v autě cestou k nám. Ta spojení, která jsi naznačoval při poslední návštěvě, se vesměs potvrdila. Tak na viděnou," zasmál se šéf rychnovské kriminálky.

"Můžeme?" ozvalo se od dveří, když Bém zavěsil.

Podíval se roztržitě na Málka. Kývl, ale ještě pár sekund mu trvalo, než se zbavil Jahodovy jízlivosti. Dopil vychladlou kávu a přihlížel, jak usedají na svá obvyklá místa. Na všech nacházel stopy po probdělé noci.

"Právě jsem hovořil s Jahodou. V noci zatkli výběrčího, který u Soudka postřelil Mirka. Už se rozpovídal. Přiznám se vám, že se mi dost ulevilo. Skoro jsem se začal obávat, že znovu budeme přešlapovat na místě. Novák je zřejmě větší ryba, než byl Vaněk, protože Jahoda naznačil, že ta spojení, o nichž jsme pouze fantazírovali, opravdu fungují. Slíbil jsem, že tam přijedu, abych se podrobně seznámil se vším, co už z něho vytáhli. A při té příležitosti s Jahodou dohodnu společný postup."

"Tohle vypadá nadějně." Málek si neodpustil úsměv na vedle sedící Dudovou. "Mám na mysli skutečnost, že u toho budete, šéfe. Jahoda mi nikdy nepřipadal dost energický. Ale třeba se mýlím," přidal, ten, o němž

byla řeč, přece jen stál v čele rychnovské kriminálky.

"Myslet si můžeš, co chceš, Františku. Zvládneš řízení do Rychnova?"

"Dám si ještě jednoho turka a můžeme vyrazit."

"Tolik to zase nespěchá, počkají na mě. A teď k tomu, co jsme absolvovali v průběhu noci. Způsob, jakým se zbavili Vaňka, nás znovu přesvědčuje, že proti sobě máme protřelé gaunery. Klidně ukradnou sanitku, která vyjede k případu, drze projedou vrátnicí až k budově chirurgie, výtahem se dostanou do poschodí, kde leží střežený Vaněk. Kdyby býval nadstrážmistr byl tam, kde být měl, stejně by tomu nezabránil. Paradoxně si svou nekázní nejspíš zachránil život."

"Otázkou zůstává, jestli jim někdo z nemocnice nedal echo. Třeba i nevědomky. Dá rozum, že teď zatluče, že někomu venku poskytl informace o Vaňkovi," řekla Dudová.

"Ani tohle nelze vyloučit," reagoval Bém. "Ale nevidím důvod, abychom se za tím pachtili. Stručně řečeno: má to čas. Pokud lze věřit tomu, co v Rychnově vypověděl výběrčí, Prokopcův Protex je nějak napojen na organizaci Velkého ochránce."

"Vůbec bych se nedivil, kdyby byl součástí," poznamenal Málek.

"Mne by to taky nepřekvapilo. Už dost dlouho dumám, proč ani v jediném případě nedošlo ke střetu mezi Protexem a lidmi Velkého ochránce. A proč se vyděrači ničím nesnažili nabourat důvěru občanů v bezpečnostní agenturu. Je možné, aby šlo o pouhou náhodu? Zázraky se nedějí."

"Buď mají nějakou tajnou dohodu, že si nepolezou do zelí, nebo ze situace rovnou těžší. Existence Velkého ochránce nahrává Protexu a naopak."

"Souhlasím s vámi, kolegyně, že to takhle může fungovat. Od dnešního dne z toho budeme vycházet. Nečekejte, s čím se vrátím z Rychnova. Hezky zblízka se podíváte na zuby Prokopcovi a jeho Protexu. Než odjedu, připravím plán soustavného sledování veškerých aktivit. Dodržujte nepřísnejší utajení. Ale i tak je třeba počítat s možností, že se něčeho domáknou a začnou bušit na poplach. V případě sebenepatrnějšího konfliktu nejednejte ukvapeně. A předpokládejte nejhorší. Nebudou se rozpakovat sáhnout po zbraních. Z jejich strany jsou ve hře velké peníze." Bém hmátl po sluchátku vyzvánějícího telefonu. Ohlásil se. Naslouchal a jako by se mu prohlubovaly vrásky kolem úst. "Děkuju za zprávu. Rozhodně mě nepotěšila." Odklonil sluchátko od hlavy, ale držel ho dál, jako by si to ani neuvědomoval.

"Co se stalo, šéfe?" prolomil Málek znepokojivé ticho.

"Volali z ARA. Před dvaceti minutami umřel Mirek," dostal ze sebe Bém. Sluchátko mu vyklouzlo z ruky, třísklo do desky stolu.

47

"Jestli to potrvá ještě několik dnů, přijdu o většinu klientů. V naší branži je dnes tvrdá konkurence," prohlásil Kovanda, když vjížděli do náměstí.

"Můžete přijít o život. Na tohle jste nepomyslel?" zabručel Jányš. Na dohled reprezentačně vypadající budovy městského úřadu odbočil doprava a zastavil před obchodním centrem. Vypnul motor favoritu a pootočil se. "Nevybavujte se s dcerou příliš dlouho. Nevíme, zda nemáme stín."

"Podívejte se, kolik tu je lidí. Tady by se těžko o něco pokusili."

"Po všem, co už na vás vyzkoušeli, jsem v tomhle ohledu raději skeptik. Poslechněte mě. Prosím."

"Vždycky musí být po vašem, co?" vymáčkl ze sebe Kovanda a podrážděným pohybem paže si otevřel dveře.

Jányš sledoval, jak přichází k poště a vstupuje do jedné ze tří otevřených budek s telefonním přístrojem. S jakou dychtivostí zvedá zavěšené sluchátko.

Průjezdni silnicí náměstím občas prošuměl automobil a zmizel za rohem městského úřadu. Vpravo, z budovy s pestrými výlohami, neustále vycházeli lidé, převážně ženy obtížené nákupními taškami. Lidé většinou mířili k autům, zaparkovaným při kašně, zbytek okupoval chodníky. Kdyby se mezi nimi objevil chlap s pistolí, jakou bych měl asi šanci? napadlo Jányše a neměl z toho příliš dobrý pocit. Vzápětí se peskoval: Jestli nejsem kvůli svému klientovi ochoten riskovat, jako detektiv asi za moc nestojím! A proč se vlastně tolik podceňuji? Nic se nemá přehánět. Jak jednou člověk podlehne myšlence o své výjimečnosti, může jít o začátek konce kariéry v oboru!

Kovanda v budce ukončil hovor a chvíli tam jen tak stál. Pak znovu zvedl sluchátko a strčil do přístroje mincí. Domluvili jsme se pouze na volání do Prahy! pomyslel si nespokojeně Jányš, ale bylo mu jasné, že proti tomu nemůže nic podniknout. Zdá se, že s plynoucími dny, a zvláště po odjezdu dcery do bezpečí, Kovandovi dost otrnulo. Možná se dokonce i domnívá, že mu už vůbec nic nehrozí. Bude mu muset

důrazně domluvit! Nemohou ho úspěšně chránit, když bude dělat, co se mu zlíbí.

Vzápětí Jányšovi zatrnulo až v páteři. Vracejícího se Kovandu ani nenapadlo, aby se rozhlédl, když opouštěl chodník před městským úřadem. Z ulice za obchodním centrem vyrazil stříbrný volkswagen. Byl dost rozjetý, ale řidič chodce naštěstí zpozoroval včas. Díky protiblokovacímu systému brzd zůstal mezi autem a Kovandou metr volného prostoru. Zatímco řidič si uvnitř plácal do čela, Kovanda o jeho auto sotva zavadil očima, evidentně měl v hlavě úplně něco jiného.

"Mnoho nescházelo a srazil vás," komentoval Jányš příhodu.

"Proč by to dělal?"

"Komu jste ještě volal?"

"Záleží na tom tolik?" reagoval otázkou zasmušile vyhlížející Kovanda.

"Měl bych to vědět."

"Asistentce."

"Doufám, že jste jí nesdělil, kam jste poslal dceru?"

"Nehovořil jsem s ní. Nebyla doma. Poslechněte, Jányši, už mě tohle hraní na schovávanou nebaví."

"Ani mě. Ale je to bohužel nutnost, pokud tu budou snahy, mačkat z vás peníze. Ostatně proto jste si nás přece najal. Je to tak?"

"Ovšem. Ale... Stále víc si myslím, že jsem jim ty peníze měl dát. Takhle mi budou věčně dělat potíže."

"Zaplacením vyděrači problém převážně nekončí. Je tu nebezpečí, že se za čas vynoří znovu a třeba s ještě většími požadavky."

"Ujistili mě, že by to byla jednorázová platba."

"Těmhle lidem nemůžete věřit. Jsou ochotní vám přísahat třeba na bibli, nebo dát i písemné potvrzení, ale předem vědí, že s tím stejně nemůžete nic dělat. Máte pouze dvě možnosti: Zaplatit, nebo se svěřit policii. Když se nad tím zamyslíte, zákonitě dojdete k závěru, že oni nad vámi mají vždycky navrch."

"Co jsem komu provedl?" zavzdychal Kovanda.

"Alespoň že Adélka je v pořádku. Nehrozí, že by ji i tam nějak vyštourali, vidíte, Jányši?"

"V nejbližších dnech určitě ne. Pokud se někde nepodřeknete. A všechno záleží i na tom, kolik ještě budou mít času."

"Co tím chcete naznačit?" Kovanda ho chytl za ruku, kterou zvedal k startovacímu klíčku.

"Nad každým, kdo se dal na cestu zločinu, se jednou začnou stahovat mraky," odpověděl vyhýbavě a nastartoval.

"Máte na mysli, že se už kolem nich něco děje?"

"Stoprocentně. Ale tohle naštěstí není naše starost. Vráťte se domů?"

"Chtěl bych se zastavit v kanceláři a vzít si nějaké spisy. Abych byl připravený na jednání se zájemci o zdejší nemovitosti, u kterých zprostředkovávám prodej."

"Dobře. Ale dlouho se tam nezdržíme." Jányš Kovandovo přání neodmítl, i když mu bylo jasné, že návštěvou realitky podstoupí podstatně větší riziko, než při volání z telefonní budky na veřejném prostranství. Ale třeba právě tyhle spisy Kovandu uklidní a zaujmou ho natolik, že ho už nebudou napadat myšlenky na rezignaci!

Před nákupním střediskem dal přednost fiatů seicento ve zlaté metalíze, který na svou minimální velikost svižně vyjel z ulice do náměstí, a vyrazil stejným směrem. Za zastávkou autobusů a budovou pobočky Komerční banky najel před dům s výlohami plnými nejrozmanitějších hraček. Oko potěšilo, že je jich už zase dost ze dřeva. Cedule po pravé straně vstupních dveří hlásala, že v prvním patře sídlí realitní kancelář Adéla. I tenhle název svědčil o vztahu otce ke své dceři.

Nebo se tak jmenovala i jeho zemřelá žena? napadlo Jányše, když opouštěl auto současně se svým spolujezdcem.

"Jsem tu hned," utrousil Kovanda.

"Půjdu s vámi."

"Připadám si směšně."

"Lepší je být směšný, než se stát terčem chlapa, kterého tam někde mohli posadit, aby vás odpráskl."

"Tak dobře." Kovanda počkal na Jányše. Do chodby vstoupili společně.

"Nic?" hlesl dost zklamaně, když zjistil, že plechová schránka realitky je prázdná. "Jsem na nejlepší cestě ke krachu," zabručel nespokojeně a zamířil ke schodišti.

Jányš ho dostihl, přidržel za loket.

"Pro jistotu se držte za mnou," sdělil mu přitlumeně a současně s pohledem stoupajícím schodištěm, si rozepjal bundu a uvolnil zbraň v podpažním pouzdru.

Nahoře tiše přistoupil ke dveřím a zpozorněl. Připadalo mu, že uvnitř kdosi hovoří.

"Nechci vás strašit, ale někdo tam je."

"Nesmysl!" Kovanda vsunul do otvoru klíč, ale marně se jím pokoušel otočit. "Nezbývá, než zazvonit. Mohu?"

Jányš přikývl a v jeho pravačce se objevila pistole.

Někdo uvnitř otevřel jiné dveře a do síňky vtrhla záplava hudby z rádia. Do toho zaťukaly střevíce. Škrtla krytka špehýrky. Vzápětí před nimi stála žena ke třicítce s vlasy v barvě dohořívajícího ohně.

"Šéfe...?" hlesla a teprve pak zaznamenala Jányše a zbraň v jeho pravačce. "Ježíšikriste! Oni vás..." připlácla ruku na ústa.

"Ale ne. To je pan Jányš. Detektiv," uklidňoval ji Kovanda, zatímco Jányš pistoli schoval do podpažního pouzdra.

"A já myslela, že vás..."

"Maruško, co tu, proboha, děláte? Řekl jsem vám, abyste zůstala doma, že vám zavolám, až začneme znova."

"A co pošta, pane šéfe? Na tu jste dočista zapomněl. Před půl hodinou jsem vám volala, jestli si ji vyzvednete, nebo ji mám odvézt k vám. Ale měl jste zapnutý záznamník."

"Vy myslíte na všechno, Maruško. Co bych si počal, kdybich vás neměl. Ale přece se nebudeme vybavovat v chodbě, že ano?" vychrlil ze sebe Kovanda a než mu v tom Jányš stačil zabránit, podle ženy proklouzl dovnitř.

Realitní kancelář zřejmě byla přestavěná z dvoupokojového bytu s příslušenstvím. V první místnosti vládla rusovlasá asistentka a mimo výbavy, kterou potřebovala ona, tu byla dvě křesla pro čekající zákazníky. V další místnosti projednával své záležitosti Kovanda. Jányš ji přeběhl očima, nahlédl do koupelny, WC a nevelké komory, kde při obou stěnách stály regály se spisy, do uličky mezi nimi se nemohl vtěsnat silnější člověk.

48

Celý den bylo poměrně teplo, kolem dvaceti stupňů nad nulou, ale po obloze plulo dost tmavých mraků. Díky tomu se zřejmě začalo šerit dříve než předešlé dny.

"Povinnost volá, miláčku. Kdyby ti v noci bylo smutno, klidně zavolej," řekl Jányš do mobilu a zrušil hovor. Už se chtěl zvednout, když mobil znovu zazvonil. Stiskl příslušné tlačítko, přístroj zvedl k uchu. "Ano?"

"Hádej, kdo ti volá, Holmesi?" zeptal se Bém bez obvyklého doprovodného smíchu.

"Josefe, ty ještě nespíš?" zažertoval si, v domnění, že Béma k smíchu vyprovokuje. Neuspěl.

"Měj se na pozoru, Ondřeji. Začínají být nervózní. Evidentně likvidují, co by je mohlo podrazit. Kde teď jsi?"

"U klienta. Ráno mě vystřídá Ondra."

"Ber mé varování vážně. Už se to naplno rozjelo. Víc ti do telefonu říct nemohu. Kdyby ti bylo těsno, víš, kam máš zavolat. A abych nezapomněl, znovu jsem šéfa v Rychnově upozornil na tvou situaci."

"Díky. Ale snad to zvládneme sami. Jak víš, Jahodu moc nemusím..."

"Já jsem ho do funkce nejmenoval. Opravdu je nepodceňuj, Ondřeji."

"Jak se daří Mirkovi?"

"Už nijak," zavibroval hlas Bémovi.

"Sakra!" uklouzlo Jányšovi. "Dovedu si představit, jak jste na ně nabroušení."

"Vraha už máme, Ondřeji. Ostatní ho za mříže budou následovat co nevidět. Zameteme s nimi, že se nebudou stačit divit, bastardi. Opatruj se a pozdravuj Dianu."

Jányš smazal číslo na displeji, vsunul mobil do kapsy. Když nastoupil do Bémovy skupiny, o pár let starší Kadeřábek už tam sloužil půl roku, ale měl za sebou mnohaletou praxi na pohraničním oddělení. V těch časech už prožíval problémy s manželkou, na jeho práci na kriminálce se jeho soukromé záležitosti však nijak neprojevovaly. Za takové sebeovládání ho obdivoval. Když spolu řešili nějaký zapeklitý případ, mohl se na něho spolehnout v každé situaci. Kadeřábek mu vždycky byl pevnou oporou. Od Béma věděl, že se u vrchního inspektora v posledních letech přece jen začala projevovat určitá zahořklost, nepochybně pramenící z touhy po svých dětech, které se mu postupně odcizily. Ale na koho z nás by takovéhle věci nějak nezapůsobily?

Jányš se zvedl, došel ke Kovandově pracovně, pootevřel dveře. Kovanda se v omezeném kruhu světla ze stolní lampy hrbil nad papíry, rozloženými po desce, a cosi psal. Byl tím tak zaujatý, že jeho přítomnost ani nezaznamenal.

Alespoň že si zatáhl závěs! pomyslí si Jányš a tiše za sebou zavřel. Prošel všechny místnosti v přízemí, překontroloval okna a uzamčení dveří na vstupní terasu i dozadu do zahrady. Vrátil se do haly, odjištěnou pistoli položil před sebe na stůl, klesl do měkké sedačky a pohodlně se opřel. V myšlenkách se začal zabývat telefonátem kriminálního komisaře z Újezda.

Bém by stoprocentně nevolal, kdyby k tomu neměl patřičný důvod. Jak to tak vypadá, kriminálka zřejmě zahájila dlouho připravovaný útok na organizaci

Velkého ochránce. Nejspíš už skončil čas přešlapování, pouhého zaznamenávání stop, které po sobě stále drzejší vyděrači zanechali, čas pouhého získávání poznatků. Jányš už dávno nebyl idealista. Léta u kriminálky i doba, po kterou se věnoval soukromé detektivní činnosti, mu dostatečně otevřely oči. Proto teď dokázal pochopit, že takovéto rozsáhlé zásahy nejde uspěchat, vrhnout se do nich naslepo, bez patřičné přípravy. Zatímco ti, kteří přestupují zákon, jsou považováni za nevinné, pokud nejsou přistiženi přímo při činu, policistům hrozí obvinění ze zneužití jejich služebních pravomocí, když se jim nepodaří zvolit ten nejsprávnější okamžik. Nehledě na skutečnost, že páni soudci v mnoha případech přimhouří obě oči a pachatele nepošlou okamžitě za mříže, i když je jeho trestní rejstřík varuje, že jakmile se dostane na svobodu, bude ve své trestné činnosti nepochybně pokračovat. Že by se tak dělo pouze z obavy, aby advokáti obviněných, kterým nevadí, že za svou obhajobu inkasují špinavé a často i krvavé peníze, nespustili pokřik prostřednictvím senzací chtivých médií, že jsou porušována občanská práva jejich naprosto nevinných klientů? Ať je to tak či onak, k čemu u nás jsou soudy, pokud se dají ovlivnit?

Jányš v duchu probral všechno, co se přihodilo od té večere v restauraci U bažanta v Újezdě, kde pak - krátce po půlnoci - vybuchla ta nálož, a došel k závěru, že nic nezkazili, i když si v některých případech mohli počínat aktivněji, ale že to převážně zapříčinil jejich klient Kovanda, který před nimi to hlavní a nejdůležitější dlouho tajil. Kdyby mu tehdy při schůzce v parku častolovického zámku sdělil úplnou pravdu, podstatně dřív by informovali kriminálku a možná by jí ušetřili i mnoho tápání. Ale to je to kdyby...

"Proč se vedle nenatáhnete na pohovku?" ozvalo se od dveří pracovny. Kovanda je za sebou přicvakl a kráčel k němu.

"Nesvádějte mě. Kdybych si zavřel oči, za pár minut mě neprobere ani rána z děla."

"Asi toho už taky máte dost," zabručel Kovanda, sklouzl do protějšího křesla a upřeně zíral na zbraň ležící na stolku. Jako by magicky přitahovala jeho oči. Aniž by vzhlédl, prohlásil: "Ani jsem vám neřekl, jak se má dcera v Praze. Promiňte."

"Pro mne je nejdůležitější, že jsme ji dostali odtud."

"Sestra ji hýčká, což se dalo očekávat. Ale Adéla tam příliš spokojená není. Chtěla by se co nejdříve vrátit."

"Jistě jste ji upozornil, že to zatím nepřipadá v úvahu."

"Ovšem. Jenomže... Jak bych to řekl co nejstručněji, abyste pochopil. Adélka prostě vždycky měla svou hlavu." Kovanda zavzdychal. "Když zemřela žena, zůstala mi pouze ona. Nejspíš by se tohle nestalo, kdybych si jí víc hleděl a všechno jí nepovoloval," přidal sebekriticky.

"Nemíním vám to vymlouvat, ale pokud vás chtěli přitlačit jejím prostřednictvím, určitě by našli jiný způsob, jak se dívky zmocnit. Prostě by ji unesli."

Kovanda odtrhl oči od pistole. "Taky jsem si řekl, že se vám musím omluvit, že jsem před vámi tenkrát zatajil, co za zmizením dcery doopravdy vězí. Teď vím, že jsem vám měl od začátku víc věřit."

"Už se stalo a nemá význam se k tomu vracet."

"Strýc z matčiny strany," Kovanda se znovu zadíval na pistoli, "byl četníkem i přes protektorát. Po osvobození ho někdo obvinil, že udával lidi Němcům. Když si pro něho přišli, zastřelil se služební karabinou. Od klukovských let jsem se zbraní bál... Už jste po někom vystřelil?"

"Nemohu odpovědět, že ne," dost neochotně řekl Jányš a bezděčně si vzpomněl na noc v objektu zemědělského družstva v Horské na Šumavě, kdy Dianu poslal k telefonu a sám se ocitl s cizí hlavní zabořenou v zádech. Tuhle situaci ještě zvládl bez použití zbraně, ale pak kousek nad ním do zdiva udeřily kulky ze samopalu a nezbývalo mu nic jiného, než přibíhajícího chlapa zastřelit... Nahlas řekl: "Víte, někdy nemáte možnost jiné volby, když chcete přežít. Buď vy, nebo on. Jiná eventualita v těchto případech neexistuje."

"Chápu, ale jak se znám, byl bych to já, kdo by se svalil s prostřelenou hlavou nebo srdcem, i kdybych v ruce svíral zbraň. Těžko už budu jiný. Dobrou noc, pane Jányš, jestli se vám to vůbec hodí přát, když budete po zbytek noci vzhůru." Kovanda odvrátil oči od pistole na stolku, vstal a šoural se ke své ložnici.

Jányš byl dalek toho, aby jeho pacifistický postoj ke zbraním odsuzoval. Myslel si: Jedna věc je, mluvit o tom, a druhá, skutečně se v takové vypjaté situaci ocitnout. Strach o život dělá s lidmi divy.

Mrkl na hodinky. Ručičky ukazovaly téměř půl dvanácté. Zvedl se a s pistolí v ruce znovu obcházel všechny místnosti. Vynechal pouze tu, kde ulehl Kovanda.

Když se vrátil z obchůzky, při které se zase ujistil, že do vily nepronikl nikdo cizí, napadlo ho, zda by neměl zhasnout. Bude mít možná více problémů,

aby se ubránil spánku - a s každou další hodinou to bude horší - ale kdyby k něčemu došlo, nebude si muset zvykat na tmu.

Šel otočit vypínačem a nastalou tmou po paměti zamířil ke stolku s křesly. Když jedno nahmátl, usedl a nebránil v rozletu myšlenkám.

Pojednou ho z nich cosi vyrušilo a cizí zvuk překvapivě přišel z poschodí. Sevřel pistoli a dech omezil na minimum, aby mu neuniklo sebenepatrnější šustnutí. Přeběhl očima schodiště i horní prostor za zábradlím, nikde však nezaznamenal sebemenší pohyb.

Sakra! Kočka ani pes v domě nejsou a myš v poschodí je dost nepravděpodobná. Ti venku určitě vědí, že je tu sám a podle světel jim došlo, že střeží přízemí. Pro profíka nemůže být problém, vyšplhat k některému z oken v zadní části budovy a nehlučně proniknout dovnitř.

Mělo mě to napadnout. A měl jsem Kovandu přesvědčit, abychom se přesunuli nahoru!

Proč hned myslím na nejhorší? Kdyby tam někdo skutečně byl, už by o sobě přece nějak dal vědět. Nesmím tak snadno podléhat své přebujelé představivosti!

Ale omrknout si to tam musím!

Jányš se znovu zadíval nahoru. Po schodišti se bude držet při zdi, před dvěma posledními schody se přesune na opačnou stranu. Nemůže riskovat, aby někdo stál za rohem a křísł ho něčím po lebce.

Možná by preventivně měl na mobilu vymačkat Ondru. Do deseti minut by byl zde. Ve dvou by si poradili snadněji!

Ale mám na to dostatek času?

Potáhnu sem Ondru přes půl Kostelce, abychom pak nahoře nikoho nenašli? Představa takové blamáže se mu vůbec nelíbila. Pomohla mu překonat zbytek nerozhodné nejistoty.

Díky obuvi s lehkou gumovou podrážkou se jeho krok stal téměř neslyšitelným. Doslova v posledním okamžiku se vyhnul velkému květináči s umělou květinou. Už se chystal překonat poslední úsek, který mu zbýval k začátku schodiště, když se pohledem dotkl světlejšího obdélníku okna. Přikrčil se.

Pokud nahoře přece jen někdo je, mohl by zaznamenat jeho siluetu!

S prstem na spoušti se krok za krokem posunoval po schodišti a očima ostražitě šmejdil po místech, odkud ho mohli překvapit. Nikde se nic nepohnulo a přece se nemohl zbavit pocitu, že nahoře někdo je. Ale kde? Nervy mu pracovaly na plné obrátky. Studený pot orosil čelo, zaléval jeho podpaží. Košile se začala lepit na záda.

Sakra, copak je v takové situaci poprvé? O nic moc nejde. Projde to a zase si dole bude hovět. Chce to klid! namlouval si, ale v hlavě mu uvízla myšlenka, že Ondru zavolat měl. Jenomže teď už nepřipadalo v úvahu, aby se vrátil a napravil pochybení. Půldruhého metru od konce schodiště ztuhl a upřel oči k nejbližším dveřím. Byly pootevřené. Když to tu po příjezdu z realitní kanceláře procházel, určitě je zavřel. Bleskově pátral v paměti, jestli neměly špatné dovření. Ne, nic takového určitě nezaznamenal. Že by je tak zanechal Kovanda? Ale proč by chodil do pokoje pro hosty?

Vzápětí se ho zmocnilo tušení, že kousek od těch dveří se někdo krčí při stěně a využívá jejich stín. Z Jányše rázem byla socha. Překotně přemýšlel, co by měl podniknout. Nejjistější by asi bylo, nečekat, až vystřelí on!

Ale co když tam nikdo není?

Silou vůle překonal ztuhlost těla, nohou nahmátl vyšší schod. Přesunul váhu těla a skočil. Vrhł se na dlaždice a perfektně nacvičeným pohybem se překulil do střelecké pozice. Než ze sebe dostal výstražné zvolání, zaznamenal rychlý pohyb za sebou a vzápětí mu někdo vyrazil pistoli z ruky. Téměř současně dostal ránu do hlavy jako by ho kopl kůň. Tělo mu ochablo, bez hlesu se svezl na hrubý běhoun.

49

Probíral se pomalu. Hlava mu třeštila a ve spáncích jako by bušily kovářské perličky. Po čele mu tekly teplé, lepkavé stružky.

Krev?

Co jiného!

Kolem bylo naprosté ticho. Chvíli nechápavě civěl do tmy. Než si vzpomněl, co se mu přihodilo. Kde má pistoli? Sebrali mu ji? Tápal rukou po zaprášeném běhounu. Konečně prsty zavadily o kov. Nahmátl zbraň. Když sevřel vroubkovanou pažbu, hned mu bylo poněkud lépe. Automaticky se přesvědčil, jestli nechybí zásobník.

Hlídal jsem Kovandu! uvědomil si náhle a obava o klienta ho přinutila k činnosti. Po kolenou přilezl k zábradlí a bez ohledu na sílící bolest hlavy se jednou rukou zachytl madla a vytáhl se na vratké nohy.

Překonal závrať, která mu nutila zvracení, a sestupoval schodištěm do přízemí. Než se tam dostal, připadalo mu to jako celá věčnost. Vrávoravě zamířil ke Kovandově ložnici.

Pootevřené dveře dávaly tušit, že přichází pozdě. Se zbraní před sebou vklopýtal do místnosti.

Nažloutlý kruh světla z lampičky na nočním stolku mu představil postel s odhrnutou přikrývkou. Kovanda v ní nebyl!

Třeba se probudil a šel se vedle přehrabovat ve svých lejtrech, napadlo Jányše.

Ale v Kovandově pracovně byla tma.

Konečně si uvědomil, že ti, kteří ho nahoře přelstili, jejich klienta odvedli.

Klesl do křesla a třesoucí se rukou z kapsy vytáhl mobil. Vymačkal Ondrovo číslo a když se ozval jeho rozespálý hlas, zamumlal: "Synu, hned sem přijed". Ti parchanti odtáhli Kovandu."

50

Inspektor Pecka stál s autem v uličce, z níž byl výhled na hlavní silnici a současně i k protilehlé vilce Protexu. Měl za úkol zaznamenávat veškerá vozidla, co v průběhu noci opouštěla Prokopcovu soukromou bezpečnostní agenturu, a okamžitě informovat skupiny, které přebíraly jejich sledování v ulicích města. Už krátce před čtvrtou ranní mohl do pouzdra uložit dalekohled pro noční vidění a spolehnout se na vlastní oči. Pro tohle místo se rozhodli, protože přístup sem byl odzadu a ani dlouhodobá přítomnost auta nebude nikomu nápadná či dokonce podezřelá. Zprava byly sady a zleva, za vysokým plotem, budovy bývalého textilního závodu. Po jeho zrušení byl objekt střežen psy, ale když z hal odvezli skladové zásoby a vzápětí i veškeré strojní vybavení, na vratech se ocitl silný řetěz s kladkou a továrna zůstala opuštěná.

Pecka se podíval k zápěstí a zjistil, že je za tři minuty pět. Do vystřídání mu zbývala celá hodina. Víčka měl stále těžší a připadalo mu, jako by je z vnitřku drásala jemná zrníčka písku. Přemáhala ho únava. Ke všemu už nevěděl, jak si sednout, přestože polohu měnil ve stále kratších intervalech. Kdyby mohl alespoň na pár minut opustit auto a projít se! Za tmy to několikrát udělal, ale nyní už něco takového nepřípadalo v úvahu.

Zatáhl okno, jímž do nitra vozu přece jen vnikalo trochu vlahého ranního vzduchu, a pootočením knoflíku pustil rádio. V závěru krátkých zpráv hlasatel

přečetl výsledky středečních utkání českého fotbalového poháru. Nic, co by mě překvapilo, pomyslel si. Nebyl žádný skalní fanda, ale občas si na kopanou zašel. S jedním loňským podzimním zápasem místního SK byla spojena vzpomínka, kterou když si vybavil, vždycky v žilách pocítil příval adrenalinu.

Ten den bylo pouhých pět stupňů nad nulou a od blízkých Orlických hor foukal studený vítr. Počasí fotbalu příliš nepřálo. Lidé kolem něho podupávali a remcali, s předváděnou hrou nebyli spokojeni stejně jako on. - Copak tohle je výkon mužstva, kterému jde o první místo v divizi a tedy o postup? Po place lezou jako by do rána pařili. Je to prodané, na to vemte jed, dnes je všechno podvod, fotbal nevyjímaje! tvrdili vznětlivější. Ti, co ještě v koutku duše doufali, si zakřičeli ve čtyřicáté minutě. Fandové, kteří přijeli s hostujícím mužstvem, pochopitelně hvízdali. Ale takový už je fotbal...

Poločas skončil jedna nula pro domácí. Druhý se bohužel prvnímu podobal jako vejce vejci. Až deset minut před samotným závěrem zápasu dva útočníci hostí pronikli do trestného území domácích jako když nůž zajede do másla. V posledním okamžiku se k hráči, který se už chystal k střelbě, přiřítily obránce a potencionální střelec vyrovnávací branky se ocitl na trávníku jako podtátý. Za naprostého ticha se míč kutálel k promrzlému brankáři a ten ho pro jistotu zalehl. Když se neozval hvizd rozhodčího, část tribuny jako by explodovala, cizí hlasitě vyjadřovali svou nevoli. Hostující hráči oblehli muže v černém a požadovali odpískání penalty. Jeho gesto však bylo jednoznačné: bude se kopat od branky! Spíše symbolický plůtek, oddělující ochozy od hřiště, začali přeskakovat rozvášnění fandové. Divoce pokřikujících lidí na hrací ploše rychle přibývalo. Objevili se tam i tři muži s pořadatelskými páskami a dva policisté.

Tehdy se mu na ně chtělo zavolat, že už ten správný okamžik promeškali, ale pak si uvědomil, že by ho v té vřavě stejně neslyšeli. Chumel postav se přeléval od čáry k čáře a už se nedalo dost dobře rozlišit, kdo s kým se strká a pere, kdo má právě navrch. A pak tam třeskla rána. Ti, co bilí, nebo biti byli, se rozprchli jako když střelí do hejna vrabčáků a u značky pokutového kopu ležel hráč v dresu domácích. Sotva deset metrů od něho stál muž v uniformě a připomínal sochu.

Odolal pokušení rozběhnout se na hřiště a vydal se opačným směrem. Než k bráně dorazil, mobilem se spojil se službou na kriminálce a stručně vyličil, co se na stadiónu přihodilo. V prosklené kukani pokladny

zastihl tlouštíka, který pojídal tlačenku a zapíjel ji pivem. Když vyslechl jeho příkaz, přestalo mu chutnat. Chvilí mu trvalo, než se zvedl a odkráčel, aby zajistil vysílání hlášení, v němž budou diváci požádáni, aby setrvali na svých místech, než dorazí policie.

Když konečně předal klíče od brány veliteli vyslané pohotovosti, v doprovodu několika policistů se zastřešeným přístupem vydal na hrací plochu. Hráči v červených a brčálově zelených dresech už byli promíchaní a dávno z nich vyprchala rivalita, která je hnala do nelítostných soubojů o míč v průběhu zápasu. Převážně nespustili oči z mladého policisty, který seděl na trávníku s koleny u brady, jako by hlídali každý jeho pohyb, evidentně ho považovali za toho, kdo stiskl spoušť. U nehybného těla při značce pokutového kopu přešlapoval starší policista, jako by u něho stál stráž. Jen ho spatřil, kymácivě pospíchal k němu a snažil se mu předat zbraň mladšího kolegy, zabalenou v kapesníku.

"Až pak," zabručel, podřepil k tělu spočívajícímu na rozdupaném trávníku. Nehezky vypoulené oči, ve tváři strnulý výraz jakéhosi údivu, na zeleném triku uprostřed hrudi jako by rozkvetla krvavá růže. Tenhle nám už nepoví, co se tu stalo, pokud vůbec zaznamenal, že mu něco hrozí, pomyslel si a zkoumal apatický výraz v obličeji mladšího policisty. Proč vlastně sáhl po zbrani? Cítil se bezprostředně ohrožen těmi okolo sebe? Chtěl si tímhle výstřelem naslepo zjednat respekt?

Připojil se k výjezdní skupině kriminálky. Vybidli hráče obou mužstev, aby se odebrali do kabin a byli k dispozici, až na ně přijde řada. Pořadatele požádali o místnost, kde by mohli uskutečnit výslechy, a o vysílání výzvy k divákům, aby se přihlásil každý, kdo k události na hřišti může cokoliv sdělit. Když dojde k usmrcení člověka za přítomnosti jiných osob, málokdy je možné ihned ukázat na viníka. Převážně je těžké někoho usvědčit, zvláště když každý svědek vypovídá něco jiného, nebo tvrdí, že se právě díval někam jinam, aby se - chraň bůh - do něčeho nenamočil. Nebo mlčí jako zařezaný, ze strachu, aby se pak o něm neříkalo, že je prachsprostý práskač. A nejtěžší pátrání je, když není znám motiv činu.

Na stadiónu SK Újezd tehdy bylo přítomno téměř osm set platících diváků, nepočítaje ty, kteří využili dříve zakoupené permanentky, nebo se na zápas dostali jiným způsobem. V inkriminovanou dobu, kdy na trávník klesl Jan Sodomka, sedmadvacetiletý hráč domácího mužstva, se po hřišti pohybovalo nejméně šedesát fandů, hráči, rozhodčí, tři pořadatelé a dva

policisté. Kdo a proč zabil? Šlo pouze o nešťastnou náhodu, nebo vědomý a cílený výstřel? Zákonitě se nabízelo vysvětlení, že jde o dílo někoho ze skalních příznivců hostujícího mužstva, jenž díky vývoji zápasu nezvládl své nervy a šikovně využil příležitosti, která se mu nabídla v podobě zbraně nezkušeného policisty, aby se pomstil za své hochy, vždyť mrtvý dal vedoucí gól domácích a v závěru zápasu faulem zabránil vyrovnání. Takže zabil v afektu? Ale co když šlo o chladnokrevný čin někoho, kdo přerušení zápasu využil k jinému cíli?

Mladý strážmistr stále opakoval, že se zbraně ani nedotkl. Výslechy hráčů obou mužstev, rozhodčího, pořadatelů a dvaadvaceti fandů, kteří se na výzvu přihlásili, přinesly pouze mnoho vzájemného obviňování, které s výstřelem naprosto nesouviselo. Jejich otázky pochopitelně směřovaly k osobám, které se v průběhu šarvátek mohly pohybovat v bezprostřední blízkosti policisty, z jehož zbraně vyšla osudná kulka. Pouze tři z vyslechnutých se zmínili o muži v modré látkové bundě s kapucí na hlavě, která mu stínila obličej. Strážmistr, jemuž hrozilo obvinění z neoprávněného použití služební zbraně si vzpomněl, že krátce před prasknutím výstřelu, při něm klopýtl nějaký muž a opřel se o něho, aby neupadl. Táhlo z něho pivo, mohlo mu být asi čtyřicet, byl o hlavu vyšší než on, měl zvlněné, narezlé vlasy, úzký, nevýrazný obličej, špičatou, zarostlou bradu a krk mu na levé straně hyzdila asi třicetimetrová jizva, výrazně bledší než okolní pokožka.

Seděli mezi vitrínami s nablýskanými poháry a plaketami, které spolu s diplomy na stěnách dokumentovaly dlouhou i poměrně slavnou minulost fotbalového klubu SK Újezd a znovu a znovu probírali, jak se to mohlo stát. Ze zbraně byly sejmuty pouze otisky mladého policisty, ale to ještě nic neznamenalo, většina fotbalistů hrála v rukavicích a dalo se předpokládat, že je měli i mnozí z těch, co vtrhli do hřiště. Když ani opakované výslechy nepřinesly nové poznatky k muži v modré bundě s kapucí a k zrzkovi, který se dotkl muže v uniformě, pustili diváky ze stadiónu a rovněž odjeli.

Když dojde k vraždě, případ dostane ihned prioritu a nelze hledět na čas, aby nevychladla stopa. Poprvé padla vážnější zmínka, že událost může mít s fotbalem společné pouze to, že k ní došlo na hřišti. Co když pachatel vyběhl s fandý na plochu už s odhodláním, že něco provede zasahujícím policistům? A může mít nějaký nevyřízený účet se strážmistrem! Měli před sebou kopii identikitu jednoho z podezřelých, který technik sestavil podle údajů strážmistra, a komisař

zrovna konstatoval, že proti sobě zřejmě mají zkušeného lumpa co má za ušima, když do kanceláře vtrhl Málek s vítězoslavným výrazem v obličeji. "Tušil jsem, že ho máme v počítači. Lojza Tošner, přezdívaný Dlouhý zrzek. Recidivista. Dvakrát seděl pro krádež, dvakrát pro napadení. Ta jizva na krku mu zůstala už z první rvačky. Klidně si pro něho můžeme zajet, šéfe." Nehledě na skutečnost, že už bylo po půlnoci, za několik minut vyrazili. Jejich cíl se rýsoval z rozbředlé tmy nedaleko osvětleného staveniště supermarketu, kde se i v tuto pozdní hodinu pilně pracovalo, aby stihli termín ohlášeného otevření. Vstupní dveře ponurého činžáku byly dokořán. Na většině zvonků chyběly jmenovky, schránky už někdo zdemoloval. Zazvonili u správce. Škvírou na řetěz vyhlédla odulá tvář s popraskanými žilkami, v níž dominovaly zakalené oči. Poslal je do zadního bytu v přízemí. Na bouchání a opakované výzvy nikdo nereagoval. Otevřeli si sami. Světlo baterky propátralo nevelkou síňku, nevábně páchnoucí kuchyňku a konečně i pokoj se značně oprýskaným nábytkem. Muž na podlaze měl hluboce proříznuté hrdlo a zády spočíval v tratolišti krve. Dlouhý zrzek to měl za sebou. Nebylo až tak těžké si domyslet, kdo to s ním skoncoval. Otázkou zůstávalo, zda byl Dlouhý zrzek komplicem vraha, nebo prostě jen nepohodlný svědek, který se v nesprávný čas pohyboval na nesprávném místě. Paže poraněné neměl, z toho usoudili, že se ani nezmohl k obraně. Ledacos naznačovala výrazná pohmožděnina na lícní kosti, kterou určitě způsobil úder vedený obrovskou silou. Nikdo z ostatních nájemníků nic neslyšel, ani neviděl, nezávisle na sobě prohlašovali, že mají svých starostí požehnaně. Tošner pobíral podporu v nezaměstnanosti a věci nalezené v jeho bytě pocházely z krádeží, dávaly tušit, čím si přilepšoval.

Ráno se na kriminálce objevil člověk, který zápas natáčel videokamerou. Možná ani netušil, že jeho kazeta pro ně má cenu zlata. Technik ji vsunul do rekordéru. Na obrazovce se ukázalo trestné území domácího mužstva. Zleva doplachtíl míč k hráči v červeném dresu. Než kopl, přiběhl k němu robustní Sodomka v zeleném triku a útočník upadl. Obraz přeskočil na rozhodčího. Už na něho doráželi hráči hostujícího mužstva. Kamera sledovala houfce rozvášněných fandů. Několikrát se mihl muž v modré bundě, ale díky kapuci mu nebylo vidět do obličeje. Obraz zaznamenal mladého policistu v okamžiku kolize se zrzavým Tošnerem. Po strážmistrově boku se jako had plazila čísi ruka. Ta zvedla zbraň. Spatřili hráče padajícího u značky pokutového kopu. Vzápětí

muže v modré bundě, který couval od policisty. Pistoli už neměl. Jak se prudce obrátil, kapuce mu sklouzla z hlavy. Technik stopl video a oni zírali do tváře asi třicetiletého muže, pokřivené nenávistí.

Záznam promítli oběma policistům, kteří na hřišti zasahovali. Oba bezpečně poznali člověka, kterému pro rychlou jízdu v opilosti odebrali řidičský průkaz. Netrvalo dlouho a znali jméno a adresu.

Zásahová jednotka obklíčila domek v tiché předměstské uličce. Zazvonili. Než jim značně vyděšená blondýnka otevřela, za stavením se ozvalo několik výstřelů. Karel Blahout měl v úmyslu zmizet přes zahradu a na výzvy zareagoval střelbou z pistole. Palbu opětovali a zasáhli ho do stehna pravé nohy. Nejdřív jim nemohl přijít na jméno, ale když mu sdělili obvinění, z jeho hlasu se vytratila předcházející zpupnost a v očích jako by se mu usadil strach. Při domovní prohlídce našli celý arzenál zbraní: samonabíjecí brokovnici, samopal Škorpión, dva revolvery ráže 9 mm a několik ručních granátů. A taky vystřelovací nůž se stopami krve, která měla stejnou krevní skupinu jako Tošner. Blahout se živil likvidováním pohledávek - vymáhal dluhy. Rychle a nemilosrdně, dlužník měl pouze jedinou šanci - zaplatit. Člověk s takovou náturou neodpouští.

51

Přesně v šest za Peckou zastavilo druhé auto kriminálky a vzápětí si k němu přisedla inspektorka Dudová.

"Nazdar. Asi toho máš už po zuby."

"Hlavně, jestli to k něčemu bylo."

"Šéf je celkem spokojený. Přímou se nevyjádřil, ale mám dojem, že to už dnes spustíme," pousmála se.

"Až spadne klec, vlezu do pelechu a budu spát a spát, jako ti Karafiátovi broučci v zimě."

"Neříkej, že jsi je přelouskal."

"Máti mi je čítávala každý večer před spaním. Nemohla tušit, že se jednou dám k policajtům."

"Na škodu ti to určitě nebylo. Tak jed'." Přátelsky ho pleskla po rameni a otevřela si dvířka auta. Jak se napřímila, přistihl se při myšlence, že kolegovi Málkovi trochu závidí. Pro nikoho z kriminálky nebylo tajemstvím, že ti dva jsou víc než přátelé. Podle jeho názoru byla Milena Dudová žena, které si každý muž musel vážít. On přesně o takovém typu ženy snil. Když zmizela u volantu, stočil sklo ve dvířkách, nastartoval, zajel k pravé straně uličky, zařadil zpátečku a couváním míjel druhé vozidlo. Dudová mu s

úsměvem zamávala. Vztyčeným palcem jí odsignalizoval přání bezproblémové služby. U brány někdejší textilky otočil auto a volnou jízdou pokračoval podle budov, za kterými už probleskovalo slunce. Ticho těch míst jako by podmalovávalo povrkávání stovek holubů na střechách, nastěhovali se sem snad z celého města a odtud se vydávali na lety za potravou. Lidmi opuštěná továrna jim poskytovala potřebný klid k hnízdění. Pecka odbočil doleva a brzy už kličkoval uličkami mezi domky starší zástavby za nedalekým objektem nemocnice. S dohledem na její nové pavilóny, dostavěné krátce před převratem v devětaosmdesátém, vjel do širší ulice, která mířila ke kruhovému objezdu městem.

V garážích, přiléhajících k prostorné budově okresního policejního ředitelství, učinil příslušný záznam v knize jízd a po širokém schodišti stoupal k prostorám kriminálky. Mříž přes chodbu byla zamčená, nikde ani živáčka. Otevřel si vlastním klíčem a vzápětí zaklepal na dveře komisařovy kanceláře.

Bém právě s někým telefonoval.

"... Tak jo, spustíme to, jak jsme dohodnutí. Zlomte vaz," popřál někomu na opačné straně linky, zavěsil a zvedl oči k Peckovi. Vypadal unaveně.

"Šéfe, máte pro mě nějaký úkol?"

"Zatím tě nepotřebuji. Využij toho a vedle si zalez do spacáku. Každá hodinka dobrá. Až bude čas, dám ti vědět."

52

"Kdoví, co s ním už provedli. Měli jsme tam vtrhnout hned, jak jsme sem dorazili," prohlásil bručavě Ondra od volantu.

"Nesýčkuj!" reagoval Jányš starší podrážděně. "Nechce se mi věřit, že by si zlikvidovali zdroj peněz, kterým pro ně Kovanda bezesporu je."

"A co když zavětřili, že se nad nimi stahují mraky, a začnou zametat stopy?"

"Nesmysl!"

"Já bych si tak jistý nebyl. Vždyť jsme se přece několikrát přesvědčili, že věděli víc, než my. Pokud si vzpomínám i Bém se zmínil o možnosti, že mohou mít své lidi v policii. Vůbec bych se tomu nedivil. Dnes se dá koupit skoro každý, když se mu nabídne dost, aby si ulil na horší časy."

"Přestaň, Ondro. Kdybychom měli vždycky počítat s tou nejhorší eventualitou, bylo by asi lepší,

kdybychom jeli domů a na Kovandu zapomněli." Jányš si sáhl na týl hlavy, kde mu neustále přitlumeně pošukávalo. Než syn dorazil do Kovandovy vily, našel v koupelně celkem dobře vybavenou lékárníčku. Oddechl si, když s pomocí zrcátka zjistil, že jde pouze o povrchové zranění. Zasypal si ránu práškem, který měl zajistit, že se mu tam nedostane nečistota, přestříkl místo plastickým obvazem. Ondra samozřejmě trval na odborném ošetření, ale on mu řekl, že nejdřív je nutné provést daleko důležitější věci. Hlavně že okamžitě musí do Dvora.

Než k objektu přijeli, naštěstí si uvědomil, že by neměli jednat ukvapeně. Z večerní telefonické rozmluvy s Bémem se lehce dalo vydedukovat, že se kriminálka k něčemu chystá. Co když by jejich spontánní zásah nějak narušil připravovanou policejní akci? Ty ve Dvoře vyplaší a oni budou ve střehu. Tohle by mohlo mít nedozírné následky a Bém by mu to asi nikdy neodpustil!

"Neměl by jsi alespoň zavolat Dianě? Vyplaší se a může udělat nějakou hloupost," ozval se Ondra. Už víc než hodinu seděli v autě na dohled otevřené brány do nádvoří komplexu budov Dvora. Kolem půl sedmé tam vjelo několik osobních automobilů, nepochybně šlo o zaměstnance. Už nejméně třikrát dospěli k názoru, že nemají šanci se dovnitř dostat, aniž by je někdo nezaznamenal. Trik s návštěvou prodejny s ojetými vozy nešlo zopakovat, oba je znali.

"Dianu vynech, nevydržela by doma," zabručel podrážděně Jányš, v tomhle ohledu se cítil hodně provinilý. Když se přehoupla sedmá, blesklo mu hlavou: Proč se neozvala ona? Naslouchal Ondrovo zpochybňování jejich pasivity, ale musel myslet na Dianu. Pouze si přispála? Ale co když se ti mizerové k němu znovu vloupali a zmocnili se jí? Nebo jí nějak ublížili...

Už se chystal vymačkat číslo do svého bytu, když mu mobil zazvonil v ruce. Ohlásil se.

"Ondřeji, kde se touláš? Copak tě Ondra ještě nevystřídal?"

"Ale jo. Jenomže se vyskytl menší problém. Promiň, právě jsem ti chtěl zavolat."

"O co jde?"

"Nerad bych se o tom rozšiřoval do telefonu."

"Kde tě najdu?"

"Diano..." Spolkl neopouštěj byt a řekl:

"Potřebuji, abys byla u telefonu, kdyby třeba volal Josef."

"Myslíš tvého kamaráda z Újezda?"

"Chytrá holka."

"Ale ten má přece číslo tvého mobilu..." namítla ihned.

"Nebo se může ozvat nějaký zájemce o naše služby."

"Aha. Prostě nechceš, abych do toho strkala nos," řekla skoro navztekane. "Kdy se ukážeš doma, Ondřeji."

"Jak jen to bude možné. Pak ti všechno vysvětlím. A těším se, až tě vezmu do náruče a dám ti pusku. Ahoj." Zrušil hovor, schoval mobil a zamyšleně hleděl k bráně.

"Copak jí řekneš, až zjistí tu ránu na hlavě?" pousmál se Ondra.

"Ona to pochopí. Myslím, že už vím, co je třeba udělat. Zajedu do Rychnova na kriminálku."

"Proč ne, zajedeme?"

"Současně je nesmíme pustit z očí."

"Jak mě někdo od nich zblejskne, půjdou po mně jako slepice po flusu, tati."

"Drž se stranou. Stavím se doma a pošlu ti sem Dianu se škodovkou. Stejně si myslím, že tuhle bránu hlídat nestačí."

"Asi máš pravdu, tati. Co jí řekneš, abych věděl, kam až mohu zabruslit, kdyby se vyptávala?"

"Nemíním před ní nic tajit. Aktivuj si mobil a vystup. Kdyby se tu něco dělo, okamžitě volej."

"Nápodobně." Ondra se ušklíbl a opustil vozidlo.

53

"Jestli mě ještě jednou necháš v takové nejistotě, Ondřeji, tak se spakuju a vrátím se do Horské," řekla nemilosrdně Diana a při pohledu na její pobledlý obličej nepochyboval, že to myslí tak, jak se vyjádřila. Nemělo význam, aby dál zlehčoval situaci, do které se dostal vlastní lehkomyšlností.

Tak starý a tak hloupý! pomyslel si, když dole před budovou usedal do auta. Udělal školáckou chybu a teď za ni pykají jiní. A nejvíc Kovanda. Pokud se mu něco přihodí, má ho na svědomí on! V Častolovicích odbočil na Rychnov a jel tak rychle, jak mu dovolil stav vozovky. Byla plná záplat, někde už zase vytlučených, ale nezvolnil. Chtěl mít setkání s Jahodou co nejdřív za sebou. Nakolik může věřit jeho neustálému ujišťování Béma, že mu kdykoliv poskytnou pomoc? A jak to Josef dokázal? honilo se mu hlavou. Jahodu znal z let, kdy ho přeložili do Rychnova. Řadový kriminalista, převážně dělal pouze na těch drobnějších případech a stejně jich dost pohřbil, z některých se staly pomníčky, musely je odložit. Tradovalo se o něm, že na samostatnou práci moc není.

Co ho teď vyneslo nahoru? Že by s přibývajícím věkem dozrál? U kohokoliv jiného by tomu možná uvěřil, u Jahody mu to připadalo poněkud absurdní. Pravdou bylo, že se veřejně nikdy neprojevoval, jak to dělali jiní, kteří své některé profesní nedostatky doháněli například přehorlivou stranickou činností, nebo alespoň při každé příležitosti nicneříkajícím žvanili v duchu minulé doby. Ale dost možná že právě takhle dřívější průměrnost ho nyní postrčila nahoru. Existuje však i možnost, že za ním stojí nějaká šedá eminence, někdo, kdo musí zůstat v pozadí pro své činy v nenávratně odvanutých časech!

Tohle mi ještě scházelo! pomyslel si podrážděně Jányš, když před přejezdem tratě bez závor už z dálky spatřil šňůru automobilů, která byla i z protější strany. Zastavil v bezpečné vzdálenosti za emběčkem s karosérií kvetoucí rzí, od výfuku mu čmoudilo jako z komínu krematoria, auto už dávno nepatřilo na silnici. Minuty ubíhaly, světla bezpečnostního zařízení před koleji neustále blikala červeně, ale vlak ani z jedné strany nepřijížděl. Čtvrthodina a žádná změna. Řidiči troubili, vylézali z vozů a nadávali. Nakonec se zleva objevila naftová lokomotiva a za ní prázdno, ke všemu ani k přejezdu nedojela.

"Koukněte na to. A jznboni si z nás dělej legraci. A vpředu stojej policajti a nic s tím nepodniknou. K čemu je nám taková policie?" svěřoval se Jányšovi řidič, který zastavil za ním.

"A co by s tím měli dělat?" zabručel a zatáhl sklo, aby mu ten před ním nezasmradil celý vnitřek auta.

Konečně světla zhasla a štrůdl aut se pohnul. Silnější vozy předjížděly slabší, bez ohledu na ty protijedoucí a samotnou blízkost přejezdu. Vybavil si, co o kázni řidičů jednou prohlásil Bém: Naše silnice jsou odrazem toho, čím trpí celá země. Naprostým chaosem a bezohledností jednoho k druhému. Dokud to takhle bude, nemáme šanci.

Jányš jel městem a myšlenkami se znovu vrátil k Jahodovi. Najednou si nebyl jistý, zda se rozhodl správně, když si usmyslil, že potřebuje jeho pomoc.

"Zavolám tam," zabručel tatkovsky vyhlížející podporučík s naducanými tvářemi, když se mu představil, ukázal licenci a vyslovil svou žádost.

"Jo, pošlu vám ho nahoru," zaspíval a zavěsil.

"Máte smůlu, pane, Jahoda někam odjel. Ale vezme si vás na starost někdo jiný. Běžte po schodech do patra a doprava. Odchytne si vás."

Doufal v to, neměl chuť klepat na dveře a vyptávat se, zda je tam správně. Sotva vystoupal po schodišti, zamířil k němu kudrnatý muž kolem čtyřicítky.

"Vy jste Jányš? Buďte zdrav. Vlastně jsem docela rád, že tu šéf není. Aspoň si v klidu popovídáme," vychrlil a pevně mu stiskl ruku. "Coufal, jméno mé. Ale to vám asi nic neřekne. Vzpomínáte si na akci na záchranu toho rákosníka? Byli v tom zapletení strážníci..."

"Připadalo mi, že jsem vás už někde viděl. Van Kačenka, první Vietnamec, který se odvážil opustit tržnici. Dnes už je u nás takových obchodů nejméně deset. Okamžitě jdou tam, kde někdo zkrachuje."

"Jsou prostě podnikavější než naši. Měl jsem to tenkrát na triku. Pojdte se mnou."

V kanceláři, do které Jányše zavedl, byly tři stoly sražené k sobě, ale pouze na jednom stál monitor počítače. K tomu Coufal přisunul druhou židli, co stála při stěně, pod zavěšeným obrazem prezidenta, který nastoupil do úřadu s ideou, že pravda zvítězí nad lží a nenávistí. Kdo nebyl úplně slepý, bylo mu jasné, že se u nás bohužel děje pravý opak.

"Vemte místo. Kafe?"

"Uvítám ho. Dnes jsem ještě žádné nestihl."

"Můžete mluvit," zabručel kriminalista, když zapnul ohřívač a připravoval šálky.

"Jde o dost překerní záležitost. Máme klienta Kovandu, který vlastní realitní kancelář. Unesli mu dceru a začali ho vydírat."

"Předpokládám, že máte na mysli tu partu ze Dvora," ozval se Coufal, aniž by přerušil zalévání kávy. "Pokračujte."

"Dcera jim nějak zdrhla a my ji okamžitě dopravili do bezpečí. Střídali jsme se v Kovandově vile, usoudili jsme, že to tak nenechají. No a dnes v noci... Prostě mě převezli. Ale spíš by se dalo říct, že jsem je podcenil," soukal ze sebe Jányš.

"Ať vám chutná." Coufal k němu přisunul šálek, z něhož stoupala vůně, až se Jányšovi sbíhaly sliny. Potřeboval to kafe jako sůl. Nemohl odolat, aby alespoň neusrkl.

"Pane Jányš," Coufal podstatně snížil intenzitu hlasu, "to, co vám řeknu, si musíte ponechat pro sebe. Slibujete?"

Spontánně přikývl.

"Ti ze Dvora nejsou jediní, kdo v tom jede. Když se omezím na náš okres, lze k tomu přibrat i bezpečnostní agenturu René Slavíka. Všechno je řízeno z jednoho centra, kterým je Rájek. Možná znáte tu westernovou farmu pana Kozelky..."

"Že je majitelem společnosti Dvůr vím."

"Jak se nám to zatím jeví, začátky téhle vyděračské organizace financoval."

"Takže Kozelka je ten Velký ochránce?"

"Domníváme se, že ano. Máme ty parchanty všechny pod kontrolou, tedy ty, které zatím známe. Četl jsem přísně tajnou svodku. Někoho k ránu přitáhli. Nevědělo se jen koho a proč. A zasáhnout se nemohlo, tím by se provalilo, že je máme v merku."

"Chápu," Jányš si nervózně ohmatl hlavu v okolí místa, kam dopadl úder toho, který ho na pár minut poslal do říše snů. Rána nepříjemně svědila. "Ale co když mu něco provedou?"

"Zatím s tím nejde nic dělat. Ale postarám se, aby se na vašeho klienta myslelo, až přijde ta správná chvíle."

"Díky za kávu." Jányš se zvedl. "Já vím, že se vám má otázka bude zdát idiotská. Ale kdy ta správná chvíle nastane?"

"Dřív, než se nadějete." Coufal se usmál, ale hned zvažněl. "Nic kolem nich nepodnikejte, abyste se nedostal do křížku s našimi lidmi."

"Bude to těžké," připustil Jányš

"Vydržet," říkal ten chlapík já už nevím ve kterém seriálu, ve stojí na hlavě."

"Tak díky aspoň za tu naději." Rychle stiskl Coufalovi pravačku. "Trefím sám."

54

Při přípravě závěrečné akce proti vyděračské organizaci Velkého ochránce kriminální komisař Bém vycházel ze závěrů, na kterých se dohodl s rychnovským kolegou Jahodou po druhém výslechu výběrčího Václava Nováka, který zpočátku vypověděl pouze věci, co ho příliš nekompromitovaly, ale když mu oznámili, že kriminalista, kterého postřelil v Soudkově obchodě s obuví, svému zranění podlehl, okamžitě pochopil, že při důkazech, které proti němu mají, nemá sebenepatrnější šanci, a že jedině dobrovolná spolupráce s policií na likvidaci Velkého ochránce mu může přinést alespoň nepatrné snížení trestu, který mu za vraždu vrchního inspektora Kadeřábka hrozí - výjimečný trest doživotního vězení v té nejtvrdší kategorii.

Soustavné noční i denní sledování objektů a osob potvrdilo, že soukromá bezpečnostní agentura Protex vlastně nepodniká nic, co by se i s přimhouřením oka dalo označit za aktivní ochranu klientů. Šest zaměstnanců a vedoucí směny v sedm ráno nastoupilo do

čtyřiaadvacetihodinové služby a ten čas povětšinou trávili v prostorách domu v zatačce pod nemocnicí. Výjezdy dvojic v autech s křiklavou reklamou měly více či méně propagační charakter. Kriminalisté neregistrovali jediný skutečný zásah. Tohle mohlo znamenat pouze jedno: Že mezi soukromou bezpečnostní agenturou a Velkým ochráncem skutečně existuje dohoda, která rozděluje sféry jejich zájmů a že oběma stranám umožňuje obrovské zisky.

Pod nenápadným dohledem samozřejmě byla i Prokopcova vila v kolonii, která vznikla díky místním zbohatlíkům za panelovým sídlištěm.

Během dopoledne odposlech zaznamenal telefonický rozhovor mezi šéfem Protexu a René Slavíkem z Kostelce, který potvrdil, že tihle pánové začínají být dost nervózní, protože na ně kdosi v čemsi dost tvrdě naléhá. Současně z toho vyplynulo, že se chystá jakási - narychlo svolaná - schůzka přímo v Prokopcově vile a že se má konat v odpoledních hodinách téhož dne.

Neprodleně byla učiněna další opatření.

Už krátce po poledni se od vily, obklopené poměrně rozsáhlým pozemkem a oddělené od sousedních staveb nejméně dvoumetrovou ohradou z betonových desek, ozval inspektor Málek a Béma informoval, že se tam skutečně cosi začíná připravovat. Ve svém zeleném seatu Toledo dorazil Prokopec a přijelo s ním i jedno auto jeho bezpečnostní agentury, obsazené čtyřmi ozbrojenými muži.

"Šéfe, jeden se škorpiónem hlídá přední stranu vily, druhý je vzadu na terase, odkud má přehled přes celou zahradu. Brána do ulice je železná, nepochybně ovládaná z vnitřku, protože se jí otevřela, aniž by museli opustit autáky, prostor okolo určitě šmírují kamery. Podle mého soudu je téměř vyloučeno dostat se dovnitř bez jejich laskavého svolení."

"Něco vydumáme. Pokračuj v pozorování a hlavně jim o sobě nedej vědět." Komisař zavěsil a vydal se za velitelem policejní zásahové jednotky, aby společně doladili přichystanou akci, která měla začít, až se do Prokopcovy vily sjedou všichni, které očekávají.

55

Tři minuty před třináctou hodinou na komisařově stole zazvonil telefon. Když zvedal sluchátko, očekával, že se mu ohlásí Málek od Prokopcovy vily, nebo inspektorka Dudová, která měla pod dohledem služebnu Protexu, ale ihned poznal Jányšův hlas.

"Bud' zdrav, Ondřeji. Co potřebuješ? Ale mluv stručně, mám teď trochu kvalt, příteli."

"Jedu za černým saabem s pražskou espézetkou. Už jsem ho tu párkrát zaznamenal. Nalepil jsem se na něj kousek od Dvora. Ve Vamberku odbočili k vám."

"Proč ho vlastně klihuješ?"

"Mám dojem, že patří tomu majiteli eseróčka. A za volantem tutově sedí náš společný známý blondák."

"Aha. Ondřeji, teď mě dobře poslouchej. Nech je plavat a vrať se zpátky do Kostelce. Nemohu ti nic vysvětlovat. Jde do tuhého a musíš to nechat na nás."

"Chápu. Ale co když právě lifrujou někam jinam mého klienta Kovandu? Na včerejšek se mnou zametli a..."

"Ondřeji, dal jsi to vědět na číslo, které jsem ti u tebe poskytl?"

"Byl jsem tam osobně a taky mě varovali, abych se do toho nepletl, ale jde mi o Kovandu."

"Musíš ho pustit z hlavy. V téhle situaci ti nezbývá nic jiného, než čekat. Nepřeji si, aby jsi se nám pletl do řemesla. A tohle myslím smrtelně vážně. Rozuměl jsi mi dobře, Ondřeji?"

"Asi ano. Vrátím se, když tak důrazně naléháš."

"A ještě něco ti řeknu, Ondřeji. Okolo Dvora a Slavíkovy bezpečnostní agentury se nemotej, mohl bys přijít k úrazu. Zatím se měj." Bém položil sluchátko na přístroj a potlačil v sobě lehké podráždění, které se ho zmocnilo během rozhovoru. Sakra, proč ho Jahoda důrazně neupozornil, ať už do ničeho nestrká nos? Nebo to Ondřej udělal jemu natruc?

56

Pět minut před půl druhou znovu zavolal inspektor Málek. K bráně Prokopcovy vily odbočila tmavě modrá audi 100 s rychnovskou espézetkou. V objektu zaparkovala vedle seatu Toledo, vystoupili z ní René Slavík a muž hřmotné postavy v uniformě bezpečnostní agentury z místa řidiče. Oba hned vešli do vily.

"Díky, Františku. Zanedlouho tam můžeš očekávat i černý saab s poznávačkou Prahy."

"Jste snad jasnovidec, šéfe?"

"Volal mi Jányš z Kostelce. Samosebou mu dělal chvost. Musel jsem na něho spustit dost zhurta, aby se jich pustil. Měl na včerejšek nějaké problémy a zmizel mu klient. Bylo by dobré, kdybychom věděli, že ho dovezli."

"Rozumím. Brnknu hned, jak dorazí," slíbil Málek.

Ozval se za necelých deset minut.

"Ten černý saab je už zde. Vylezli z něho tři chlápci. Pokud lze za chlapa považovat podstatně staršího muže, kterému naši dobří známi, blondák a čahoun prokazují až okázalou úctu. Šéfe, pokud je právě tohle ten tajemný Velký ochránce, já asi začnu přemýšlet o kandidatuře na presidenta. Ale to bych asi musel mít v bance tučné konto, nebo zazobané sponzory, že? Naproti mu vyšlápli Prokopec se Slavíkem a málem se mu klaněli. Asi to skutečně bude ten jejich hlavoun."

"Hlavně velký pracháč, Františku. Jak to vypadá s těmi strážemi?"

"V tomhle ohledu nedošlo ke změně. Tak mě napadlo, jestli jsme tam neměli vylítnout ještě před příjezdem toho saabu. Mohli jsme tomu trpaslíkovi přichystat lepší uvítání," zasmál se Málek.

"Určitě měli domluvený nějaký signál pro případ, že by něco hořelo. Asi by se ti taky nelíbilo, kdybychom je pak museli nahánět po celé republice."

"Jako šéf máte pochopitelně vždycky pravdu."

"Tímhle si až tak jistý nejsem, Františku. Každým okamžikem by k tobě měla dorazit zásahovka."

"Zrovna mě někdo tahá za rukáv. Chcete mluvit s jejich šéfem?"

"K tomu, co jsem s ním dohodl, nemám co dodat. Ať podle své úvahy rozmístí lidi a čeká na signál. Moc nerad bych tam zůstal bez pomoci."

57

Chvíli po poslední rozmluvě s inspektorem Málkem se kriminální komisař spojil s inspektorkou Dudovou, aby se ubezpečil, že policisté, co byli vybráni k obsazení soukromé bezpečnostní agentury Protex a z části převléknuti do civilních oděvů, jsou v určených výchozích postaveních, aby mohli přesně ve dvě hodiny začít s akcí, která by paralyzovala veškerou činnost agentury. Měli zajistit všechny zaměstnance, zabavit zbraně, veškerou techniku a písemnosti.

Neodpustil si, aby Dudové znovu nepřipomněl, že v žádném případě nesmí dopustit, aby byl z Protexu vyslán jakýkoliv signál, který by Prokopce varoval.

Pak si překontroloval služební zbraň v podpažním pouzdru, u stromkového věšáku nasadil na hlavu nezbytný klobouk a pootevřel dveře do sousední kanceláře, kde u svého stolu seděl pouze inspektor Pecka.

"Můžeme vyrazit, kolego."

Mladý inspektor komisaře dostihl na schodech a v jeho obličejí se zračilo špatně ukrývané vzrušení. Rozhodně si považoval za obrovskou čest, že si ho šéf kriminálky vybral, aby ho doprovodil do Prokopcovy vily, kde na ně sice mohla čekat všelijaká překvapení, ale na ta se v této chvíli snažil nemyslet. Toužil být u toho, ale současně jako by mu bedra zatížila jakási stísněnost, kterou se marně snažil odehnat.

"Šéfe, můžete se na mne spolehnout," prohlásil dost rozechvělým hlasem, aniž by to komisař na něm požadoval. Myslel si, že něco takového musí vyslovit.

"Já vím," utrousil pouze Bém. Až v autě přidal: "Vezmi to kolem Kociánova domu."

U staveniště dalšího marketu odbočili doprava k panelovému sídlišti. Před ním zahrnuli na cestu mladým lesíkem a ta je dovedla až k vilkám s na první pohled rozsáhlejšími pozemky, než město stavebníkům povolovalo před devadesátým rokem. Domy, které míjeli, se značně lišily od těch, jaké se stavěly dřív. Ten, kdo je projektoval, si určitě vzal mustr mimo území republiky. Nešetřil místem ani materiálem.

Pecka stočil auto k celokovové, modře natřené bráně. Její barva ostře kontrastovala s bílými zdmi vilky a jasně červenou střechou. Že by šlo o symbol naší vlajky? pomyslel si Bém a svému nápadu se hned pousmál. Pochyboval o tom, že by Prokopcovi naše samostatnost příliš ležela na srdci.

Když auto zastavilo, pootočil se k řidiči.

"Jestli se necítíš, raději zůstaň ve voze. Nebudu ti nic vyčítat."

"Šéfe, podle horoskopu v novinách mám sice kritický den, ale vždyť by mě to mohlo potrefit i jinde," řekl Pecka a přinutil se k úsměvu.

"Máš recht. Jak vylezeme, asi se ocitneme pod kontrolou kamery, tak nasad' solidní výraz." Bém vystoupil z auta a stiskl tlačítko na panelu vsazeném ve sloupku při bráně. Na otázku, která zašvelela z mřížek mikrofону, prohlásil: "Kriminální komisař Bém. Nutně potřebuji hovořit s panem Prokopcem v záležitosti jeho bezpečnostní agentury Protex."

"Čekejte!" přikázal rozmrzelý hlas.

"Pane komisaři, jdete nevhod," ozval se dost podrážděný hlas šefa Protexu. "Mám tu pár přátel. Nemohlo by to počkat do zítřka?"

"Lituji, ale nesnese to žádný odklad. Slibuji vám, že vás zdržím nanejvýš deset minut. Když nebudete nic utajovat," přidal Bém na závěr, aby Prokopec později nenamítal, že mu lhal.

"Ať je tedy po vašem," zabručel neochotně Prokopec po menším zaváhání. Téměř současně se s tichým bzučením začala otevírat dvířka bez kliky v bráně.

Vstoupili. Chodník na šířku dvou půlmetrových dlaždic mírně stoupal. Od vchodu s nápaditým tvarem stříšky jim šel vstříc Prokopec ve světlém obleku s křiklavě barevnou kravatou. Dva kroky za ním ho následoval mladší muž v uniformě bezpečnostní agentury, na řemeni mu od ramene visel krátký samopal hlavní k zemi.

"Copak jste si na mě vymyslel dnes, pane komisaři?" Prokopec se moc snažil o vlídný tón, ale v koutcích úst mu nervózně pošukávalo.

"Hned se to dozvíte. Poslechněte, co kdybyste nám představil své hosty?"

"Věřím, že tohle nemyslíte vážně, pane komisaři." Prokopec se ohlédl po svém stínu a toho kriminalisté okamžitě využili. Každý z jedné strany k němu přiskočili, znehybněli mu paže. Mladík v uniformě popadl škorpión, ale nevěděl, co má podniknout, kriminalisté drželi Prokopce před sebou jako štít.

"Poručte mu, ať nám samopal předá a ani nepípne," požádal komisař.

"Udělej, co požadují," sykl ještě šokovaný Prokopec.

Mladík podal škorpión Peckovi a nastavil ruce, aby mu mohl přiklepnout ocelová pouta. V pobledlém obličejí se mu objevila značná úleva.

Bém pootočil hlavu a letmo zaznamenal, že kamera na rohu budovy se začíná natáčet k nim. "Ke zdi!" přikázal Prokopcovi a když se k tomu neměl, silou ho přirazil ke stěně. "Nejprve k té vaši otázce. Myslíme to zcela vážně, protože nás zajímají právě vaši dnešní hosté. Doporučuji vám, abyste neprovedl nějakou hloupost. Nerad bych vám ublížil. Máte u sebe zbraň?"

"Od služby u kriminálky jsem žádnou neměl v ruce."

"V tomhle vám docela věřím. Špinavou práci za vás dělají jiní, že?" Bém se ušklíbl a rukou přešel Prokopcovi po šatech, aby se hmatem přesvědčil o pravdivosti jeho tvrzení.

"Jestli nemáte povolení, pane komisaři, bude vás tohle neoprávněné vniknutí moc mrzet."

"Co podniknou uvnitř, když se tam nevrátíte?"

"Na něco takového se raději ani neptejte. Nemáte proti nim sebenepatrnější šanci."

"To je moje starost. Myslím, že je ve vašem zájmu, abyste jim dal nějak na vědomí, že by mohli trefit i vás."

"Podle toho, co říkáte, si myslím, že vůbec nemáte tušení, do čeho se teď pouštíte. Na mně jim bude

záležet asi jako na loňském sněhu." Prokopcův přitlumený hlas už postrádal předchozí nabubřelý tón, jasně ho překrýval strach.

"Přesto si neodpustím potěšení je vidět." Bém spoutal Prokopcovy ruce, vytáhl z podpažního pouzdra pistoli, odjistil ji a stažením závěru přinutil náboj vklouznout do hlavně. Jen vzhlédl, zaznamenal pětici mužů v černých kombinézách a kuklách s otvory pro oči a ústa. Se zbraněmi s našroubovanými tlumiči se krok za krokem sunuli k vchodu do vily.

"Zase nás předběhnou," zabručel našťavaně Pecka a když se chtěl mladík v uniformě bezpečnostní agentury pootočit, rázně ho přirazil k drsné omítce. "Nehýbej se, nebo ti jednu fakticky ubalím!"

Muži z policejní zásahové jednotky jeden po druhém zmizeli uvnitř vily. Kdosi tam vyjekl, pak práskl výstřel. Odpověděla mu krátká série ran, které venku zněly jako by někdo lámal přeschlé větve.

"Kolego, buď rád, že to vzali za nás," řekl Bém k Peckovi. "Pohlídej je, jdu to omrknout."

Už zkraje haly mu pod podrážkami zachrastilo sklo. Přes práh do jedné místnosti ležel mohutný chlap v uniformě soukromé bezpečnostní agentury obličejem k podlaze a zpod jeho hrudi se po koberci šířila kaluž krve. Dva podobně oblečení stáli při zdi s pažemi nad hlavou. V sousední místnosti jeden muž zásahové jednotky střežil na finské pohovce nehybně sedícího a ve tváři sinalého René Slavíka. Jiný v podřepu a se samopalem na zádech sbíral z podlahy plné vody a střepů nejrůznější velikosti mrskající se rybky do umělohmotného kbelíku, jedna ze střel zřejmě zasáhla i větší akvárium, které podle zbylého torza podstavce spočívalo v rohu místnosti místo televize.

Vyčouhlého Slováka Jožu Kováče - experta přes trhavinu, jak se zjistilo později - muži ze zásahové jednotky, prohledávající celou vilu, objevili v poschodí v šatně mezi četnými obleky majitele domu, ukryl se tam hned, když se začalo střílet. Světlovlasý svalovec Ota Vácha, jemuž v organizaci nikdo neřekl jinak než Barbar, dopadl podstatně hůř. Ani ho nenapadlo, aby uposlechl opakovaných výzev policistů. Vyskočil oknem do zahrady a snažil se zmizet. Několik střel současně mu podrazilo nohy.

Prokopec, Slavík i ta dvojice nerozlučných zabijáků byli bezesporu cenným úlovkem, ale ještě cennějším se pro ně stal pán skoro trpasličího vzrůstu se značně prokvetlým věnečkem vlasů kolem hlavy. Toho muži ze zásahové jednotky našli na záchodě. Kriminalisté hned na místě bez problémů zjistili, že jde o šestašedesátiletého Bořivoje

Kozelku, majitele objektu Dvůr v Kostelci a dalších staveb v Rychnovském i Újezdském okrese.

Už při jeho prvním výslechu vyšlo najevo, že byl duchovním otcem fiktivního Velkého ochránce, financoval jeho začátky a poskytl - na naše poměry - obrovské částky na založení soukromých bezpečnostních agentur v Kostelci a Újezdě. Prokopec a Slavík byli pouze nastrčené figury.

Kozelka opustil Československo v osmašedesátém roce a emigroval do USA. Tam se přiučil, jak celkem snadno přijít k penězům, bohužel od nesprávných lidí.

EPILOG

V čele smuteční místnosti spočívala na katafalku rakev, zpředu obložená věnci se stuhami a kyticemi. Po obou stranách stáli čestnou stráž nejbližší spolupracovníci zesnulého vrchního inspektora Miroslava Kadeřábka, kterého smrtelně poranil jeden z výběrčích Velkého ochránce. Inspektoři Vaňura, Málek, Dudová, Pecka a další, vystřídali muže v policejních uniformách před začátkem samotného obřadu. Vlevo, za řečnickým pultíkem, potaženým černým sukrem, stál zasmušile vyhlížející kriminální komisař Bém a se smutkem zakalenýma očima, upřenýma mezi přítomné, hovořil o člověku, který byl celou duší policista a kterého nyní vyprovázejí na jeho poslední cestě.

"Nemám ve zvyku používat velkých slov, ale pravdou je, že umřel, aby jiní mohli žít. Čest jeho památce," řekl závěrem a zadíval se k rakvi. "Mirku, na tebe se nedá zapomenout," zavibroval mu hlas. Zvenčí zapraskala salva ze zbraní čestné policejní jednotky.

Kriminalisté zvedli rakev a vykročili uličkou, kterou jim smuteční hosté mlčky vytvořili. Když vycházeli z budovy a mířili k černému autu, které mělo rakev s nebožtíkem odvézt ke zpopelnění, vyprskla k čistě modré obloze další salva čestné jednotky.

"Byl to dobrý chlap," zabručel Ondřej Jányš k Dianě.

"Copak žil sám?" zeptala se ve chvíli, kdy se vedle nich ocitl Bém.

"Poslední roky ano. Osobně jsem informoval jeho bývalou ženu. Ani nepoděkovala..." mávl otráveně rukou. "Myslel jsem, že alespoň pošle jeho děti. Tohle si Mirek od ní nezasloužil."

"Život se někdy příšerně zamotá." Jányš si povzdechl. "Omlouvám syna. Musel s manželkou na prohlídku."

"Je nemocná?"

"Těhotná," vyhrkla Diana.

"Takže budeš dědečkem, Ondřeji? Gratuluji. A co vy dva?" Bém se pousmál Jányšovým rozpakům a položil mu paži kolem ramen. "Nejdůležitější je, že to i u vás v Kostelci dopadlo dobře. Pokud jsem informován, je v pořádku i tvůj klient."

"Už si dokonce jel do Prahy k sestře pro dceru. Je pravda, že kapitán Sovák v Kostelci končí?"

"Zatím je mimo službu. Pokud se potvrdí, že byl skutečně na výplatní listině Velkého ochránce, poputuje fofrem za mříže. Předpokládám, že se u tebe brzy objeví někdo z inspekce, Ondřeji... Potřebujete něco ode mne, pane Kostrhůn?" oslovil Bém muže, jenž už hodnou chvíli postával kousek od nich a přešlapoval, jako by se k něčemu nemohl rozhodnout.

"Pane komisaři, nezlobte se, že vyrušuju, ale..." majitel restaurace U bažanta zapolykal. "Moc jste nám pomohl, že jste nás zbavil těch vyděračů a tak jsem si řekl... Vlastně to byl nápad manželky," přiznal. "Zítřka znovu otvíráme podnik a tak bych rád, kdybyste k nám zašel. Samozřejmě pokud by vás to neobtěžovalo. Je mi jasné, že nemáte času nazbyt."

"Pane Kostrhůn, předně ta likvidace organizace Velkého ochránce není pouze má zásluha. Asi byste se divil, kdo všechno se na tom nějak podílel. Dnes už není doba přemoudřelých detektivů, kteří vždycky přechytračí každé zlo, jak to můžete vidět v televizi. Neuraz se, Ondřeji. I ty jsi vydatně přispěl k tomu, co jsme pak společně s kriminalisty z Rychnova dotáhli až ke zdárnému konci. Pane Kostrhůn, představuji vám soukromého detektiva Ondřeje Jányše z Kostelce a jeho půvabnou kolegyni slečnu Dianu."

"Vás dva si pamatuju. Byli jste u nás na večeři v ten den, kdy pak po půlnoci vybuchla ta bomba. Moc rád vás poznávám. Zajděte k nám taky."

"Pane Kostrhůn, vyřidte manželce, že je určitě přivedu," ujal se slova Bém. Sotva byl majitel restaurace U bažanta mimo doslech, přidal: "Když si vzpomenu, jak to tam vypadalo po výbuchu... Fandím lidem, kteří se jen tak nedají srazit na kolena a přes všechny překážky jdou za svým snem. Jak jste se v Kostelci zabydlela, slečno Dianu?"

"Cítím se tam jako doma, pane komisaři. Už víte, kdo u nás hledal ty fotky, co Ondra udělal ve Dvoře?"

"Kdo jiný, než ta dvojka, kterou organizace používala vždycky když něco pospíchalo. Blondatý svalovec Ota Vácha, přezdívaný Barbar, a Slovák Joža Kováč. Ten vyrobil tu nálož, kterou to vlastně všechno začalo. Tu neděli ji s Barbarem dopravili do restaurace a po domluvě s Prokopcem i umístili pod sousední stůl. Tihle dva zavraždili i starého holiče

Párala, když se nějak dostalo ven, že nám poskytl dopis od Velkého ochránce. Tohle je zatím zahaleno rouškou tajemství. Tehdy s nimi byl i nějaký Vaněk, kterého využívali jako pěšáka pro jeho znalost Újezda a nejbližšího okolí. Pak mu zřejmě přestali věřit, protože při přestřelce u truhláře Kaválka se ho Barbar snažil odzadu zastřelit, ale díky tomu, že neměl dost času, aby se přesvědčil, že to má opravdu za sebou, Vaněk vyvázl pouze se zraněním. Ledacos nám řekl, než ti dva v noci ukradenou sanitkou projeli do špitálu a nezajištěným výtahem pronikli až do oddělení, kde byl zotavující se Vaněk hospitalizovaný. Využili chvíle, kdy si policista, který tam hlídal, zašel za roh do automatu pro kávu, a Vaňka se zmocnili. Než jsme rozjeli akci na jeho záchranu, vypařili se. Vaňka jsme objevili na vozíku ve výtahu s prostřílenou hrudí. Jednoznačně šlo o brutální popravu."

"Myslel jsem si, že jim někdo od vás musí dávat echo," prohlásil Jányš.

"Mimo Sováka v Kostelci, je v podezření i zdejší kapitán Meduna. Poprvé mě to napadlo tehdy ve špitále, když jsme hledali toho Vaňka. Ale ještě nevíme, jestli jeho obvinění z Prokopce nevypadlo jenom ze vzteku. Napovídal nám toho spousty, aby si zachránil kůži... Meduna je zatím samozřejmě taky mimo službu. Ještě je šance, že to byla prostě jen lajdáckost."

"Zastavil se u mne Jahoda a málem mě chtěl objímat," ozval se bručavě Jányš. Mimo jiné řekl, že zásah proti Dvoru a bezpečnostní agentuře René Slavíka byl pouhou procházkou proti tomu, co jste museli absolvovat vy tady v Újezdě."

"Jak se to vezme," pousmál se Bém. "Faktem je, že se nám tu sjeli všichni, co v organizaci něco znamenali. Ale vlastně střílel jenom Barbar. Za každou cenu se chtěl dostat ven z pastí. Díky tomu teď leží ve vězeňském špitále. Měl z pekla štěstí, doktoři mu málem museli amputovat obě nohy. Ten navrátilcec z Ameriky Kozelka si usmyslel vydolovat ze své bývalé vlasti co nejvíc peněz, ale zmýlil se, když se domníval, že nás bude vodit za nos donekonečna. Do smrti už z basy nevyleze."

Pokud mu president neudělí milost... chtělo se poznamenat Jányšovi, ale raději mlčel.

Bémův obličej se zasmušil, jako by vytušil, co se jeho příteli honí hlavou. "Nemyslíte, že jsme toho na tohle téma už napovídali dost? Pojdme do restaurace ke Kostrhůnovi. Kdy se nám zase naskytne takováhle báječná příležitost, abychom v klidu poseděli a při dobrém moku zavzpomínali na mladší léta, Ondřeji?"

KONEC